

De geestige werken : bestaende in liederen en gedichten

<https://hdl.handle.net/1874/36409>

Boekverzameling van C. J. Hellingwaass 29

DE GEESTIGE
WERKEN,

VAN

AERNOUT VAN OVERBEKE,

In zijn leven Adv^t voor den E. Hove van Holland;

Bestaende in.

LIEDEREN

EN

GEDICHTEN.

Nevens zijn vermaeckelycke

REYS naer OOST-INDIEN.

Met groote moeyte by een vergadert,
en in 't licht gebracht.

AMSTERDAM,

By **JAN CLAESZ. TEN HOORN,** Boekver-
kooper over 't Oude Heere Logement. 1678.

A E N S P A E C K,

Van den

DRUCKER aen den LESER

E Gedichten van den Heer van Overbeke hadden lang in geschrift by veele van sijn familiare Vrienden en Liefhebbers van de edele Poësy gesworven, waer van den een dit en den ander dat bekomen hadt, doch alles soo stucksgewijs,

en vitieus door de onkunde van die geenen, die deselve dickwils overgeschreven hadden, dat het jammer was dat alle dese Leden, wel gesuyvert zijnde, niet tot een volmaecht Lichaem gebracht souden geworden hebben. De lust die wy altydt gehad hebben om aen de wereldt yets ongemeen en vermaeckelyck te toonen, als mede het aenraden van eenige aensienelycke Persoonen, onder de welcke dat eenige van dese geestrijcke Geschriften waren berustende, heeft ons aengeprickelt, om soo veel van de selve, als ons mogelyck was, te bekomen, (met groote moeyte van dese en geene te gaen versoeken) en het meeste en beste gedeelte (volgens het oordeel van verstandige Luyden) daer van bekomen hebbende, hebben wy getracht dese Geschriften soo accurraet en net voor den dagh te doen komen, dat een yeder daer uyt lichtelyck onse yver sal kunnen bemercken. Wy hebben het geluck ghehad van by een groot Liefhebber een seer accurraet geschreven exemplaar van sijn

vermaeckelycke Reys-beschrjvingh gevonden te hebben, door welckers toedoen wy de ingesloopenen druck-fauten, die in sulck een groote menigthe daer in gevonden wierden, dat sy niet alleen den Leser tegen stonden, maer oock het geheele Geschrift onverstaelijck maekten, soodanigh gecorrigeert, dat wy niet twijffelen, of den Leser sal tot sijn groot vergenoegen, de aerdighe-den, waer mede den Autheur dit sijn Geschrift doormengt heeft, nu ten vollen kunnen bespeuren. Ons versoek is, dat de Liefhebbers, die noch eenige van sijn Gedichten of Liederen in geschrift hebben, dewelcke wy in dit tegenwoordig werk niet gestelt hebben, ons deselve gelieven te laten toekomen, op dat wy die in een tweede druck mochten formeeren; en wy twijffelen niet, of wy sullen door onse vlyt en naerstigheyt, die wy altyt tot soo doorluchtige wercken betoont hebben, doen blycken dat wy geen van de minste van die genen willen sijn, die door de druck-pars de wercken van verstandige namen met een volle glorie aen de werelt doen sien. Vaert wel dan, beleefde Leser, en gebruyckt dese bladeren tot U E plaisir; soo dra ons eenige vermeerdering ter hant gekomen sal zyn, belooven de Liefhebbers dit selve werck door sijn vermeerderingh aen den dagh te sullen brengen, welke beloften wy sullen volvoeren, en

Verblijve ondertuffchen U E. aller
toegenegene Dicnaer,

JAN CLAESZ. ten HOORN.

Vermaeckelijcke Voor-reden

Aen den

L E S E R.

AL het verstant en wetenschap, 't geen de Goden door hare overmatige goetheydt aen eenige menschen, als een belooningh voor haer yver en naerstigheyt hebben gelieven te geven, is alleen om anderen, wiens hersenen te diep in onwetenheyt gedompelt, niet bequaem sijn door haer self yets van belangh te kunnen begrijpen, door haer verstandige en welgeschickte redenen, tot de kennis van eenige saecken te kunnen brengen. Veelderhande toewegen sijnder om tot dit eene eynde te geraecken, doch geen die het selve met meerder gratie en aenghenaemheyt weet te weegh te brengen, als de edele Poësy, en de dienaers der selve, volgens het gemeene vers

Et prodesse volunt, & delectare Poëta.

Dat is:

De Poëten soecken met voordeel en vermaeck te gelijck te leeren.

En seecker, daer is niet in de geheele werelt dat een bequaem Poëet niet met meerder gemak in

de gemoederen der menschen soude kunnen doen plaets grijpen, als de beste Orateur door al sijn opgepronckte redenen. Het schijnt dat de menschelijcke ziel yets met de Poësy gemeen heeft, en de maet en voeten, daer de selve mede gebonden is, weren de gemoederen soo sachtelijck te betoveren, dat sy alle indrucken; ja dat meer is, alle herts-tochten in de selven weten te doen komen. Doch in wat soort dat het is daer een Poëet schrijft, het sy in ernstige of boertige dingen, moet hy altijd die consideratie hebben, dat de Poësy geen middelmaet lijdt; een Poëet moet, of uytstekent goedt, of uytstekent slecht zijn, dewijl hy aldan het eene eynde van de Poësy, dat is vermaeck aen den Leser te geven, bereyckt heeft; want een verstandigh Leser, wiens voorhoofd door de ouderdom noch met geen rimpels en plooyen beset is, sal sich soo wel vermaecken in het lesen van de *invallende gedachten van W. de Lange*, als in de *schriften van Brederode*, of eenige anderen. Maer de soodanige mangelt het aen het nut, 't geen wel soo veel moeyte in sich heeft als het vermaeck; doch die dit door sijn wijsheyt en verstandt te saem gevoeght heeft, van sulck een magh met waerheyt gesecht worden.

Omne tulit punctum qui miscuit utile dulci.

Dat is voor dese sin:

Hy heeft de geheele plicht van een Poëet voldaan, die het nut met het vermaeck vermenght heeft.

Onder al de geenē die dese manier van schrijven in de Nederlandtsche tael gebruyckt hebben, is wel de eerste geweest die met lof het selve gedaen heeft *Roemer Visscher*, een man van een seer groot verstandt, en goedt oordeel, die oock ghetoonst heeft door sijn voorbeeld, dat de Nederlantse tael in geestigheyt de Latijnsē niet hoefde toe te geven, en sulcx heeft hy genoeghsaem bewesen in eenige overgelette *Epigrammata van Martialis*, die mede onder sijn schriften gevonden worden, die niet van haer voorgaende luyster verlooren, maer zelfs haer Sondagse kleeren schijnen aengetrocken te hebben. De ruwheyt van de eeuw daer hy in geschreven heeft, hebbende alsdoen de versen noch beschaeftheyt noch voeten, maecten sijn schriften te verwondelijcker. Na hem is geweest *Coster*, die door het overserten van de *Aulularia* van *Plautus*, (*Warenar met de Poi*) wel getoonst heeft wat hy in boertigh schrijven doen konde. *Brederode*, die met hem in een eeuw leefde, heeft dese manier van schrijven met soo groote lof gepleeght, dat hy verdient de uytstekentste daer in genoemt te worden, welke lof hem niemant van gesonde hersenen sal soecken te onttrecken. Sijn out-Hollandtse simpele manier van sprecken, daer hy sijn Landts-genooten mede invoert, is soo natuyrlijk, dat men daer uyt lichtelijk kan bespeuren, dat alle stijfheyt en genaektheyt ver van hem geweest is, en dat sijn woorden en Poëtise gedachten te gelijk ghebooren schijnen geweest te hebben. *Fockenburgh*

menschen, daer nochtans in sijn dagelijcks eeten ende drincken hy gewoonelijck niet meerder en consumeerde, als een ander mensch, die van eene natuyrljcke gesontheyt ende goede appetijt was; wel is waer, dat hy somwijlen ende by eenige voorvallende occasien soo veel aen kost heeft na hem genomen ende genuttiget, daer aen ses andere gefonde menschen ende gemeene eeters, rijckelijck genoegh souden gehad hebben om hare appetijt te versadigen; edoch dit ongemeen eeten en wiert van hem niet gedaen uyt eene onverfadelijcke hongerslust, ofte om te betonen dat hy een vraet was, gelijk de nijdige tongen, en d'onkunde werelt hem t'onrechte heeft naegegeven; maer hier stack eene andere geheymnisse in, soo als wy nu sullen gaen openbaren, om onsen Autheur daer mede van de aengewrevene calangie eenmael te bevrijden.

't Is dan sulcx, dat van alle oude tijden alderhande slaggh van Poëten, die sich onderstonden goede gedichten ende vaersen te maken, 't selve noyt met eenigh succes wisten in 't werk te stellen, als na dat hare geest van alle aertsche gedachten ontbonden, ende van den hemel met eene *hemelsche invloeyinge* besproeyt ware, om welcke hemelsche instortinge, ofte *divinae particulam aure*, so als de Poëten 't noemen, te bekomen, waren in d'oude eenvoudige tijden de Poëten genootsaeckt met groote moeyten den bergh van *Parnassus* te beklimmen, ende aldaer uyt sekere fonteyn een water te halen, dat gedronken sijnde, haren geest van alle onreynigheyt suyverde,

Vermaeckelycke Voor-reden.

verde, en hem tot 'et maken van goede gedichten bequaem maecte; edoch, in verloop van tijden ondervonden wordende, dat de vaersfen, door ingevinge van 't water van *Parnassus* berg gemaekt, al te waterachtigh, ende van weynigh pit waren, soo hebben de volgende Poëten onderstaen hare *hemelsche invloeyinge* uyt een veel edelder ende spiritueuser sap als 't water is, te halen, namelijk uyt goede sappige ende delicate wijn, volgens 't bekende vaersken.

Vina parent animos faciunt & versibus aptos.

Ende hebben sylieden, door dit behulp, veele heerlijcke ende overkostelijke gedichten in 't licht gebracht, die hedendaeghs meest alle winckels ende bibliotheken verciereu, ende sijn hier mede de voorgaende waterachtige vaersfen wel verbeteret geworden, maer men heeft bevonden, dat, gelijk de voorgaende in koutheyt, dese in tegendeel in heetheyt excedeerden, door de fumeuse kracht van de wijn, die dese vaersfen voortgebracht hadde, waer van de sommige soo scharp ende heet bevonden worden, dat daer door veele eerlijcke luyden hare goede naem ende faem is gekrenckt geworden, andere sijn weder door hare groote hitte in de eerste geboorte byna als verbrandt, soo dat, om deselve te beschaven, besnoeyen ende bebijtelen, wel tien jaren van nooden zijn; ende alse dan noch al in 't licht komen, soo wordense soo miserabel ende kreupel bevonden, dat de Satyrs geen onrecht hebben,

ben, alffe foodanige phantastique-ende eygensinnige wercken, tot barstens toe uytlacchen, ende soo voorts worden in meest alderhande slag van gedichten, door de lief hebbers der Poësy, eenige aenmerckelijcke mislagen geobserveert, om welke soo veel doenelijck te verbeteren, ende in geen van beyden der voor-aengetoogene extremiteyten te vervallen, soo heeft onsen Autheur uytgevonden een middelwegh tusschen beyden, ende heeft dienvolgende onderstaen sijn Poëtisch humeur te halen, niet uyt 'et koude water, nochte uyt de hitzige wijn, maer uyt het bequame voedsel van een lekker korsje broot, schapen bout, capoen, ende soo voorts uyt alderhande spijfen die voedsaem ende delicaet sijn, deselve met een goet glaesje bier ende wijn larderende, nevens een pijpje tabacq daer by gevoeght, door welck behulpmiddel hy in sijn voornemen foodanigh gereüffeert heeft, dat meest alle sijne gedichten, by de lief hebbere, met aengenaemheynt ontfangen, gepresen, ende in hooge estime sijn gehouden geworden, sijnde dit de ware oorsaecke waeromme onsen Autheur, d'eene tijdt veel meerder als op d'andere tijdt moeste eeten, ja somwijlen daer inne excederen ende soo veele als ses andere menschen na hem nemen, na dat hy, namentlijck, voor genomen hadde, eenig gemeen vaersken ofte eenigh remarcabel gedicht van belangh uyt te wercken. Ende heeft men hem uyt die oorsake op eenen ochtent stont wel tachtentigh oortjes koeckjens, wel ghebotert, tot een

Vermaeckelijcke Voor-reden

ontbijt sien nuttighen, als hy voorghenomen had des namiddaghs sijn Poëtisch humeur gaende te maken.

Behalven welcke nuttigheyt van sijn Poëtisch humeur, uyt 'et voetsel van de goede spijsen te trecken, soo haelde hy uyt sijn groot ende veel eeten noch een ander remarcabel voordeel, van dat, als hy op reys gingh, hy sijn selven niet en behoefde te belemmeren met een knapsack met eeten opgevult, want eens sijn buyckje met goede vaste spijsen wel vol en ront gegeten hebbende, soo konde hy daer op wel drie dagen daer aen volgende gedurig vasten, sonder ondertusschen eenig meerder eeten te proeven, soo als hy dit in practijk gestelt heeft, wanneer hy op sekere tijdt na Engelant wilde vertrecken, ende bevoorens afvoer op Maeslantfluys, eene warme Ham, van acht ponden gewicht, in sijn maegh bereyde, met broot, bier ende wijn na advenant gelardeert, waer mede aen boort komende, ende by geval aldaer eenige Heeren van sijne kennisse, die mede na Engelant wilden, rescontrerende, als die hem nodighden dat hy met henlieden eeten soude, alsoo sagen dat hy met sijn leege lijf, sonder bagagie, reys sack, ofte eenige provisien te scheep gekomen was, soo refuseerde hy sulcx, onder voorgeven, dat hy rijckelijck genoegh van eeten voorsien was, al quam de reyse drie dagen langh te dueren, waer op van gemelte Heeren gevraeght zijnde, waer sijn bagagie ende eeten dan was, vermits sy hem met sijn leedigh lijf had-

Vermaeckelycke Voor-reden

soude veel meer gedaen hebben, indien sijn Reuse-
strijdt, en het eerste boeck van den *Aeneis* van *Vil-*
gilius uyt sijn eygen inventie ghesprooten waren,
die doch wel het voornaemste gedeelte van sijn
geheele *Thalia* uytmaken. Nu komen wy tot on-
sen Autheur, wiens Poësy en Gedichten uytste-
kende sijn in waerdigheyt van stoffe, vloeyenthey-
t van rijmen, soetheyt van stijl, natuurlijcke afbeel-
dingh der menschelijcke passien, en hondertley
andere aengenaemheden, te langh om alhier op te
tellen. Dit alles en kan van niemant tegen gespro-
ken worden, ende wort by yder een soodanig voor
waer erkent: maer de source ende fonteyne waer
uyt onsen illustre Autheur alle dese heerlijcke ge-
dachten geschept, ende alle sijne onvergelykelijke
veersen ende gedichten van gedaen gehaelt, ende
met een woort, door wat middel hy in de loffelij-
ke rijm-konste so heerlijk geexceleert heeft, sulcx
is noyt soo werelt-kundigh nochte openbaer ghe-
weest, maer hebben eenige weynige van sijne ge-
heymste ende vertrouste Vrunden hier van alleenig
de kennisse ghehadt, onder speciale beloften van
datse dese geheymnisse niet eerder, als na sijn doot
aen de werelt souden openbaren, ende voor den
dagh brengen, alhoewel 't verfwijgen van dit se-
creet, onsen Autheur heeft subject gemaeckt eene
grootte lasteringe, als ofte hy ware geweest eene
van de grootste Vraten ende Swelgers die 'er leef-
den, ende dat hy met eeten alleenig meerder kon-
den verdoen ende consumeeren, als ses andere
men-

hadden sien aen boort komen, soo klopte hy op sijn maeg, seggende daer in eene warme Ham van acht ponden geborgen te hebben, die hy van meeninge was soo warm in Engelandt over te brengen, ofte misschien eenigh Engelschman mochte beluft wesen om eenigh mirakel van transformatie (van een warme Hollandtse Ham in een Struyf verandert) te sien, in 't werck stellen, soo als hy oock dede, ende deselve niet eerder te voorschijn bracht, voor dat, na drie dagen onderwegen gheweest te hebben, hy in Engelandt aenquam, ende tot een offerhande dit packje aldaer aen landt neder leyde, sonder dat hy, geduurende de reyse, eenigh eeten wilde proeven, sich vergenoegende met een pijpje tobacc, ende een glaesje bier ende wijn, om sijn hart te stercken.

Dat hy met sijn mondt en maegh konde doen wat hy begeerde, getuygen veel voorbeelden, onder anderen had hy tot Rotterdam, op een Kerf-mis, met een waeffel-backer een accoort gemaekt, voor de buyck vol. Dese man meenende wel te sullen toekomen, had hem dry Schellingen afgeeycht. *Overbeeck* slaet hem de koop toe, en belast hem wacker aen 't backen te tyen, set een knappe gast of twee aen de kraem om op te passen, of de waeffel-backer wel deed of niet. *Overbeeck* dan gaet in de beste kamer, het eerste half dozijn gebootert en gesuyckert, komt voor den dagh, dat was in een oogenblick gedepescheert, voort weer een andere schootel snick heet, en soo langh was

Vermaeckelycke Voor-reden.

het noch een gemeen mans maeltijdt ; maer als het derde en vierde half dozijn sijn tour gedaen hadt , en het vijfde geyscht wiert , begoft de backer bangh te sien , daer na tegen sijn wijf te morren , en eyndelijck uyt te barsten : *Wat duyvels eeten is dat* , en dat al backende nu en dan te repetteren ; als eyndelijck die schootel weer leegh , en het sesde esquadre binnen gedaeght wierdt , gingh het den waeffel-backer boven sijn gedult , soo dat hem ten monde uytbarste , *Ackrement mijn Heer, gy komt schranssen. Gaet ghymaer u gangh, sey den Heer in de beste kamer, en laet my met mijn schranssen begaen.* Maer de waeffel-yfers niet soo geswint gaende als voor heen , en de Heer *Overbeeck* van binnen , uyt wanhoopigen honger om waeffelen roepende , begoften de Matrosen , die aen de kraem stonden , mede in het spel te komen , en te dreygen , indien de backer niet voortgingh , al sijn seylen in slarssen te snijden , wanneer de backer soeckende te parlementeeren , gelt voorstelde , de waeffelen waren hem geschonken , hy sou maer heen gaen eer sijn geheele pot leegh rakte. Maer het hielp niet , hy most sijn gang gaen , gelijk hy dede tot vier en tachtentigh waeffelen toe , die hem de waeffelman met fulck een goet hert opdischte , als een Boer sijn Ham en Speck voor een hongerige partye ; maer dat luwde vry , wanneer hem *Overbeeck* , in plaets van drie Schellingen een Ducaton in de handt stack , en daer mede heen gingh , latende den goeden man vry beter in sijn schick.

Dierghelijcke aerdigheydt heeft hy tot Voorburgh, in de Herberge de Swaen, soo ick meen, aen-gerecht. Hy had aldaer bevoolen een maeltijd voor ses of acht menschen toe te maecken, in visch, seggende, dat sy teghen de klock twaelf of een uuren aldaer souden zijn. Hy komt op de bestelde tijdt, vraecht of sijn gasten daer noch niet waren, en krijgende tot antwoord van neen, gaf last de soode klaer te maecken, terwijl hy noch een wandelingh gingh doen. Weder komende, vondt alles ghereet, maer gheen gasten, hy belaste echter de visch over te hangen, sy mochten ondertusschen komen, maer die gaer en opgewonden zijnde, en noch niemant voor de handt, beveelt op te dissen datter klaer was, en hy gaet'er aenvallen met een frissche moet, en weerde sich soo dapper, dat hy de heele tafel schoon maekte, daer de Hospes sich over kruyste en segende, maer betaelt zijnde, had niet te seggen, en *Overbeek* gingh soo weder (doch met gheen leege maegh) heen wandelen.

Doch het is ons voornemen niet om hier een verhael van sijn geheel leven te maecken, en terwijl wy sijn saek soeken te defendeeren tegen de calanges van quaetwillighe en nijdige menschen, souden wy haer door het ophalen van sijn playfiertjes, wel gelegentheydt geven om noch meerder quaedt van hem te spreecken, terwijl sy volgende hier in haer dom oordeel en gevoelen, niet souden kunnen gelooven, dat een man, die op een
mael-

Vermaeckelycke Voor-reden

maeltijdt een Ham van acht ponden, of op een ander tijdt vier en tachtigh waeffels gegeten had, ter selver tijdt bequaem soude zijn om yets van belangh in de Poësy te kunnen doen. Maer laten wy desen in haer dom gevoelen laten steecken, en ons verghenoegen met een seeckere wetenschap die wy daer van hebben. Doch het is aenmerkens waerdigh, wanneer men siet hoe veel de humeuren der Poëten van malkander verschillen. Eenige droncken voor desen, gelijk te voren geseght is, niet als water, doch door de schraelheyt van 't selve, sijn haer namen te gelijk met haer versen in 't vergeetboeck gheraect, volgens het gemeene Latijnsse vers:

*Nulla placere diu, nec vivere carmina possunt
Quae scribuntur aquae potoribus.*

Dat is:

Geen Gedichten, die door Poëten, die niet als water drincken, geschreven worden, kunnen langh behagen, of in wesen blijven.

Andere sulcke bedroefde voorbeelden siende, en dusdanige ongelucken niet willende onderworpen zijn, hebben haer snedigh aen 't wijn drincken begeben, ja tot soo ver, datmen van den Poëet *Ennius* seght:

Ennius

aen den Leser.

*Ennius ipse Pater nunquam nisi potus ad arma
Profiliit.*

Dat is :

*Den Vader Ennius self begaf sich nooyt aen 't schrij-
ven , als nae dat hy dicht van Wijn bestooven
was.*

Maer onse teghenwoordige Autheur heeft hier in een middelmaet willen ghebruyccken, vreesende de schraelheyt des waters, en de al te groote hitte van de Wijn, derhalven heeft hy het voor sich noodigh geoordeelt de maegh braef met eetwaren te versien, en alsdan aen den arbeyt te vallen, het welck hem soo wel ghesuccedeert is, dat 'er geen twijffel aen te slaen is, of sijn heerlijke Gedichten sullen, soo langh de Nederduytsche tael in wesen is, met groote lof van den Autheur, gelesen worden. Buyten alle twijffel sullen onse jonge en kleyne Poëetjes, wanneer sy sien met wat graegheydt yder dese Gedichten aenvaert, sijn exempel willen navolgen, en den buyck tot barstens toe met spijs overladen, om te sien of het haer niet mogelijk is haer bedroefde Gedichten te verbeteren, doch wy sullen hier door eerder het welvaren der Slachters, en klachten der Wijnkoopers sien, als dat sy tot haer voorghenomen ooghwit sullen gheraken. En wy raden haer dat sy den Fabel van Phœdrus eens nasien, daer de Kickvors een Os gesien hebbende,

haer

Vermaeckelycke Voor-reden aen den Leser.

haer self opblies, en aen een van haer jonghen vroegh, of sy nu niet wel soogroot was als den Os, waer op het jongh neen segghende, blies sy haer ten tweede en derde mael op, t'elckens het selve weder vraghende, waer door sy eyndelijck door al te sterck blasen, quam te barsten. Leest dan liever ghy arme Poëetjes dese bladeren met vreught, en soeckt niet door onmogelijcke middelen, en tot uw schade deselve na te volgen, want uw wasse vleugelen kunnen de hitte der Son noch niet verdragen, en leert op andere tijden uw quaetwillige en nijdige tongen wat beter besnoeyen, en dese doorluchtige man niet meer met de naem van een vraet te schelden, op dat ghy niet meer den haet van alle man op uw halfen haelt.

¶ Vaert hier mede wel, en leert voortaan wat beter schrijven en spreecken. Onder welke recommandatie wy verblijven U E. aller-dienstwillighsten

N. N.

A. van

1

D E N
A M O U R E U S E N
S O D I A C Q,

D O O R
A. V A N O V E R B E K E.

1.
C U P I D O.

I S'er ymant mijns gelijk,
In het Helich of Hemelrijck?
'K roem op Blixem noch op Donder;
Paphos kroon en draegh ick niet,
Maer die pracht leyt noch ver onder
Mijn almogende gebiet.

2.

Leght de Goden in een schael,
'K weegh meer als sy alteinael;
Ick behoef geen speer, of deegen;
'K steeck geen specie in mijn sack;
A 'K ben

'K ben om Vestes niet verleegen,
Naeckt te zijn geeft meer gemack.

3.

Gaen mijn mackers eens te gaff,
Wat is daer al spoocks aen vast,
Sonder *Junoos* besten tabbert;
Wil *Iupijn* niet met haer gaen,
En soo hy sijn kraegh beslabbert,
Moet hy 'tfommen laten staen.

4.

'k Loof dat *Pallas* niet en at
Soo s' een kouffebant vergat;
Venus heeft een flaeuwte gekregen
Van verstoortheyt, slechts om dat
Mars haer had verkeert gereegen:
Somma, altijd schort 'er wat.

5.

Bachus, *Phebus*, zijn wel naeckt;
Maer geen van haer tweeën vermaeckt:
d'Eerste is een kalv're Maeck'laer;
Maer haer vleesch deught nucht'ren niet:
d'Ander is een vuyle kaeck'laer,
En ontdeckt al wat hy siet.

6.

Sie 'k op vee, of menschen neêr,
Elck bemint my even seer,
Want ick ben de Godt der Liefde;
't Zy 'k haer gaf noodtsaeck'lijck quaet,
't Zy 'k haer voor een nacht geriefde,
Niemant, die mijn dient, verlaet.

7.

'tRoockt altoos op mijn Alraer
Of 't een klomp van *Aethna* waer:
Rocken, kouffen, onderbroecken,
Hangen op voor wapen-tuygh:

Oock bebloede rotte doecken;
Maer dat offer valt wat ruogh.

8.

Lucifer heeft wel geleert
Dat ſijn Rijck door my vermeer:;
'k Offer hem veel duysent zielen,
Die door liſt, en valſche reën,
Dickwils in een poel vervielen,
Daer geen gront en was beneën.

9.

'k Maeck, al is 't vee noch ſoo dom,
Dat het naer ſijn ſtaert loopt om;
Als de Katers zijn aen 't krollen,
Houw ick Choor-ſanck in mijn Kerck:
En al zijne blind, als Mollen,
Sy gaen op de lucht te werck.

10.

Was 't niet al in rep en roer,
Doen de helsche *Pluto* ſwoer,
Sich te wrœcken, of te trouwen?
'k Loof hy bang was dat *Jupijn*
Hem een papje ſocht te brouwen,
Om ſijn Erfgenaem te zijn.

11.

Al ſijn volck was op de been,
Duyvels, Monſters, onder een,
Droncke Reuſen, dollen venten,
Ront met Duyvels-dreck beſmeert:
Ja, hy had ſelfs d'Elementen
Tot oproer gedebaucheert.

12.

't Sagh waerachtigh ſuur daer uyt,
Tot op 't leſt de ſchoone Bruyt,
Hem gedwee maect' als een handſchoe,
En ſoo mackelijck als een lam;

A. van OVERBEKE,
Daer meê bruyd hy na sijn landt toe,
Na sijn kot, daer hy uyt quam.

13.

Alles dient my wat 'er is,
Menschen, Duyvels, Vlees, en Vis.
Maer, vaert wel, ick moet vertrecken,
Wijl ick maecken moet van daegh,
Noch een hallef duysent gecken,
Die my wachten even graegh.

14.

'k Kom nu niet weêr in een jaer,
Of 't quam ick noodtsaecklijck waer;
Maer die in sijn winkel wandelt,
In plaets van de Maillebaen,
En de stamper wat veel handelt,
Daer heb ick geen vatten aen.

De Kroeghgist.

I.

^k H Eb vast gestelt, en rijp'lijck overwogen,
Van nimmermeer te trouwen,
Maer mijn vrygheyt te houwen:
Want men vindt sich bedroogen,
Men eet steeds met schreum, ja men brengt geen
glas voort,
Sonder dat de Vrouw geeft Palpoort.

2. 't Wijf

2.

't Wijf raeft altijd al was fy dol van tantpijn,
 Dan dient'er best gefwegen,
 Of ghy krijght een nieuwen zegen,
 En de Duyvel fal je genant zijn:
 Soo bits als de gal ooyt mensch dede fnaeuwen,
 Moet ghy dan alleen kaeuwen.

3.

Die wil op Aerd' fijn tijdt met vreught bekleden,
 Die moet fich van fijn leven
 Niet in den Echt begeven,
 't Maeckt krancke finnen, en leden,
 't Moet een Nar zijn die eens anders jock wil vreefen,
 Daer hy felver vooght kan wesen.

4.

't Is waer, de Vrouw is wel een Aelborduertje,
 Wanneer de Man is droncken;
 Maer die lieffelijke loncken
 Die dueren qualijck een uertje:
 Want foo de wijn u weêr heeft verlaten,
 Sult g' haer als te vooren haten.

5.

Soo dat ghy fiet dat *Venus* moet haer fchoonheyt
 Van *Bacchus* komen leenen;
 Waerom gaen w'er oock niet heenen?
 Op dat hy, na ouder gewoonheyt,
 Ons van fijn vermaeck, en wijn mededeele,
 Dat is beter als krackeele.

6.

Als men is getrouwt, terftondt is dorft u fwager,
 En honger is u lijfwacht:
 Dat is 't goedt dat u een Wijf bracht,
 De kroegh maeckt hoe langer hoe grager,
 Hier is overfloedt, en 't ontbreeckt'er veelen
 Niet aen wijn, maer wel aen keelen.

7.

Men mach wel, als men treedt in 't groote Gilde,
 Terstondt een scheydt-brief schrijven
 Aen Kocks- en Hoender-wijven;
 En soo men een Rijxje verspilde
 Aen Oesters, ô! die tandt moet uyt, eer hy 't meer
 doet,
 En werdt getrocken, eer hy seer doet.

8.

Het Man-volck heeft veel fouten, daer de Vrouwen
 Maer hebben twee gebreecken,
 Qualijck doen, en qualijck spreekken:
 Gaet dan, die lust heeft tot trouwen,
 En bruyt uyt de kroegh; maer laet niet u quote
 Tot last van u Lach-genoote.

9.

Maer ghy, die nu al u vreught in de keurs stelt,
 Ghy sult in weynigh dagen
 Noch u sottigheyt beklagen,
 En bidden u Vrouwtjen om beurs-gelt,
 Om by ons te zijn; maer niet na den achten,
 Daer wy sitten halve nachten.

10.

Oorlof ghy Prince, diet dit Liedtje dichte,
 Was gierigaert, noch schrockter;
 Maer een rechte goede flocker,
 Die meer hield van Neven, als Nichten,
 En die liever wouw leckertjes 's nachts slapen,
 Als een vrouwen hembt oprapen.

Den verſchen Weduwenaer.

1.

Hier rustte nu die nimmer rulle,
 De oudste Dochter van de Wraeck,
 Die 'k nimmermeer met rechte imaeck,
 Maer wel uyt eygen Intres kulle.
 Ha! nu ty na den Hemel is,
 Heeft s' ons een Hemel hier ontlooten,
 Haer Autaer werdt met wijn begooten,
 En 't roockt'er altoos op den diich.

2.

Men offert haer de beste Vruchten,
 De eerstelingen van 't Konijn,
 De achterloopers van het Swijn,
 Patrijs, en Haes, die weytsjes luchten:
 Wy roocken steeds uyt vrees datw' aen
 Haer Graffteê niet voldoen en sullen:
 Men fiet hier heele ketels vullen
 Met Roockwerck van *d' Americaen*,

3.

Ick sal de Doodt een Tempel bouwen,
 En jaerlijcks viesen desen dagh,
 Dat ick dit Lijck begraven sagh,
 't Welck my meer vreught gaf als het trouwen.

Komt nu Verleyders die wel eer
 Soo vreeslijck opfneed met u rijmen,
 Van al de foetigheyt van *Hymen*;
 De Tafel-vreught behaeght my meer.

4.

Eerst pryckt' ick of ick in de Kerck fat,
 Schoon dat'er spijs of tafel stondt,
 De tanden roesten in mijn mondt,
 Om dat mijn backhuys nimmer werck had;
 Daer toe stondt mijn oor braef schrap,
 Dat schier van overvloedt kon sterven;
 't Is om een Karel te bederven,
 Dat weynigh spijs, en veel gesnap.

5.

Dat geen Violen, noch Laurieren
 Verdoolen op dit heerlijck Graf;
 Dat 's reuckwerck dat men eertijds gaf,
 Om 't Graf der *Nymphen* meê te çieren;
 Maer langt een handvol Sevenblat,
 Wat *Opium*, en *Album Gracom*,
 En 't slimste *Qual* dat ooyt in Zee swom,
 Met wat Aers-Aeckers uyt *Maey*s gat.

6.

Brengt hier een bont-gekleurde Maenkop,
 En uytgepijnicht Dieven-sweet,
 De Ziel van een benaeuwde scheet,
 Giet daer een halve pint met traen op,
 Mengt dat met d'aldersterckfte Loock;
 Dat samen soo aen brandt gesteecken,
 Sal onse oogen heele beecken
 Doen schreijen, door haer stercken roock.

7.

Of wil men meerder tranen perffen,
 Wy fullen sitten gaen voor 't vat,
 En swelgen heele stoopen nat,
 En dickwils onse tong ververffen;

Ick ſweer u dat men dan wel ras
 Sal ſien hoe ons de oogen puylen:
 Soo moet men over *Grietje* huylen,
 En haer beluyen met een glas.

8.

s' Is buyten ſorgh, ick buyten vreeſen,
 Wy zijn nu beter als by een,
 'k Ben geen Poët; maer ſoo ick meen,
 Sou dit haer Graſſchrift moeten weſen:
Margriet legt hier in 's Aerdtrijcks-ſchoot,
Die met de Doodt uyt blijdtſchap trouwde,
Om dat ſy meende, dat ick ſoude
Bedroeft zijn over hare doot.

Het Hoorenbeeſt.

I.

M En lachte, danſte, en men ſonger,
 Doen ick noch een jaer was jonger.
 Maer nu laet ick de ooren hangen,
Exaltatis Cornibus,
 Nu *Jacomijn* gaet quade gangen,
Cornua ſunt omnibus.

2.

t'Wijl ick ſlaef, en wroet, en wacker,
 Zaeyt een ander op mijn Acker:

A 5

En

En dat duyvels weeligh onkruyt,
Exaltatis Cornibus ,
 Loopt selfs 's ochtens voor de Son uyt,
Cornua sunt omnibus .

3.

'k Mach geen Honden langer houwen,
 'k Derf my daer niet aen vertrouwen;
 Is niet *Aeteon* opgegeten?
Exultatis Cornibus ,
 En *Vlack* heeft lest na mijn gebeten,
Cornua sunt omnibus .

4.

Droegh ick noch vergulde hoornen,
 'k Souw my soo seer niet vertoornen;
 Nu moet my dit alleen vertroosten,
Exultatis Cornibus ,
 Dat van 't Westen tot het Oosten,
Cornua sunt omnibus .

5.

Men fiet by de Sonne-wagen,
 Ram, Ster, Steenbock, Hoorne dragen,
Jupiter was'er oock wel mooy mee,
Exultatis Cornibus ,
 Daer hy 't om de suyvere C deê,
Cornua sunt omnibus .

6.

Siet men d'Hoornen niet graveeren,
 Op't Servies van groote Heeren?
 Siet men d'Hoornen niet bewaren?
Exultatis Cornibus ,
 Voor't A. B. Boeck, en Lantaren,
Cornua sunt omnibus .

7.

Beulingstoppers, Posten, Jagers,
 Zijn verplicht aen d'Hoorendragers;

Dat

Dat men de Hoornen niet in 't Landt had,
Exultatis Cornibus,
 Hoe quam het mes noch aen een handvat,
Cornua sunt omnibus.

8.

Die garen een Verkeertje wagen,
 Siet men ſteedts na Hoorens vragen,
 Daer werdt de valſcheyt meê gebannen,
Exultatis Cornibus,
 Van die Hookus Boockus Mannen,
Cornua sunt omnibus.

9.

Achelaus gebroocken Hooren
 Wierd veel ſchoonder als te vooren,
 Doe der de *Nymphen* in vergaerden,
Exultatis Cornibus,
 Al de vruchten van der Aerden,
Cornua sunt omnibus.

10.

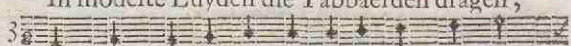
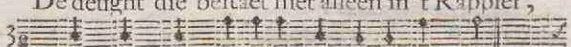
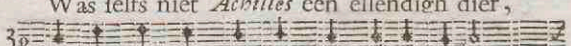
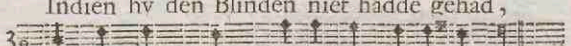
't Is waer, 't Eenhoorn prijft men machtigh;
 Maer twee, 't is te veel, waerachtigh:
 Want twee op een, na 't oude ſeggen,
Exultatis Cornibus,
 Doet ſich den ſterckſten onder ſeggen,
Cornua sunt omnibus.

11.

Oock nu moet ick weder maeyen,
 Dat ick certijds plach te zaeyen:
 Want 'k plach voor Bull langs ſtraet te loopen,
Exultatis Cornibus,
 'k Moet nu de vreught wel dier bekoopen,
Cornua sunt omnibus.

Poëta Laureatus.

I.

I Ck groet u *Lucrecy*, indien ghy scheidt behagen
 In modeste Luyden die Tabbaerden dragen ;
 De deught die bestaet niet alleen in 't Rappier ;
 Was zelfs niet *Achilles* een ellendigh dier,
 Indien hy den Blinden niet hadde gehad,
 Die van hem maect mentie van blade tot bladt.

2.

Denckt niet dat *Hans Coenraet* dan een slecht Soldaet is :

Want *Rintelen* sagh my *Poëta Laureatus*,
 Of wel al mijn geest bestaet in 't *Latijn*,
 Die niet kan van alles, moet *Tiribus* zijn.
 Al wouwt in 't *Engels*, of plat *Japonnées*,
 Ick wed ick mijn liefde wel krachtigh bewees.

3.

Maer dat 's van mijn wetenschap simpel het *Præ-ludie* :

Want namaels tot *Marpurgh* voltrock ik mijn *Studie*,
 De *Antecessores* der *Godtkeyt*, en 't *Jus*,
 Verselt met den *Rector Magnificus* :
 Die waren ter *Laus*, of *Promotie-mael*
 Soo vrolijck, sy sprongen als *Varckens* altemael.

4.

Maer soo 't noch te doen stondt, ick wedd' den
 Dichter deses,
 Alleen van u schoonheyt formeerde sijn *Thesis* ;
 En

En ſoo ick opponeerde, ick ſou u glans ſoo
 Klaer toonen uyt *Barber*, of uyt *Baroco*,
 Of *ab Enumeratione Partium*:
 Want ick ben be-eedight *Magiſter Artium*.

5.

Ick ben u *Individuum*; maer daerom niet *Vagom*,
 Om dat ick by avont, en juyſt niet by dagh kom,
 't Is buyten mijn ſchult, de *cauſa* is, dat
 Ick even een *Purgaas*, oder *Schijs-dranck* in had,
 Die 'k meende waerachtigh dat ſliep in mijn lijf,
 Wijl hy niet eer werckte, voor dat het floegh vijf.

6.

Maer al mijn geleertheyt die laet my plots ver-
 leegen,
 Als ghy u my ſtelt *Ex Diametro* tegen,
 Dan haep 'r ick, dan ſtaem 'r ick, en lijk een
Pedant,
 Ja, dan *Eclipseert* mijn beſte verſtant,
 Daer anders altoos het jong *Jufferschap*
 My ſey: 't vrijen paſt u ſoo wel als de *Kap*.

7.

Ghy zijt een *Plantijns*, *Vintcenes*, of *Stephanus*
 druckje,
 Waer datje gedrukt bent, je bent een net ſtuckje,
 't Zy dat ick u letter als ront ſpeculeer,
 Of die als *Curſijf* weêr confidereer:
 Het *Tijtel-Plaetje* beloofte boven al,
 Dat men in 't *Boeck* niet quaets vinden ſal.

8.

Mocht ick met u omgaen na luſt, en eygen be-
 geeren,
 Ick ſou u dan licken, en ſuyver *Planeeren*,
 Ick ſou u ſoo netjes vergulden op ſnee,
 Als 't *Segrijn Kerck-Boeck* van ons *Dorothé*,
 Alleenigh de *Slooten* die moeſten der van,
 Daer quetſt men ſijn handen te lichtelijck an.

9. Ick

9.

Ick sou mijn *Devijls* oock in het rondt om u Plaetje
 Soo gierelijck schrijven, of 't was op een draetje,
 Soo fijntjes, of 't was met *Appelles* penceel,
 Soo gladt als *Saturnus* sijn beckeneel
 Den inhoudt sou zijn: *Festina lente*,
Et noli altum sapere.

10.

't En is niet gefeyt oock altoos te moeten lesen,
 Ick kan by 't gefelschap wel vrolijck meê wesen;
 Ick sny heele Historien op wit papier,
 Uyt *Reyntje de Vos*, dat schalcke dier;
 'k Maeck klockjes van peeren, of swaentjes foo 'k wil,
 En Cijffers graveer ick in Cytroene-schil.

11.

En foo ghy met vaersfen u Taert wilt hebben ver-
 heven,
 Ghy hoeft geen goet antwoord aen een Dichter te
 geven;
 Van een *Anagramma*, of *Chronosticon*
 Men mijns gelijcken in Duytlandt niet von;
 Van *Musica* ben ick niet misgedeelt,
 Ick heb veertien jaer op de *Cijter* gespeelt.

12.

Wat hebje van Mans toch die eeuwigh op de Jaght
 gaen,
 Het bed heeft 'er altoos een onnutte vracht aen,
 De Honden, en Pols staen ten vyven gereet,
 Dat doet al haer vet versmelten in sweet:
 Dit hebje 'er in 't eynde alleen van te bet,
 Een drogen Haes op tafel, een drogen Haes in 't bedt.

13.

Daerom, schoonste Lief, denckt liever op *Hans*
Coenraet,
 Die Karel die weet wat met Vrouwen te doen staet,
 Die

Die blijft t'huys in plaets van kroeghwaerts te gaen,
 En heb je 'em van doen, je ſpreekt hem maer aen:
 Ey ſpreekt 'er u Ooms, en Moeyen eens van;
 O! ſullenſe ſeggen, hy dientje, die Man.

14.

Al willens heb ick van mijn ſchatten geſwegen,
 't Is beter niet als met onrecht gekregen,
 Een deſtigh hert ſiet maer op 't edele bloedt,
 Mocht ick u beſitten ick vroegh na geen goedt:
 En wierd 't van u Vrienden voorſichtigh beſtiert,
 't Sou wel kunnen lucken dat ick Rector wierd.

15.

Wat ſcheelden 't ons dan al kregen wy geen kin-
 d'ren,
 Het ſou onſe vreught in 't minſte niet verhind'ren:
 Want andere dieder meer hadden als wy,
 Die leenden ons garen een gantsche party:
 En ſoo wy oock deelden ſoo wel van haer goedt,
 Als wel van haer kind'ren, ſoo hadd' ick goe moedt.

16.

Vaert wel, ô! mijn *Philis*, mijn *ïö*, mijn *Ma-
 guelone*,
Orion begint ſich te helder te toonen,
 En wenckt my vaſt toe dat ghy ruſten moet.
 Vaer wel dan: Maer *Harmppjen*, u Meyt zy gegroet,
 Weet dat ick haer, ſoo ickſe ſie by geval,
 Een *Hyeroglyphicum* op u naem geven ſal.

Den Indifferente.

I.

Ik heb beloofd mijn Lief altoos te volgen;
 Maer nu fy heeft de grootsheyt ingefwolgen,
 Werdt ick groots als fy:
 Wat scheelt het my, s'is niet meer mijn Vriendinne,
 Die boven my meer andere kan beminnen;
 Maer verkieft s'er twee,
 Ick neem'er ses: Sy valt wat licht van sinnen,
 En soo doe ick meê.

2.

Nu s'hep ick lust in rotsen, rennen, vliegen,
 Hy moest vroegh opstaen die my sou bedriegen:
 Want 'k ga vroegh ter Jacht,
 En werdt het nacht, ick houdt met *Bacchus* bende,
 Sijn Tonne-salf versterckt mijn moede lenden,
 'k Slaep gerust, en stil,
Cupido kan ick als een Geck versenden,
 Of 't was in April.

3.

't Is waer, ick heb u liefde vaeck geprefen,
 U byzijn plagh mijn Hemelrijck te wesen;
 Maer dat 's gedaen.
 Waer ſchort het aen? Walcht u het dagelijks eten
 Soo feer, dat ghy my daerom koſt vergeten?
 Stinckt het nu als Loock,
 Dat eertijds waren koſtelijcke beetē?
 Wel, my dunckt het oock.

4.

Nu ghy u Winckel ſet voor and'ren open;
 Daer ick alleen contant plach in te koopen,
 Segh ick, 't is niet wel:
 'k Leen dan mijn El niet langer aen een ander,
 Elcks goedt weërom, wy ſcheyden van malkander,
 Schoon ghy klaeght om 't feerſt,
 Weet dat ick ſonder reden niet verander:
 Want ghy deed het eerſt.

5.

Nochtans ſoo komt het nooyt in mijn gedachten,
 Dar ick u Waer ſou t'eenemaal verachten;
 Doch dit is 'er of:
 Uw' beſte ſtof, door dickwils te ontvouwen,
 Heeft hier, of daer een ſtoot, of neep gehouwen;
 Maer 'k vergeet dees ramp,
 Wijl ick in Linnen handelde, en Vrouwen:
 Daer meê zijn wy kamp.

6.

Ey, neemt een voorbeelt aen het Vee, en Men-
 ſchen!
 Plant eens de *Naormans* daer ſy ſelver wenſchen,
 Set s' in *Napels* neêr;
 Ick wed m'er weêr in 't kort ſou ſeggen hooren,
 Brengt ons ter plaetſe daer we zijn gebooren.
 B 't Paert,

't Paert, het domme beest,
Wil niet voorby de kroegh, in spijt van spooren;
Daer 't is wel geweest.

7.
Wel, dat ick mijn Vrysters eens liet loopen,
En setten 't hert voor *Lydia* weêr open;
Soud ghy van uw' zy
Uw' vrijery met and're wel verleeren,
En achten meer mijn woorden als haer sweeren?
Seght maer neen, of ja:
Want welck van beyden dat ghy sult begeeren,
'k Volg u altoos na.

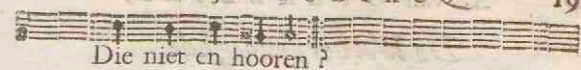
D E
MELANCHOLYCKE,

Ofte

Hoop- en Troosteloose.

I.

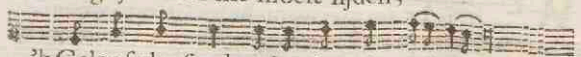
M Yn fuchten, en tranen zijn swacke Raedts-
 heeren,
 't Zijn sobere Troosters, die 't lijden vermeerren:
 Heele dagen, duert mijn klagen; maer hoe ver-
 drietigh is 't,
 Te weenen, en steenen, voor dartele ooren,
Die

Die niet en hooren ?

Soo ghy d'Hel-liſt moeſt lijdē,

'k Geloof ghy foudt u foo ſeer niet verblijden, &c.

2.

Of is het te vergeef, op uw' Godtheyt te hoopen ?
 Waerom ſet het Graf dan ſijn backhuys niet open ?
 'k Sou wel garen heenen varen ; maer och ! helaes !
 de Doodt

Is foo ongevoeligh op alle mijn wenschen,
 Als d'aerdfche menſchen ; waer 'k my keer, of hee-
 nen wende,

'k Ben als blindt, en ſie geen uytkomt van d'ellende ;
 Waer 'k my keer, of heenen wende, &c.

3.

Wijl ick dan ben willigh om van hier te ſcheyden ;
 Soo bid ick, laet my doch uw' handt vergeleyden,
 Om na defen, vry te weſen, van al het ongemack,
 Dat ick al te diekwils met mijn droevigh klagen,
 U quam miſhagen ; 't fou tot ruſt van beyde ſtrecken,
 Wanneer de Aerd' mijn onruſt quam bedecken ;
 't Sou tot ruſt van beyde ſtrecken, &c.

4.

'k Heb meer als genoegh van mijn lijdē geſproken,
 Mijn tranen zijn moê, mijn oogen gebroken,
 'k Voel mijn leven, mijn begeven ; maer nu begint
 Nu 'k my door de ſwaerte (mijn vreught :
 Van veel ongelucken, voel onderdrucken ; leeft lang,
 ô mijn Schoone,

Op dat een ander weêr tijdt hebb' u te loone ;
 Leeft lang, ô mijn Schoone, &c.

De Welvergenoeghde.

I.

W le is 'er die niet wenicht uw' flaet te welen,
 En vw' vriend'lijk weeten;
 Met wat strafs vermengt, niet daeghlijcks offer
 brengt?
 Die vry wil leven, moet sich niet begeven
 Ter plaetse daer uw' oogh sijn kracht veršpreyt:
 Want de schoon' *Aurore*,
 Vers geboore,
 Wijckt voor uw' lieſlijkheyt.

2.

Men mach u by de Doodt wel vergelijcken,
 Waer voor 't al moet wijcken,
 En die, wat sy vindt, soo oudt, als jong verſlint;
 Geen griſe haeren, konnen sich bewaren
 Voor u geweld: ja! ſelver *Nefor* ſou'
 Weer op 't nieuw ontvoncken,
 Door uw' loncken,
 En dencken om een ander Vrouw.

3.

Uw' hals, en boeſem, en volmaeckte leden,
 Derf ick niet ontkleeden,
 Wijl het alles is, ſonder gelijckenis.

Ghy, die de Roofen, doet van ſchaemte bloofen,
 't Albaſt, dat ſich met recht op ſchoonheyt roemt,
 Wierd terſtondt hoovaerdigh,
 Soo 't was waerdigh
 By u te zijn genoemt.

4.
 In hardigheyt leydt Marber by u achter,
 Nochtans zijt ghy ſachter
 Als het fijnſte Bont, dat m' ooyt in Moſcouw vondt;
 En noch van binnen, voert ghy ſachter ſinnen,
 Soo dat geen *Momus* tong u kan miſdoen:
 Die *Venus* dorſt laecken,
 Door 't kraecken,
 In 't danſſen, van haer ſchoen.

5.
 Hoe moedigh dat de Leelien 't hoofd opſteecken,
 By u vergeleecken,
 Is haer witte pracht, als ſchoorſteen-roet geacht:
 Noch doen dees gaven, u niet hooger draven,
 De zedigheyt geeft 'u een beter leer:
 En u goe manieren,
 Die verçieren
 Uw' deughden noch veel meer.

6.
 Soo lang mijn mondt by u ſich mach ververſchen,
 Acht ick 't Rijck van Perſſen,
 Ja, de gantsche Aerdt, niet een ſpouw waters waerd;
 Laet Scepers, Kroonen, by de Princen wonen,
 Het ſoetſte Reuckwerck dat de Moor ooyt vondt,
 Is my bitt'ren alſem,
 By den balſem,
 En welluſt van uw' mondt.

7.
 Geluckigh lot van een opreckten Minnaer,
 Die als een verwinnaer

Krijght dit schoonste Schoon, een meesterftuck der
Goôn.

't Schijnt, na mijn voorftaet, dat my noch door 't oor
gaet,

Uw' ftem, die fwoer dat ick u maer alleen,

(Schoon al d'and're famen,

By u quamen)

Behaeghd', en anders geen.

8.

De uuren kruypen voort gelijk een Padde,
Dat fy vleugels hadde

Als der grijfen tijdt, ick wierd wel eer verblijdt;

't Sou mijn gedachten, vry al wat verfachten,

Die altijd bang zijn voor een dat, of dit:

Want hoe kan hy wesen,

Sonder vreesen,

Die fulcken fchat befit?

9.

Mijn Trooft, verkort dan door u gunft de tijden
Van mijn droevigh lijden,

Doet ghy 't niet, foo wordt mijn leven zelf verkort:

Laet doch mijn hoopen, eens de vrees ontloopen,

Als g' in mijn bedt fult rusten met gemak:

'k Sal dan mogen lijden,

Dat de tijden

Voortkruypen als een flack.

Rondom-Leelijck.

1.

S Oo ghy 't oogh alleen wilt verblijden,
 d'Andere finnen gebreck laten lijden,
 En om de bloos van een levend couleur
 Soo klop ick voor een doovemans deur;
 Maer ick wil hoopen dat u het verſtant
 Veel verſiender oogen heeft ingeplant.

2.

Wat is doch ſchoonheyt op 't hooghſte genomen,
 Iets dat by daegh beroovert u ſin?
 Maer wanneer de nacht is gekomen,
 Siet ghy 't niet meer; maer beelt het u in.
 Soo ghy dan kort van geheugenis zijt,
 Soo gaet met den dagh al u ſchoonheyt quijt.

3.

't Is ſijn memory, na mijn oordeel, tergen,
 Dat men een Backhuys juyſt onthouden moet,
 Dat 's nachts wel iets ſtouts durft vergen,
 Daer het des daeghs u niet daer na voedt,
 Dat u ſeyt: eer den Haen heeft gekraeyt,
 Geeft my, dat heeft eertijds mijn Moeder gepacyt.

4.

Schoon *Venus* niet mijn jeught was genegen,
Juno en *Pluto* die waren mijn Peet,
 Daer 'k een Pillegift van heb gekregen,
 Die men het *Cornu Copiæ* heet:
 Dat meer geacht werdt door het heele Landt,
 Als *Venus* haer schoonheyt, en *Pallas* verstant.

5.

Geen Paert dat soo scharp na de spoor hoort,
 Als de Vorsten doen na mijn gebiedt:
 'k Maeckse Schildtwachten van *Fannetjes* voorpoort,
 En *Appointee* van *Nies*, *Barber*, en *Griet*,
Julius, *Albert*, *Phiippus*, *Louwijs*,
 Schoonse verscheelen, handel ick op een wijs.

6.

Dit alleenigh kon jy 'er op seggen,
 Die kunsten kan dat *Besjen* oock wel;
 Maer wat scheelt het by nachten te leggen
 By oudt gelapt, en rimpeligh vel,
 Daer d'handt altijd op struyckelen moet,
 Als by een gladt wambais, en by jeughdigh bloedt.

7.

'k Soudt noch wel nemen u lust te verwecken,
 Als ick u quam iets leckers aenbiên,
 Soo ghy niet zijt van dat soort van Gecken,
 Die maer alleen na 't uyerlijck sien,
 Van wien de Winckel geoordeelt wordt,
 Niet na de Waeren, maer na 't Uythang-bort.

8.

Leght een *Viool* eens neêr sonder speelen,
 't Lijckt maer een romp, een hout sonder spraeck;
 Maer wanneer de kunst hem komt streelen,
 Streckt hy weêr tot een heerlijk vermaeck.
 Let op het *Schaeckspel*, of op 't *Ticktackbort*,
 't Schijnt maer een leur, soo 't niet gehandelt wordt.

9. Soo

9.

Soo oock de Keurs verberght veel ſchatten,
 Die men ſoo wel niet met het verſtandt,
 Als wel met de handen kan vatten:
 Dat oock de wackerſte Karels van 't Landt,
 Die niet garen iets fraeys overſlaen,
 Voor dit lidt in queſti dickwils blijven ſtaen.

10.

Maer moet ick wijcken voor *Klaertjes* bruyn
 oogen;
 Hebje veel liever de ſael als het paert?
 Die al willens wil weſen bedroogen,
 Maeckt ſich een anders meêdoogen onwaert;
 En die ſich ſelfs voor hondt heeft verhuert,
 Vretet knoocken, ſoo lang als ſijn leven duert.

11.

Hartſeer ſal zijn u bloedtvriendt, u macker,
 En u ſpeelmeysje ſijn ſuſter *ellendt*;
 's Ochtens ten vijven dan benje al wacker,
 En denckt op 't achterſt', niet op het voorſt' endt,
 Soo dat al 't ſchoon eerſt verandert in niet,
 En weêr uyt niet werdt een laſtigh verdriet.

12.

'k Had een Liedtje van *Maerten Paſienſe*,
 'k Song, als ick ging, als ick droomd', als ick at;
 Maer al wat ick'er nu flechs omtrent ſie,
 Al is het flechter, 't is beter als dat:
 Men werdt het moê dat men dagelijcks doet,
 Voornamentlijck niet doen wil, maer moet.

13.

Meenje dat *Eva* ſou hebben gebeeten
 Soo ſmaecklijck in de verbodene vrucht,
 Soo s' had defelv' altoos moeten eten,
 En anders geen ſpijs, ſy hadd' hem ontvlucht:
 Siet aen het kalfs-vleefch van *Simon de Rijk*,
 En kieft dan 't ſchoon arm voor het leelijck rijck.

B 5

14. *Klaert-*

14.

Klaertjes jeucht moet in 't eynde verfterven ;
 Maer het gelt raeckt fijn luyfter niet quijt :
 't Voorhoofd , buyck , borften , en billen , die kerven ,
 Daer het gelt glat , en effentjes slijt ;
 d'Ouderdom nergens haer vrienden en vindt ;
 Maer het oudtste potgelt is 't meefte bemint.

15.

Silver , en gout kan de Werelt bekooren :
 't Zijn trouwens vruchten , gereelt uyt haer fchoot ;
 Wie haet de Kinderen uyt hem gebooren ?
 Maer wie bemintfe niet tot in der doot ?
 Daerom vertoornt niet dat ed'le metael ,
 Of ghy blijft een Nar , gefchooren , en kael.

Het Oude Besje.

I.

R *Itfaert* wilje *Rijckaert* worden ?
 Doet uw' oogen maer eens open ,
 En verlact uw' *Irus* Orden ,
 Die fich voedt met yd'le hope ,
 Die fich voedt met yd'le hope.

2.

Want die op hoops-wagen rijden ,
 Hebben d'armoe tot haer voerman ;
 Schelt die als ghy zijt in lijden ,
 Maect 'er een varcken , en een hoer van , &c.

3. Waer

3.

Waer het dan niet beter, dat ghy
Lief feyd' tegens oude Wijven:
Want daer vindt men altoos wat by,
Is't geen jeucht, 't zijn ronde schijven, &c.

4.

Dat 's extract, ja quint' essentie,
Van Graeffchappen, Landen, Steden,
Van Marquis, en Excellentie,
Dorpen, Hoffteên, Heerlijkheden, &c.

5.

Dit 's de Zenuw' der soldaten,
d'Ord're van de Regimenten;
Dit 's de tong der Advocaten,
En de ziele der Studenten, &c.

6.

Maer stel j'er niet veel geloofs in?
'k Bid u, segh, wat heb j'er regen?
Als een gecke Philosophs sin,
Die geen gout en had te wegen, &c.

7.

Die wel feydt te zijn het beste,
Gelt, noch schatten te beminnen;
Maer als men het sagh op 't leste,
Leerd' hy 't selfs om gelt te winnen, &c.

8.

Let eens op die Kroonen dragen,
Hoe haer geelsucht *d'Indianen*
Uyt haer erfgoedt deê verjagen,
Om haer vaten af te spanen, &c.

9.

Steden fiet m'er om vernielen,
Bergen fiet m'er plat om loopen:
Hoe veel duysent mensche zielen,
Siet men niet om gelt verkoopen, &c.

10. 't Kan

10

't Kan gebeuren dat men vrienden,
Of door list, of door geweld loste;
Maer 'k wed *Orpheus* sijn Beminde
In de Hel liet, soo het gelt koste, &c.

11.

't Silver is 't sop van *Medea*,
Dat de menschen jong kan maken:
't Kan het Landtvolck van *Guinea*
Leelien strooijen op haer kaken, &c.

12.

Houje dan noch d'oude plagen;
Roepje noch al Befs, ick hoor niet:
Gaet het aen de Son vry vragen,
Die al 's werelts hoecken doorfiet, &c.

13.

Of de Rederijckers dichten,
Dat hy selfs genoegh te doen had,
Mer twee Goddelijcker lichten,
Als hy *Clitie* om een soen bad, &c.

14.

'k Meen niet dat hem sulcke buijen
In een ceuw misschien eens plagen,
Wijl het Noorden, en het Zuijen,
Over hem niet heeft te klagen, &c.

15.

Want hy houdt sijn oude loopbaen
In de warmte, daer men 't gout by
Heele platen, siet te koop staen:
Daerom, *Ritsaert*, komt, en trouwt my, &c.

16.

Moedigh treedt de Son in 't Oosten,
Als een Bruyd'gom; maer in 't leste
Moet hy sich vermoeyt gaen troosten,
In de schoot van 't laeuwe Westen.

17.

Of u schoonheyt is gegeven,
Ghy fult haest aen 't dalen raken:
Laet dan d'avondt van mijn leven,
Als een rustplaets u vermaken, &c.

18.

Weest oock vry gelijck de Son is;
Gaet den gantschen dagh besteeden;
Maer dit zy u avondt-vonnis:
Denckt om Besjes stramme leeden, &c.

19.

Of de bos verliet mijn wangen,
Of mijn borste-schijfsjes weecken,
'k Sal daer twee stockbeursen hangen,
Daer geen schijven in ontbreecken, &c.

20.

Dat zijn borsten die niet buygen,
Stockvisch sou m'er op afbeucken:
Daer soo kundt ghy melck uyt suygen,
Sonder dat de uyers kreucken, &c.

21.

Of en zijt ghy gantsch geen Melckman?
Suyght 'er wijn uyt, en gebraden,
Want gebraden daer houdt elck van:
Hoe! soud' ghy het dan versmaden, &c.

22.

Of maectt *Klaertjen* u 't verstant dol,
Met haer jeught, niet met haer deughden?
Och! mijn Vrient, 't is maer een handtvol,
Van vernis, en valsche vreughde, &c.

23.

Wil j'er evenwel meê paren?
Och! ghy fult haest met uw' handen
Sitten, niet in *Klaertjes* hayren;
Maer u eygen kop aenranden, &c.

24. Dan

24.

Dan moet *Ritsart* resolveeren,
 Of tot een Klapwaeckerfchapje,
 Of tot het gilde der Strontbeeren,
 Of een eerlijck Smockeltapje, &c.

25.

Valt dan liever in mijn armen:
 Want men kan fich by mijn fchijven,
 Meer als by twee billen warmen,
 Drincken, en behouwen blijven, &c.

26.

Wil j'et oogh met jeucht verzaden,
 Liever als uw^d darmen meften?
 Vaert wel, denckt dat ick u rade
 Niet tot mijn, maer t'uwen beften, &c.

Ritfaert.

I.

W At raedt om nu mijn felts op 't beste te ver-
 weeren ;
 Och! dat een *Pater* dees twee Duyvels wouw be-
 fiweeren ;
 Die, of ick *Sanctus* was, my loopen achter 't gat.
 Of dat ick nu een aem vol van weywater hadt.

2.

Soo gaern als ick de klanck van *Besjes* gelt mocht
hooren,
Soo noô had ick haer tong met ramm'len aen mijn
ooren;
Maer haer verrot gebeent dat rammelde wel 't meest,
Niet anders of het waer een weef-getouw geweest.

3.

Sy buckt, en valt in een gelijk een Boere kack-
huys:
Sy spreekt geen enckel woort, of spout my in mijn
backhuys:
Dat doet, haer mondtlot, is, of wech, of gantsch ver-
rot,
En noch foeckt *Totebel* een sleutel tot haer slot.

4.

Haer pan is gepolijft daer d'hayren eerst op faten;
Die hebben wijsfelijck dat quade hoofd verlaten:
Haer stadigh preut'len deê haer grijsen voor den tijdt,
En *Besjen* is niet 't hayr, maer 't hayr is *Besje* quijt.

5.

Haer oogen zijn gelijk als Moord'naers in haer
hollen,
Niet om dat sy het hert vermoorden van haer Pollen;
Maer dat sy schuylen gaen van druypen heel ver-
moeyt,
In een spelonck van mosch, en onkruyt rons be-
groeyt.

6.

Haer oxels zijn verwulft, en uytgeholt tot hocken
Voor vunſſe Bonſſems, en faletten voor de Bocken;
Soo 'r een Siverkat quam, het Beest wierd daetlijck
kranck,
Indien 't niet plotſelijck stierf van die *Contra*-ſtanck.

7. Haer

7.

Haer lippen zijn gekleurt als *Jan Pottages* rock is :
 Haer armen drooger als de beste Berger Stockvis :
 Haer handen zijn gefronst, gekreucht, en krom van
 klouw,
 Als of haer *Naso* in een Gier verand'ren sou.

8.

Sy is gekronckelt als een kneepfles in haer middel :
 Haer ribben zijn geplaetst als 't hout van een stoo-
 viddel ;
 'k Geloof, haer ingewandt, dat selden vocht ontfangt,
 Soo droogh is als het vleesch dat in ons schoorsteen
 hangt.

9.

Als Heyntjepick wil van beneën na boven raken,
 Soo vat hy Besje by haer borsten van graeuw laken
 En dan verhuyst hy uyt haer navel in haer kop,
 Gelijk een Sieck, in 't bedd', sich by de quaest helpt op.

10.

Maer lager derf ick niet met mijn gedachten
 sincken,
 Uyt vrees dat selver mijn Gedichten souden stinc-
 ken,
 Indien ick al de rest naturelijk beschreef,
 Ick wed'er aen den dijsch geen van de Gasten bleef.

11.

Waer't Bes, niet beter dat ghy met de Doodt de
 Bruydt waert ?
 U Bruyloft kosten dan soo veel niet als u Uytvaart ;
 By mijn valt niet te doen : want *Ritfaert* is niet sot,
 En Bes, daer ghy van spreekt, is alles sonder slot.

12.

En ghy *Juwel*, die meent datmen u gelt moet
vreeſen,

Soud ghy geen Speelnoot dan van *Besje* willen weſen?
Ghy foud zijn in de Hell, ſoo gh' u wat tooyden op,
Voor *Plutoos* dochtertjes een rechte Kermis-pop.

13.

Wat meenje, datwe niet, ſoo wel als ghy, en weten,
Dat al de vreught niet leyt in drincken en in eten?
Geeft kinders rijſten-bry met ſuycker, maer geen
mans. (dans.

Och! daer hoort meer als een paer ſchoenen tot den
(ten,

14.

Maer ſeg: in't ſchaffen moet men al ſijn welluſt ſet-
Wel eer ghy viermael daeghs, ick ſal't u niet beletten,
En ſoo g' in't ſwelgen meer als in yets anders fiet
Blijft daer by! maer miſgunt aen *Claertje*'t ander niet.

15.

En waer toe ſouw 'k mijn ſelfs opkroppen en gaen
meſten?

Waer foud' ick heenen met al 't voetsel op het leſten?
Nu eer ick geen Patrijs, of Korhoen, of ick weet
Eer ick het nuttich, waer het weêr moet ſijn beſteet.

16.

Maer ſchoon dat men by daegh nae wil voldoet
ſijn luſten:

Wat iſt alsmen des nachts niet leckertjes mach ruſten?
Daer ſijn playſieren die oock ſelfs de Son niet fiet,
Dat die de minſte ſijn, dat dunckt my ſeecker niet.

17.

Al bied ghy my *Ragouts* van dart'le haene kammen,
'k Val liever met mijn neus in 't hol van harde pram-
men,

De heldre friſſe lucht van wel getempert bloet,
Ververſt een mens veel meer, als d'ouden acker doet.

C

18. En

En of ons lichaemen ons in de lust ontvielen,
 Wy setten alles by, en handelen in zielen
 So trouw, dat daegs daer aen ik dickwils twijflend fat,
 Of elck sijn eygen ziel wel weer verkregen hadt.

19.

Ghy *Totebol* en ghy root *Bachuys* van scharlaken
 Ghy kunt nu alle beyd' u reeck'ningh daer na maken,
 Of soo een man als ick, voldoen kan u begeert
 Die leven, lijf, en ziel, langh heeft getransporteert.

Den Veenboer.

1.

O boer die een g'niche nacht mogt eens op sitten
 Niet by het geboert op de bierbanck te katten;
 Meer wel by mijn *Jopje* het was my wel waert
 Uyt de stal van mijn ipaerpot het alderbeste Paert.

2.

Ick hebse soo lief dat ick liever sou willen
 Uyt liefde haer bijten een stuck uyt haer billen,
 Als v... en dubbeld' gevoerde boreram
 Of een pekkel-haringh, of een schoone kermis ham.

3.

Sy gaet noch soo vierkant en hecht op haer kooten,
 Ick wedd' sy wel t'eevens sprongh over twee flooten,
 Die haer wilde volgen die soud' ick wel raen,
 Had' hy geen goede springstok, t volgen te laten staen.

4. Al

4.

Al feyt malle *Meeuwes* daer gaet maer een ſlurf heen,
 Ick ken haer natuer, en verſtant in het turf treen,
 Sy heeft oock twee hammen, 'k geloof niet by lóo,
 Datter deur is te byten van de ſcharptanſte vlóo.

5.

Sy heeft oock twee handen daer m' op magh ver-
 trouwen,
 Waer meed' s'overal ſchier haer ſelfs kan klouwen,
 Die boorts' in haer neus-gat gelijcken een fret
 S'is rijck, ſy bedroopt ſich met haer eygen vet.

6.

Haaer borſten gaen onder haer oxels niet ſchuylen,
 Daer ſijnſe te eél toe, of ſy moſten pruylen,
 Soo net ongekreuckt, en ſoo ront ſtaenſe voor
 Als een gemest aers-gat van een luye Paſtoor.

7.

Haer hals, en haer voorhoofd, en ongebluſte wangen
 Sijn fuyken, en ſchaekels om vryers in te vangen,
 En waer menſe aenraekt s'is ſoo glat van huyt
 Als een jonge Lieuwerck die vers heeft geruyt.

8.

Haer oortjens die ſtaen haer ſo ront en ſoo wacker;
 Trots alle de wercken van *Louw*: de pottebacker
 Haer kleyne bruyne oochjes die glinſteren daer by
 Als van die ſpaenſche bockingh in de *Leydiſch' An-
 natomy*.

9.

Ghy lijkt by de andre boerinnen te weſen
 Als een goetaerdig kneutj' onder ſpijtige meſen;
 Want ſy u benijden, en maecken 't u ſoo ſuer
 Als het ſchaep by de wolven, dat verbeelt het avontuet;

10.

Soo ghy u eens woudt aen mijn ſijde verwarmen,
 Ick druckte u 't ingewant van vreught uyt u darmen;

En daer sou op 't schabelletje staen eeten geset;
Want in geen ses weecken quam ick uyt mijn bet.

11.

Wy souden den ganschen tijt lachgen en deunen,
En maecken geen booter maer *Fopjes* en *Teunen*.
By dagh soud'we hengelen, of, ryden met de kar,
En koningen worden als jonges met de star.

12.

By avondt dan souden wy boerten en jocken
En met ons gefangh de Kickvorffen locken,
Of steecken een Raexhoofd om hoogh in de lucht
En vangen het soete Vleermuysje in de vlucht.

13.

Ick heb noch een Biggetie, 't is waert te verhaelen,
Die braef op kan sitten en aerdigh bout haelen,
En troetely' hem, segj' hem, kom hier malle geck,
Soo wert hy soo vriend'lijck en lickt strax je beck.

14.

Gy hoeft dan geen huys-meit, het kan de vloer lec-
Het mach voor sijn hooft een heele *snees* drecken,
't Is soo een juweeltje (ey flaet het niet af)
Als *Procrus* voor defen *Syphalis* wel gaf.

15.

Maer soo 't u bevuyt en verveelt met sijn blaffen,
Men sal 't op u Jaerdach op taeffel doen schaffen,
En nooden de bueren, maer 't vel moer'er of,
Dat sou 's winters dienen voor bont in u mof.

16.

Of houwje van vogelen, ick heb noch twee Uylties
Die sijn sonder faut, maer 't een valt wat vuylties,
Den eenen vlieght na, en den ander die put,
In somm', al mijn goetj' is van ongemeen nut.

17.

Dan heb ik noch een bloetvinck so heerlijk gesna-
Al hadd' ick'er onder hondert nae gekavelt,

Die

Die fit vast en reekt sich, en reyckhalst nae jouw,
Hy schreyt tranen met tuyten al fit hy in de kouw.

18.

Daerom segh ja, eer ick een ander by 't oor vat,
Wijl ick staeg vervolght wordt van *Jannetje Goorgat*;
En Besje sagh Dieuwer soo gaeren de bruyt,
Ick weet mijn *Patrimony* tot op een halve duyts.

19.

Lest fey sy ô! vrientschap een snoepryfien heugt sel,
Hoe staet die koele trouwer? nu *Teunis* je meugt wel,
En hadt ick op dien tijdt om *Jopje* niet gedacht,
Ick hadt by mijn boxen mijn selven verkracht.

20.

Als 'k jou dan soo lief heb, sou jy 't dan niet meenen?
Soo gae 'k me verdrinken in 't diepste van de veenen,
Dan ben ick soo ras als mijn sterfdagh verjaert,
Verandert in een turf, soo 'k soo veel eer ben waert.

21.

Hadt ick dan 't geluck dat ghy me quamt treden,
Soo soud ick noch denken aen d'uyren verleeden,
Aen u lippen, u boesem, u billen, u schoot,
En tusschen beyden op sien nae d'oorfaeck van mijn
doot.

22.

En soo 'k aen den haert quam, dan souje vinden sitte
In mijn verdort ingewant de oude hitte;
Maer warmt u dan toch niet boven de knien,
Of werp m' in u test niet om verder te sien.

23.

Oorlof ghy rederijkers, leert' uyt mijn propoosten
Hoe dat sich een vryer in alles moet troosten,
Want soo 't my luckt, hebb' ick een Sondag ien gebot,
En soo 't niet luckt, ben ick in een jaer verrot.

De Vryster.

I.

T Ot nu toe heb ick toegehoort
 Maer schier geborsten vant langh swijgen
 't Is om een ongemack te krijgen
 U kleecklen heeft mijn geest versmoort
 D'een die wenscht om 't geen den ander vliedt
 Segh waerom roep j'eenpaerich niet,
 Weg met het glas, wech met het glas, en al die beuse-
 lingen;
 Alleen de min, alleen de min, is waert om van te singen.

2.

Een dronckaert is een vaetse vent,
 Een beest ver boven alle beesten,
 Die niet en houdt van fraeye geesten,
 Als die de wijn nae 't hoo't toefendt;
 Wanneerje dan die beestigheyt besiet
 Segh waerom roepj' eenparich niet, &c.

3.

Een droncke Bachus broeder heeft
 Een sieckte niet om te geneesen,

Die

Die om ſijn finnen quijt te weſen
 Sijn tijt en goet ten beſten geeft,
 Wanneerje dan die beeftigheyt beſiet,
 Segh waerom roepj' eenparich niet &c.

4.

Die van ſijn lieffte niet terſtont
 Het uyterſte jae-woort kan verwerven,
 Wenscht daetelijck van rou te ſterven,
 Maer dat s'een wenschen ſonder gront
 Want naederhant verſoetmen het verdriet,
 Segh waerom roepj' eenparich niet &c.

5.

Dees vrijt met ſtudie, die met goet,
 Een ander weer met boere ſlaegen
 Elck ſoeckt ſijn vryſter te behaegen
 En tracht naer 't onwaerdeerlijck foet,
 Dat yder eert, ſelfs eerder als hy hy 't fiet,
 Segh waerom roepj' eenpaerich niet? &c.

6.

Liet niet dien wijsen Socrates,
 Sich van ſijn wijven ringel-ooren?
 Liet Salomon ſich niet bekooren?
 Let op dien ſtercken Hercules;
 Die ſelver ſpon op Omphales gebiet.
 Segh waerom roepj' eenparich niet, &c.

7.

De kouw maeckt ſtram, de hitte mat,
 Maer een naturelijke warmte
 Doet ymant goet tot in 't gedarmte;
 Wat kreegh Pigmaleon een ſchat
 Wanneer de kouw, 'tyvoire beeldt verliet?
 Segh waerom roepj' eenpaerich niet? &c.

8.

Een Loſkop feyt, het is een geck,
 Die ſich van trouwen niet kan wachten,

De duyvel mocht de koeftaert flachten
 Die altijd hanght op eene pleck;
 Maer lieve bloet, een vrouw heeft noch foo yet.
 Segh waerom roepj' eenparigh niet &c.

9.

Veracht het vrouvolk vry, ô man,
 Een braeve vryfter nae mijn oordeel
 Sit altoos op haer eygen voordeel,
 Indien fy't recht gebruyken kan.
Cyclops, die geen *Jupijn*, maer *Galathé* ontstiet,
 Zegh waerom roepj' eenparigh niet, &c.

10.

De Jagers staen vroech op om prijs,
 En 't heeft de naem dat sy ter jacht gaen,
 Maer dat s' op geen Boerinnen acht slaen,
 Of Nimphen, maeckt my niemant wijs.
Pan pijpt niet voor de Leeuwerck op sijn riet.
 Segh waerom roepj' eenparich niet, &c.

11.

Men set sijn Liefjen in een schuyt
 Quaxhuys men gaet in 't Veen uyt vissen,
 Maer 't vincken is (dat kan niet missen,)
 De bootfchap, daer het op draeyt uyt,
 Dat is de saeck, daer alles om geschiet.
 Segh waerom roepj' eenparich niet, &c.

12.

'T is wel quaet vleys, en goede vis,
 Men siet nochtans de meeste menschen
 Veel starcker om een Lant-Griet wenschen,
 Als om een die een Zee-Kint is,
 Daer elck soo prijft een vers gekurve Griet.
 Segh waerom roepj' eenparich niet, &c.

13.

Haelt d'hokusbokus met zijn steert,

De France Kraemer, Suykerbacker,
Sijn kost niet uyt den selven acker
Daer sich de Plautert op geneert
Dat is de gront daer jeder een op fiet.
Segh waerom roepj' eenparich niet, &c.

14.

Men dwinght om vrysters de natuer,
't Is wonderlijck, de schoenen moeten
Nu kleynder wesen als de voeten,
Al valt het gaen dan noch soo fuer,
Geen die daerom een exter-ooch ontstiet.
Segh waerom roepj' eenparich niet, &c.

15.

't Is al voor ons, steen, kalck en hout,
Gaet heel Italien door-reyfen,
Let op haer prachtige Paleysen,
Ist al niet voor de vrouw gebout?
't Vrouwvolck dat hielp 't Jongh Romen uyt verdriet.
Segh waerom roepj' eenparich niet, &c.

16.

Siet eens hoe 't met de beesten gaet,
Het Kneutjen sal sijn nest niet maecken,
De Musch sal hey, noch stroo aenraecken
Voor hy sijn Vryster heeft bepraet,
En als ghy soo de heele weerelt fiet,
Segh waerom roepj' eenparich niet, &c.

17.

Cupido meent hy is den Haen,
Maer haelt hy niet by ons sijn snaeren?
En soo wy uyt de weerelt waeren
Soo mocht hy wel uyt schueren gaen:
Hy voert de boogh, wy t'opperste gebiet,
Segh waerom roepj' eenparich niet,
Wech met de geck, wech met de geck, en al sijn beu-
selingen,

Alleen een vrouw, alleen een vrouw, is waert om van
te fingen.

18.

Hy meent dat hy de blaesbalck is,
Dat door sijn vier de menschen branden,
Daer't alles staet in onse handen,
Maer och mijn lieve mann'tje pis,
Al'uwen schat wann'er men t'recht befiet
Sijn doove koolen, en meer niet.
Wech met de geck, wech met de geck, en al die beu-
felingen,
Alleen een vrouw, alleen een vrouw, is waert om van
te fingen.

19.

Vraecht aen *Virgilius* een reys
Of niet op seeck'ren tijt te *Romen*
Het vyer alleen was te bekomen
Ontrent het dickste vrouwe vleys,
Of hy dan duyfent mael sijn pijlen schiet
In kouwe schoorsteens roockt het niet,
Wech met de geck, &c.

20.

Out, Jonck, Wijs, Geck. Rijck, Arm. Rap, Lam,
't Haeckt al naer ons. Badt niet kleyn Fransje,
Sijn Vader Kees-maer om een Gansje,
Dat hem onnoos'le tegen quam?
Waerom veracht g' het geen natuer gebiedt
Segh waerom roepj' eenparich niet, &c.

21.

Vaert wel, ick heb nu uyt gefeyt,
Gy sult het van u self best leeren,
Als't laeger-huys aen't rebelleren
't Hooft opsteeckt tegens d'overheyt.
Denckt dan aen my, schoon datge my niet fiet,
En seght waerom en bleeffe niet,

22. Wech

Wech met het glas, wech met het glas, en al die beu-
felingen,
Alleen de min, alleen de min, is waert om van te ſin-
gen.

Amoureuſe Vryers Biecht.

1.

PHillis 'k beken dat 't in u ſtricken
Valt, die u maer eens aen en ſiet,
Maer ſoud ick daerom minder licken,
En in mijn brant van dorſt verſticken?
Neen neen! dat is de meeningh niet;
Neen neen! dat is de meeningh niet.

2.

'k Sie in u oogh Cupido ſwerven;
'k Sie hy daer uyt ſijn Pijltjes ſchiet:
Maer dat ick deſe ſpijs tou derven
En als een geck van honger ſterven
Neen neen! &c.

3.

Of om u aerd'ge Toverloncken,
Ick ſteets mijn vryicheyt verliet;
Soud ick dan 's nachts, in plaets van roncken,
Als Schiltwacht voor u deur ſtaen proncken,
Neen neen! &c.

4.

Hoe! ſoud ick luyſt'ren naer u wencken,
Soo ſturf ick in een ſtaegh verdriet;
Soud ick dan niet eens mogen dencken
Ick op 't drincken, en Hans op 't ſchenken?
Neen neen! dat is de meningh niet &c.

5.

'k Lach eens met al u ſoeticheden,

Geefſe

44 A. van OVERBEKE, *Amoureuſen SODIACQ.*

Geefſte die , die u ſijn gunſt aenbiedt ,
Soud ick om 't prijſen uwer leeden
Al mijn welfpreekentheyt beſteeden ?
Neen neen ! dat is de meeningh niet. &c.

6.

Altoos by u te leggen ſnappen ,
Daer *Bacchus* ſoo veel tranen giet :
'k Sou pint , noch kan ooyt hooren klappen ,
En nimmer na de kroegh toe ſtappen ,
Neen neen ! &c.

7.

'k Schyt eens in al u toveryen ,
Gaet meeſte uyt vry by de el ,
Ick meender niet meer om te lyen ,
'k Heb liever u , als 't glas te myen ,
Ja ja ! dat is de meningh wel ,
Ja ja ! dat is de meningh wel .

Eynde van den Sodiaccq.

Tot

Tot den H E E R N. N.

te gasts genoodigt zijnde.

1.

DAt my *Jupijn* quam noden
 In't midden van de *Goden*,
 Ick wedd' ick dronck noch at;
 Veel min soud' ik om't sommen,
 Schoon ik by *Venus* sat,
 Mijn oude rugge eens krommen.

2.

Al waeren 's Hemels-saelen
 Vervult met gulde schaelen,
 Met blyfchap, en gelach,
 Al sag ik 'er *Nectar* stromen,
 'k Souw seggen, *Jupijn*, ik mag
 By dat canaille niet komen.

3.

Je bent een hoere-jaeger,
 Je hebt soo meen'gen swaeger
 Als hayren op je hooft;
 Om een nacht by te slaepen,
 Hebje de eer ontroof
 Aen't geenje selfs hadt gefchaepen.

4.

Cupido is een jongen,
 De roe noch naeuw ontsprongen,
 En wat is toch sijn Moer?
 Een schoon wijf? *mais au reste?*
 Een uytgebruyde hoer,
 Die't alles geeft ten besten.

5.

Siet *Bachus* bolle wangen
 Eens op sijn schouders hangen,

En wat geeft ons Godt *Mars*
 Met zijn verroefsten degen?
 Al fagh hy noch soo bars
 Ick fetter een befem-stock tegen.

6.

Apoll mēt negen *Musen*
 Die't backhuys van *Meduse*
 Gelijckenen in all's;
 Hy mag'er wel op roemen,
 Al fat ick op mijn hals
 Ick souw se niet durven noemen.

7.

Saturn, *Neptuyn*, en *Eris*
 Dat fulcken boosen Meer is,
Mercur der Guyten tolck;
 Met *Pluto* en *Vulcanis*,
 En all' dat klootjes volck,
 Daer elck meent hy de haen is.

8.

'k Lach eens met je Geslachten,
 Je Godheyt en je machten,
 Waer op je stof soo breet:
 O Goden van vermogen!
 Je bent, gelijkje weet,
 Uyt *Nasos* poot gefogen.

9.

'k Vind' by de aerdſche menſchen,
 Daer 'k u niet voor ſouw wēſchen,
 Hier fitmen aen den diſch
 Met Juffers en met Heeren,
 Hier leert men Vleyſch en Vis;
 Met glaefen wijn, lardeeren.

10.

Hier ſingtmen uyt den treuren,
 Hier maectmen duyſend geuren,

Op maet-flagh van 't gebit,
En naerftigheyt int fchencken;
Daer j' als een hontsvot fit;
En pafte op *Junoos* wencker

11.

Geveynstheyt is gebannen.
Mufijck van Pint en kannen
Vervrolijckt onse borst,
Ons hart fpringt in den zetel,
Niet anders als een worst
Doet in een warme ketel.

12.

Geen van ons die met rimp'len
Sijn vreugt foeckt te bewimp'len
Maer elck leyt op fijn plat;
Ons voor-hoofte en ons' finnen
Zijn beyde even glat,
't Een buyten 't ander binnen.

13.

Hier fit ick by 't gefelfchap;
Daer 'k vaeck med' in duël ftap;
Soo 'r is een ftorm te doen,
Op Haefen, of Konijnen,
Of rompen van 't Kalckoen,
Of borftelloofe Swijnen.

14.

Hier kan men aerdigh leeren
De kunst van trans-formeeren,
Niet in een *Swaen* of *Stier*,
Of fulck foort van grimaffen,
Men maect van Kaes alhier
Scheeps-kielen tot Pinaffen.

15.

Van 't broot een Bartholomeeuw is,
Die sonder veel geschreeuw is,
Al wert sijn lijf gevilt;
Van bouten spijcker-booren,
Hier temt men 't woefte Wilt
In 't ry-parck van tailjoren.

16.

Noch hondert andere dingen,
Daer 'k nu niet van wil singen,
Want kreeg j'er af de weet,
Je souwt wel ruylen willen,
Je donder voor een scheet,
Je blixem voor twee billen.

17.

Vaert wel dan *Messieurs Goden*,
Malkand'ren niet te noden,
Houw jy den Hemel in;
Wy blijven hier beneden,
Wy zijn hier naer ons sin
En wonder wel te vreden.

A. VAN OVERBEKE,

V Y F

S I N N E N.

't G E V O E L

Wert uytgebeelt door een Apotheker, met sijn eene hand stampende, met de andere drinckende, met een groote fulpe muts op 't hoost, een besf met spitse kantten om sijn hals, en twee esels ooren, op d' een sat een Haen, op d' ander een Uyl. Een schortjen voor sijn Stamper, dat elckemael opwipte, als men by een touw achter aen sijn naers uythangende, trock. Rondom sijn middel een riem, versien met gedroogde Ocker-hasenootten, Saly, bosjes Stroo, Siringen, Urinalen, Balsen, Potten en Doosen, Stampers en Vysels, &c.

1.

'k **P** Lacht mijn somtijts in te beelden,
 Dat ick mijn Gevoel was quijt,
 Tot ick Cloris weder streelde,
 Dan was eerst mijn hart verblijdt,
 En van boven tot beneên,
 Kroop die vreught door al mijn leên,
 Al 't gevoelen quam by een.

2.

Maer het is mer strenge Heeren,
 Recht gelijk het spre eckwoort seyt,
 Dat sy nimmer langh r egeeren,

D

Sao

Soo was 't met mijn dertellieyt,
 En mijn vreught in 't eerste groot,
 Was te schielijck kout'en doot,
 't Beursje licht, en 't hoofd als loot.

3.

'k Houw het met den Heer van Duyren,
 'k Vin verand'ringh ongefont,
 'k Hou het daer men vijf, ses uyren,
 Plat kan fitten in het ront,
 Borsten, billen ben ick moê,
 Neen het gaet hier beter toe,
 Want hier sie ick wat ick doe.

4.

Schoon mijn het Gevoel wel lief waer,
 'k Hebber noch vier and're by,
 'k Ben daer over oock geen Stief-vaêr,
 En dat brengh't steeds jaloufy;
 Want om dese sin alleen,
 Bruyden al de and're heen,
 Was die vreught niet ongemeen.

5.

Maer hier proef ick, ruyck ick, hoor ick,
 En 't is kermis voor 't gesicht,
 Dit sijn zaken, daer 'k nooyt voor schrick:
 't Buytje swaer, de harsens licht,
 Dit maect leên, en lenden sterck,
 't Ander is maer Boere werck,
 Dit's voor 't Hof en voor de Kerck.

6.

Priesters, Munneken, Klercquen, Papien,
 Advocaten, Procureurs,
 Sachmen sich hier aen vergapen,
 Meer als aen de beste keurs;
 Heeft het Heydelberghse vat,
 Soo veel Vryers niet ge hadt,

Als

Als Kaet Roemers in haer gat.

7.

't Wordt soo vierigh aengebden,
Om sijn vochtigh ingewant,
Yeder voelt door al zijn leden,
't Vuyr van dese minnebrant,
Dat oock noyt werdt uytgelescht,
Hoe vet hem de liefde mest,
Maer wat beurter op het leest.

8.

Daeghs daer aen den ed'len na-dorst,
Nodight weêr u drooge keel,
Naerje hebt een schinck of braedworst,
Doorgeduuwt met rogge-miecl;
Strax dan na de Vryster heen,
Die men nooyt sagh ongevreên,
Schoon sy gaf een blaeuwe scheen.

9.

Maer heel anders is 't gelegen,
's Anderdaeghs met Broeck en Doeck,
Broeck die packt sich uyt de wegen,
Schoon sy hem boot Soetekoeck,
Met Corenten en Confijt,
Met goê woorden en verwijt,
Broeck heeft 's anderendaeghs geen tijt.

10.

Prince die hier quaemt te hooren,
Mijn gevoelen van 't Gevoel,
Daer gaet tijdt te veel verlooren,
Wijl ick singh en raes en woel,
Sa nu voegh ick m'er weêr by,
'k Houw, ick steeck, ick kerf, ick sny,
Boer wacht nu jou Gansen vry.

't G E H O O R

Werdt uytgebeeld van een Vriesche Turf als een langh Roggen broodt gebacken, daer was aen de eene sijde opgeset een Jonckertjen op sijn Fransch gekleet, sit-
tende op een groote Garnaet met een Fiool in sijn handt: ende dit was eygentlyk Arion op den Dol-
phyn, de Musijcq representeerende.

Aen d'andere sijde was een Peeckel-haringh, (om
wat hoogh te staen) een houte pen in sijn buyck ge-
steecken, als een paerdt getoomt, ende een Bocking
als een Cavalier schryelinghs daer op, een vergul-
den Helmet met pluymen, een escharpe van Oranje
om sijn middel, een kristien met een groen Lindt
gebonden op sijn borst, Lobbetjes op sijn handen, en
Laersen ter sijden hangende, in d'eene handt een
swaerdt van Parckement, in d'andere een Schilt
van 't selfde, sijn Vinnen waren sijn Baert, dus ge-
wapent ende gramstoorigh gingh hy een Muysken te
keer, dat in een open doosjen in Capucijners klee-
deren, over hem, op sijn knien sat, hem om genade
biddende, dit representeerde de Heros.

I.

Wie wil hooren singen,
Van vreughden een nieuw liet,
Hoe het Oor, sijn Gehoor,
Door 't singen schier verloor,
Of door Musijcqs verdriet.
Snaren en Velen, die stonden wel ree,

Maer

Maer dorstige keelen „ die waren daer meê,
 Wie souder dan hooren na Bassen, Tenoren,
 Dat droogla geluyt,
 Neen, neen, ick houw het met de Fluyt.

2.

’k Spreeck niet van Orgel-pijpen,
 ’t En sy daer Wijn in was,
 Of Taback, of Aracq,
 Of ’t mannelijck Kniefenack,
 Of ’t vulfel van het glas,
 Een uytje te schransen „ dat doet een meer deucht,
 Als nachjes te dansen „ met d’ydele jeught,
 Dan hoort men de darmen „ soo jammerlijck kar-
 men,
 Met droefgeluyt,
 Neen, neen, &c.

3.

Laet Jenkens, Colman Taylor,
 Vry springen in de mat,
 En al wat van dien schat,
 Ooyt Engelandt heeft gehad,
 Ick veeger aen mijn gat;
 Dan met Allemande b duyr en b mol
 Couranten, Sarbanden, ut, re, mi, fa, sol,
 Oock roundes en figgens „ voor varckens en biggens,
 Of fulck geluyt,
 Neen, neen, &c.

4.

Laet vry den Franschman krayen,
 En drayen dat hy sweet,
 Datmen niet, in sijn liet,
 Noch hoeft, noch staert en siet,
 En ’t eerst door ’t lest vergeet.
 Laet de Italianen „ soo Haen als Capoen,
 De Spaense maranen „ haer beste vry doen,

D 3

Ick

Ick wed fy nooyt fouden,, van tafel mijn houden,
 Met haer geluyt,
 Neen, neen, &c.

5.

Duytflant is mijn al te ftatigh,
 En geeft voor 't gelt maer wint,
 Met een ftijf,, tijt-verdrijf,
 Dat niet veel heeft om 't lijf,
 En ick 't een pijnbanck vint,
 Voor flappe memorien,, 't is herffenen dwangh,
 Haer Lietjes hiftorien,, van fes vellen langh,
 Waer moghen die Mofsen,, op fwetsen en ftoffen,
 Met poep geluyt,
 Neen, neen, &c.

6.

'k Houw veel van die accoorden,
 Alwaer my wort gefeyt,
 Sa avous,, defe krous,
 Houwt net een halven rous,
 Doet evenwel befcheydt,
 Strack ben ick vaerdigh,, op defe geboôn,
 En houfe foo waerdigh,, als die van de Goôn,
 Wie kan korter leeren,, foo net accorderen,
 Met ftil geluyt,
 Ja, ja, ick houw het met de Fluyt.

7.

Benje moe Muficq te horen,
 Daer is vry hooger ftof,
 Van een Helt,, wiens gewelt,
 Een Draeck heeft neergevelt:
 't Is waer al luyt het grof,
 Van Magelone,, of van Palmerijn,
 Dien dapp'ren perfone,, of Biffchop Tulpijn,
 Van Adelaert Ritfert,, Reynout en Writfert,
 Dat eed'le bloet,
 En Don Quixot heel vol van moet.

Mal-

8.

Mal Gijs dient niet vergeten,
 Dien Ridderlijcken man,
 Die vaillant,, door zijn hant,
 Rosbayert triomphant,
 In het geberght verwan,
 Bercale en Bleccas,, uyt Lucifers Stam,
 En Roelant die geck was,, met Folpert van Leerdam,
 Met Klaesje van Kijten,, soo rouw in het smijten,
 Met Montalbaen,
 En Job den wreeden Napolitaen.

9.

Pocinel, Thijl Uylespiegel,
 Of Faustus met zijn Knaep,
 Hillebrant,, of die quant,
 Die 's nachts bleef in de mant,
 Of oock de Brugse Paep,
 Den jongen Jacke,, het vroukje van Meurs,
 Sonder eeten of kacken,, of Fortunatus beurs,
 De Kaboutermannekes,, een schrick voor de han-
 nekes,
 En holle Jas,
 De vliegende plát-luys, Neel Schijtkokers tas.

10.

Houtje beck van al die Snorkers,
 Soo Kakelbont van naem,
 Als ick eet,, datje 't weet,
 Soo geef ick niet een scheet,
 Voor al die Helden saem;
 Gaet wat verfinne,, van Cuwaerts geflacht,
 Van Coppe de hinne,, soo deerlijck omgebracht,
 Laet ons eerse stincken,, haer uytvaert eens drincken,
 Dat gaetje voor,
 Sa Vrienden volgt mijn op het spoor.

D E N R E U C K

*Beduydt een schoone Ruycker van Bloemen met een
houdtjen dat het bewaecte.*

1.

DEed ick qualijck dat 'k mijn Hofftee,
Met mijn Tuyn en Bloemen perck,
Mijn part Erfs futselwerck,
Met al 't buyten leven affnee,
Daer ick altoos eenigh fat,
En quam wonen inde Stat.

2.

Niet in 't Landt der Haerlemijten,
Daer foo meen'gen Tulipaen,
Duyfent kronen quam te staen,
Dan sou my mijn Thuyn verwijten,
Dat ick in een Bloem de kleur,
Hadt genomen voor de geur.

3:

Maer in 't Haegje daer de groten,
Schijnen Luy van groote fchat,
In die vollickrijcke Stadt,
Daer geen Poort en werdt gesloten,
Welckers grootheyt muyr noch wal,
Nimmermeer begripen sal.

4.

'k Moeft t'huys alle dingh doorsnoff'len,
Mijn Cytroen-blat en Jasmijn,
'k Badt dan eens om Sonneschijn,
Dan om regen voor Grenoff'len,
'k Vreesd' als daer een By op fat,
Dat hy al den Reuck op at.

5. 'k Geef

5.

'k Geef een Scheyt-brief nu aen Flore,
Schoon de Rosen cierlijck staen,
Men komt daer niet macklijck aen,
Want men quetft sich aen de dore,
Hoe hoogh 't velt geprefen wort,
Florás krans is haeft verdort.

6.

Noch is Reuck niet te verfmaden,
Alfmen voeght de Smaeck daer by,
By exempel Cellery,
Of Agourkjes of Salade,
Mits dat al dit goetje staet,
Als een Schildtknaep by 't gebraet.

7.

't Is of 't Spel sprack, fiet hoe aerdigh,
Is elck op fijn plaets gefet,
Meeſter Frans verftaet het net,
En hy is warachtigh waerdigh,
Dat hy niet maer eens in Maert,
Maer wel twemael 's jaers verjaert.

8.

'k Wouw mijn neus nu niet verruylen,
Voor de houte neus van Jan,
Die hy met een kunsje kan,
Aerdigh in fijn gadt verſchuylen,
Als hy bangh is dat de kouw,
Aen fijn gavel ſchaê doen fouw.

9.

Geen Rabarber of het haer'lijck,
Apoſema ſet hy op,
Maer wel een veel klaerder ſop,
Dat de herſens opent daer'lijck,
En maect dat een menſchen hert,
In een tongh verandert wert.

10.

Prince maeckt voortaan geen mentci,
 Van extract of spiritus,
 Prijft dat aen een tiribus,
 'k Sit hier by de quintessenti,
 Van de Vischmarckt ende Hal,
 Daer 'k het oock mé houden sal.

't G E S I G T

*Beduyt een Mol op sijn achterste beenen staende, in sijn
 sincker voorste poot een uytgesoogen mergpijpen,
 in plaets van een tuyrtien, in sijn rechter een graed-
 boog, een bril van een katkhuys om sijn hals,
 en een passer op sijn neus, ende met al dit gereed-
 schap sterck speculeerende nae een geld-kackertjen
 op een banckjen verheven, een paer excellente
 billen met heerlycke pandanten versien.*

1.

Ick noem al dit singhen,
 Onnodighe dinghen,
 Elck doe dat hy best kan;
 Maer tijt te verliezen,
 Daer roepen mijn kiesen,
 Te schendigh tegen aen.

2.

Doch is het bedonghen,
 Dat geen ongesonghen,
 Mach snijden van de ham,
 Ick sweer by gans worsten,

Ick

Ick songh my te borsten,
Op dat ick'er meed' aen quam.

3.
Wat placht ick voor desen,
Een honfvot te wesen,
Met Archimedes geslacht,
Doe 'k om haer verschillen,
Met Tuurtjes en Brillen,
Was besigh by dagh, en nacht.

4.
Ptolomeus die miste,
Copernicus gifte,
Ick sagh dat Tycho Bra,
Soo wel als sijn maer loogh,
Sijn circkels en graedtboogh,
Bedrogen soo voor als na.

5.
't Most al nae haer wil gaen,
Het aerdrick most stil-staen,
Neen riep den anderen weer,
Laet draeyen de aerde,
Maer hoe fy het klaerde,
Haer hars'nen draeyden noch meer.

6.
Ick hoord' dees gesellen,
Van Phoebus vertellen,
Hoe hy de werelt omliep;
Hoe hem voor sijn loopen,
Twaelf kroegen stonden open,
Die Jupiter voor hem schiep.

7.
Swijgh van je dispuysten,
Of houwt'er mijn buyten,
Vreed' is my wellekom,
En sooj' onderdruckt wort,

Draeyt datje besuckt wort,
Maer draeyt'er mijn schotel niet om.

8.

En laet'er mijn glas staen,
Daer kan ick op vast gaen,
Meer als op u Almanack;
Hier is, of ick dool ver,
Een seeckerder Poolster,
Die nimmer schijnsel ontbrack.

9.

Hier sie ick Cometen,
Vaste Sterren, Planeten,
Plaasierigh onder een,
Soo minnelijck swieren,
Als een potje met pieren,
Haer huyfraet is nu gemeen.

10.

Soo gae ick te velt nu,
Sa Buyrman dat gelt u,
Doet als ick heb gedaen,
Soo raeckt al de luyfter,
Van 't nacht-licht in 't duyfter,
Mijn dunckt oock den dagh komt aen.

D E S M A E C K.

*Wierd door een Rustigh Persoon, met een Deventer
Koeck in sijn handt, al eetende, en met een Met-
worst om sijn hals, gerepresenteert.*

1.

ELck singh vast dat hy sweet,
'k Ben tot den Disch geboren,
Terwijl ick drinck en eet,
Gaet daer geen tijt verloren,
Dat is mijn keel niet leet,
Die swelght vast sonder horen.

2.

Courage mon cher Capoen,
Je most my niet ontsluypen,
Ick salje daelijck doen,
Door mijn gedarmte kruypen,
Gelaerst maer sonder schoen,
En jouw met wijn bedruypen.

3.

En segghen dit is 't graf,
Van een ter dootd verwesen,
Om dat hy niet meer gaf
Aen Caaklaers, Weeuw en Wesen,
En al sijn tuygh was af,
Dat koppe kan genesen.

4.

't Lijf in een Panne-koeck,
Gerolt in plaets van linden,
Taert is in yeder hoeck,
In plaets van stroo te vinden,

De

De doode wert te Broeck,
Begraven by zijn Vrinden.

5.

Leeuwercken by dosijn,
Gaen mé om 't lijk te fincken,
De Voluntaire sijn,
Beappelmoesde Vincken,
Sa jonghen langht eens Wijn,
Om droefheys doot te drincken.

6.

Ay my wat kouw is dat,
Het sackt tot in mijn teenen,
Mijn maegh heeft wis een gat,
De Wijn druypt daer door henen,
Kom oppert hier noch wat,
Brenghet yaerdigh kalck en stenen.

7.

Wat leyt hier dus bewaert,
In sijn drogette Vesten
Hoe ! 't is de pijn waert,
't Is 't kalfje dat hy melten,
Maeckt datje 't niet en spaert,
Nu alles is ten besten.

8.

Een glas in elke hant,
En 't vreugde-Liet begonnen,
De Vesten sijn vermant,
De Vyant leyt verwonnen,
Door Ridders vroom vaillant,
Dies branden wy Picktonnen.

9.

Constapel langht ons vier,
En dus gelaén musquetten,
Dat kruyt verstickt my schier,
Ick droogh te sterck mijn netten,

Geef

Geef weêr een pul met Bier,
Die sal 'ker tuffchen setten.

Nu isfet alles leegh,
Mijn buyckje uygenomen,
Die nu eens tijdingh kreegh,
Om morghen weêr te komen,
Ick wedd' mijn beck noyt sweegh,
Al souw 'ker 's nachts van dromen.

C O R O L L A R I A .

I.

AL genoeg van 't ydel redeneren,
Dat 's goet voor een die gegeten heeft,
Laet ons nu een deuntje quincqueleren,
Dat de voys ons aen de ribbens kleeft,
Drinckt eensjes om „ 't is wellekom,
Hoe veel my wordt gebracht,
'K geloofmen de Poëten „ meft met Apollos schat-
ten,
Want geen van haer die eens om drincken dacht.

II.

N O U T .

D'eerfte schreeuwt ons 't hooft vol van zijn Vrijster
Even eens of daer yet raers in was,
'K houwt met *Bruno* die fongh als een Lijfter,
En floot altoos zijn Rijmen met een glas;
't Is vermaeck „ zijn eygen faeck,
Te hanghen aen de kloek,
Ick plaght een les te krijgen „ van stil te moeten
fwijgen,
Of ick was des anderen daeghs de bock.

III. MA-

III.

M A H I C U S.

't Is den tweden in 't verstant geslagen,
 Die bulckt en lolt dullemans Mufycq,
 En finght van 't geen daer wy niet na vragen,
 Van Poock, Stopmes, Cortelas, en Pycq,
 Jae finght vry voort,, op datmen 't hoort,
 Wat wintbuyls datje kent,
 Van Ridder en van Lancien,, met al haer circum-
 stantien,
 Singht want hier staet geen dol-huys doch ontrent.

IIII.

B A T S.

Dees was waert beluyt te fijn met fcheren,
 Om dat hy hier derft reppen van fijn Thuyn,
 't Schijnt een Luffthof voor die 't niet en weten,
 Maer s' is vruchtbaer als Pier Wouters duyn,
 Hier draeght een boom,, Kaes, Melck, en Room,
 Bier, Wijn, Broot, Vleys en Vis,
 Waer souw men elders vinden,, Een Linde bedeckt
 met Linde,
 Die soo rijk van verfcheyde vruchten is.

V.

H U L S T.

Dees moft by een Molenaer gaen woone,
 Daer komt altoos het draeyen wel te pas,
 Want hy fteeckt Sint Vechter nae fijn kroone,
 Die fomtijts maer maelt en niet half soo ras,
 Hy draeyt my blint,, met al fijn wint,
 Maeckt hy mijn 't hoof confuys,

My dunckt dees Brillekramer,
 Sat beter en bequamer,
 Daer den Brill is de Gevel van het huys.

V L

MADAME MA PESS.

Onder al dees opgetrockte Gecken,
 Spreeckt de laetst alleenigh met verstant,
 Die houdt veel van speten af te lecken,
 En van stormen met mes en vorck in d'handt.
 Boullon en Pap, is hem te slap,

Dat's kost voor Lepelaers;
 Hy houwt het met kalkoenen,
 Voor buyck en naers te soenen,
 En d'afval van gekroonde Oyevaers.

V I I .

Langht ons hier aen een fris glas of een beecker,
 't Is doch al wijn daer men hier van spreeckt,
 De gefondtheyt van den Apothecker,
 Die van daegh braef den witten turf uytsteect;
 Sa nu geluyt, 't is schoontjes uyt,

En soo der yemant is,
 Die daer in vindt een druppel,
 Die bruy my met een knuppel,
 Dat ick van anghst een glas vol pis.

V I I I .

't Za nu treck ick mee aen het refereynen.
 Wie dat maer wil 't en scheelt my niet een haer,
 Meenje dat ick sitten wil alleyne,
 Of ick een jool, of een suloor waer?
 Neen seecker niet, dat waer verdriet,

Ick heb te veel verteert,
 Met Waerden en Studenten,
 En al die lichte venten,
 Daer men wat meer als wagewielen sineert.

I X.

De Gedichten zijn een recreatie,
 Sy maken eens menschen hart verblijdt,
 En verkorten al die lange spatie,
 Van dien ouden onplaisanten tijdt,
 Het sy Sonnet „ of oock Ballet,
 Of deffigh Madrigael,
 Of Klinckers of Rondelen,
 Of jente Tafel-speelen,
 Als 't maer is in suyv're Duytsche tael.

X.

Langh leef, langh leef onsen Sjoor *Franciscus*,
 Die ons heden heeft geveerjelijt,
 Dat geen *Panther-dier* noch *Basiliscus*,
 Hem in 't graf sleep voor den rechten tijdt,
 Sijn Wijn en Taert „ zijn rijp in Maert,
 En dat is onsen oogst,
 Waer in wy naerstigh wercken „ veel meer als in de
 kercke,
 Soo dat by ons noch keel noch mes verroeft.

DE VERKEERDE VYF SINNEN,

Gefongen op den Verjaer-dagh

van den Heer

AERNOUT van OVERBEKE,

Den 15 December 1665;

Besteecken

Met een houte huysje, ontrent een voer
langh, representerende het HUYSTE
NOUT: de deur open gedaen sijnde,
sprongh daer een mannetje uyt, ver-
beeldende de verkeerde vijf Sinnens;
niet een langen rock aen, dewelc-
ke opgelicht sijnde, sag men hem
kacken violen, kannen, glafen,
tabacks-pijpen, &c. sijn muts
van sijn hoofd genomen,
saghmen dat al de haar-
senen daer uyt
waren.

(Dit bladt E * moet gheplaetft
worden tusschen fol. 66 en 67.)

DE ONGEVOELIGE.

Wie beroemt sich op hooge gedachten,
 En braveert op Augustus troon
 't Geluck der ontmenschte Goon?
 Die door alle d'onlijdelijckheen
 Vier en waeter verdroegh, storm en swaert heeft
 geleen;
 En 't Gevoelen niet achte
 Wanneer hy nu stack in sijn dringenste noot,
 En geen uyrkomst en sagh dan de bleecke doot.

Siet, mijn Ongevoel moet hy vol-loven,
 Die veel van de Scheepvaert houdt,
 Of sich op sijn rapier vertrouwt,
 Die de vlam van een sin-vlugge schicht
 In sijn borst snel verkreegh, door het lief blinde
 (Dat geen water kan dooven, (wicht,
 Noch ys-koude vocht sich vertoonde soo koel)
 Sonder reden verachte mijn ongevoel.

Wie verkreeg 'er toch in sijne beenen
 De Rijkemans Podagra,
 Of de Gicht, of het Cheiragra,
 Wie toch pijn in sijn hooft, in sijn tant,
 En voor ongevoel, wenschte den helschen brant?
 Die soo dul is geschenen,
 Dat liever te lijden had droef en quaet,
 Dan door ongevoel soecken sijn droefheyts baet?

Geen Alcides, hoe groot van vermogen,
 Door de door en 't vuyr begrenst,
 Niet om ongevoel heeft gewenscht.

Geen Apol, die zijn voerman verloor
 Door de kracht van Saturnides blixem gloor;
 En met traenende oogen
 En reden mijn ongevoel niet en was lief,
 En boven zijn Goddelijck wesen verhief.

Laet mijn ongevoel u niet verdrieten,
 Nu ghy vreughdigh in dese tijt,
 Prince van eeren, weer jaerigh sijt;
 Schoon een ander in stê van uw Taert,
 Liever wenschte om Rodemonts Hellevaert.
 Laet ons liever genieten,
 Uw mildheyt van Taerten en leckere wijn,
 Die van 't mes en van tant ongevoeligh sal zijn.

D E R E U C K E L O S E

OF schoon de Reuk u deed beminnen
 't Geen u 't soetste scheen;
 Ick schat de Reuck de minste der vijf zinnen
 En vermaecklijckheen.
 Roemt op uw reuck, soo veel 't u lust,
 Door Reuk'loosheyt mijn lust wert uytgebluft,
 Om mijn vermaeck in kouw te vinnen,
 Om mijn vermaeck &c.

Heeft dan mijn neus geen reuck verworven
 Van Parfuym, noch oock
 Van Muskus; 't breyn is weder niet bedorven
 Door haer scherpen roock.
 Wech met Civet, en al het geen
 Naer Wierrook sweemt, de vruchten der Sabeen;
 k Ben sulck een latheyt afgestorven,
 k Ben sulck een &c,

Laet poel, privaet, of goot soo stincken,
 Dat het hert u borst,
 Ik Sal om dien stanck niet eens te minder drinken,
 Met, of sonder dorst.

Om duyvels-dreck, noch stinck-granaet,
 Ick in den krijgh noyt Oorlogh-schip verlaet;
 Geen stinckpot doet my 't hart ontfinken,
 Geen stinckpot doet &c.

Hadt Griecken eer den reuck verlooren
 In 't Troyaensch gesicht,
 Geen raffe doot haer was uyt Pest gebooren,
 Door Apolloos schicht.
 Had Romen mē die gonst genoot
 Eer Curtius, die helt, haer poel toefloot,
 Noyt droevigh eynt hem was beschooren,
 Noyt droevigh &c.

Indien, ô Prins, de min u porden,
 Om een hupsche meyt
 Uw priem en zabel vast aen 't lijf te gorden,
 Naer uw zindlijckheyd,
 En dat uw hant juyft in een kreuck
 Vol visch-reuck raeckte; sijt maer sonder reuck;
 Nu gy weer jaerigh sijt geworden,
 Nu gy weer &c.

D O O V E - M A N S

G E S A N G H.

DE Doofheyt fal oock eens te voorschijn treden,
 En toonen dat sy voor 't gehoor niet swicht.
 Of geeft u 't Oor een vreugt, die 't breyn verlicht;
 Ick leef naer reeden,
 En volgh mijn plicht.

In d'Oorlogh kan 't gekerm my niet verfaegen ;
 Geen grof Canon , noch tromp de moet ont-
 schaekt ,
 Geen trommel, noch trompet ons vromer maekt;
 'k Geef doove flaegen,
 Daer men zielen braekt.

In vrede wil ick nae geen tweedracht luyftren,
 'k En hoor noch quaet, noch sorte klapperny ;
 Oorblaefers heb ick nimmer aen mijn sy ;
 Die gloor verduyftren ,
 Wijs ick ver van my.

Had Paep Granvell' de doof heyt uytverkoo ren,
 Geen Drees hem 't oor hadt door geblaes gewont,
 Geen Midas, maet sich van den Esel vont,
 Soo sonder ooren,
 Hy by Phebus stont.

Weest doof, ô Prins, voor die ontkennen willen
 Dat gy weer jaerigh sijt voor dese mael :
 Al bood Jupijn, selfs uyt sijn gulde Za el,
 Voor jou vaers billen
 Sijnen Blixem-strael.

B L I N D E M A N S G E S A N G H.

DE blintheyt is nu langh genoegh verdacht,
Haer armoe voor de Werelt swaer geacht,
d'Onwetenheynt dient eens te gront gejaeght ;
Vermits de blintheyts vreugt geen eynde krijght
Vermits de blintheyts vreugt geen eynde krijght
Door 's lichaems paelen,
Of schoon dagh en nacht verjaeght.

Indien ons oogh geen vreught noch voordeel siet,
't Siet nevens dit, oock niet het minst verdriet ;
Geen Gorgons hoofd ons marbre beelden maect.
Door 't aldersterckst vergift der Addr' of snootste
Door 't aldersterckst vergift der Addr' of snootste
Bafilicken
Geen blint mensch ter doot geraect.

Had Regulus maer blint geweest, eer 't licht
Der Persche Son hem scheen in 't flaeuw gesicht,
Cartaag' hem door 't gesicht niet had vermoort.
Had Edipus de blintheyt van Tiresias
Had Edipus de blintheyt van Tiresias
Genooten,
Noyt was sijn verderf gehoort.

Geen minne-nijt ons door 't gesicht komt aen,
Wy sien noyt vrouw met andr' in 't bedde gaen ;
Den toorn, hier door, wert van Diaen ontvloon ;
Had Cadmus naesaet sijn gesicht doch in de

Had Cadmus naefact fijn geficht doch in de
Wiegh verloren,
Niemand fagh Acteons Croon.

Offchoon, ô Prins, ons oogh geen licht befagh,
Wy sien van daegh uw bly geboorten-dagh:
't Geloof ons toont, dat nimmer 't oogh begreep;
Dies wenschen wy, dat ghy mooght blint van dese
Dies wenschen wy, dat ghy mooght blint van dese
Werelt fcheyden,
Als uw jaeren gaen om seep.

D E S M A E K E L O S E .

STEMME: *La Contesse nouvelle.*

O ick schoon mijn tongh, verhemelt, en mijn
mont verbrande,
Jae mijn gantsche smaeck verloor,
'k Acht dien brant voor schae noch schanden;
Noch met droef gekners der randen
't Veyl verlies der Smaeck aenhoor.
'k Schep mijn grootst vermaeck,
Soo ras ick daeghs ontwaeck,
In de smacckeloosheyt van het fijnst gevoel.
Nimmer staet mijn breyn gespannen
Voor verwijstheyt's richter stoel:
Maer bemin met 't pronck der mannen
't Grofts bejeegen 't ruwst gewoel.

Lecker, noch ontmant, noch kints, my niemant
recht mach hieten;
Vraetigh was ick nimmermeer.
Niets en kan my meer verdrieten,

Dan de wijn in 't lijf te gieten,
En te schocken als een beer.

'k Haet de wijn met ys,
De kostlijckheyt 'k misprijs
In de spijs, en dranck, en roock, en min, en
baen.

Wegh met Hasen en Conijnen,
Met Pastey, of Taert, of Vlaen,
Wegh met Fransch' en Rijnsche Wijnen;
Water kan mijn dorst verlaen.

'k Spil geen gelt in kost, of roock, of noodeloose
drancken,

'k Houw van Nieskrayt, noch Toebacq,
Noch van and're scherpe stancken;
'k Wil u's morgens licht bedancken
Voor den Alfem, of Aracq.

'k Spil geen ochtent-tijt
Met vraetigh groot ontbijt
Van Boullonnen, of Patees de Marazijn.

's Middaeghs ban ick van mijn taeffel
Al het leckre bier en wijn,
En veracht de Struyf en Waeffel
Meerder dan het sterckft fenijn.

't Leven soud' my lichtlijck van Pythagoras behae-
gen,
Soo 't Spartaensche minder was.

'k Sal noyt Curtius beklagen,
Noch na and'ren nootdruff vragen,
Dan 't gebruyck van mes en glas.

Wegh met Mark' Antoon,
Sijn wellust dunckt ons hoon;
Of wel Cleopatr' hem noch soo destigh scheen.

'k Sal nae Nectar-dranck niet haecken,

Noch naer and're Godlijckheen ;
Noch by't vuyl vet Ammelaeken
Al mijn smaeck en lust besteen.

Prins, die door konst de smaeckeloosheyt smaeck
kont geven,
Laet mijn sangh u smaecklijck sijn,
Soo begeer ick al mijn leven,
Naer geen and'ren smaeck te streven
Dan nae Griekschen Ambrosijn.
Zijt ghy dan verjaert,
En sचेpt smaeck in Taert,
Of een Haes, of nieuw gebraeden Calikoen ;
Laet de smaeck van alles vaeren,
Om u tot den disch te spoen,
Daer de blind' en doove schaeren
Voor de Smaeck haer muts afdoen.

P H R E N E T I Q U E
T O E - S A N G H ,

Van een die alle zijn vijf Sinnen verloren heeft .

STEMME: *Ostez luy la Soutane.*

I Ck, die uyt 't Rijk van Ondren
Hier sonder Sinnen kom,
Op mijnen toethoorn bromm',
En door 't gegalm der wondren
Den Prins Astolph maek stom.
Ick die uyt 't Rijck van Ondren
Hier sonder Sinnen kom.

Soo Jupiter sijn blicken
En donder neerwaerts kleunt,
Daer elck sich sterck voor kreunt,
'k Schijt, in de plaets van schricken,
Dat lucht en aerdboom dreunt.
Soo Jupiter, &c.
En donder, &c.

Laet 't vyer te voorschijn komen,
Strax wert mijn yver gram.
Of dan Vulcaen hier quam,
'k Souw voor sijn gloet niet schromen,
Maer blaeck' ren selfs sijn vlam.
Laet 't vyer, &c.

Laet Aeool stormen spillen,
En buldren op de Zee:

Drinck

D E V E R K E E R D E

Drinck ick maer een Santé,
 Al sijn geblaes sal 'k stillen,
 Als eer Neptunus dee.
 Laet Æool, &c.

Of dan den een of d'ander
 Der Zeegoon speelt de haen,
 'k Sal, als wel eer Vulcaen,
 Den stormenden Scamander,
 Hem in sijn hol doen gaen!
 Of dan den een, &c.

Of Pluto me wouw grauwen,
 Quyt raectt' hy Proserpijn:
 De Helhont sal, in schijn
 Van vrientschap, met sijn klauwen,
 My nedrigh, vriendlijck sijn.
 Laet Pluto dan vry, &c.

'k Wed Mars sijn swaert in schede
 Wel houden sal, voor een,
 Die na mijn wesen scheen;
 Of 'k joegh als Diomeed dee,
 Hem voor den drommel heen.

'k Wed Mars, &c.
 Sal houd' en dat mer heen.

Laet Bacchus 't backes snoeren,
 En maecken geen getier;
 Want drinck ick bottelbier
 Met swavelige Boeren,
 Ick jaegh hem door een vyer.
 Laet Bacchus, &c.

'k Lagh met vrouw Junoos pralen,

'k Prael

'k Prael over meer dan mans.
 Wegh Venus met uw glans
 En dartle minne stralen ;
 't Minnen heeft hier geen kans.
 'k Lagh met , &c.

Laet Pallas haer noyt pijnen
 Met Gorgons mengelmoes,
 Myn kop te maecten kroes ;
 Want raeck ick eens aen 't grijnen,
 'k Grijn slimmer als de droes.
 Laet Pallas , &c.

'k Lagh met uw hondert handen,
 Ghy Briareesche Aep ;
 Want soo ick maer eens gaep,
 Stracx vlieght gy door mijn tanden,
 Datmen geen nagel raep'.
 'k Lagh met uw' , &c.

Laet haer de Goon bedaren,
 En heerschen in haer Hof ;
 Want die 't my maect te grof
 Van al die hemel-scharen,
 Mael ick soo kleyn als stot.
 Laet haer , &c.

Pan magh sijn snater snoeren,
 En piepen op het riet ;
 Want woud' hy sijn gebiet
 Oock buyten Boffchen voeren,
 'k Braght al sijn doen tot niet.
 Pan magh , &c.

Laet Satyrs ryen danffen,

D E V E R K E E R D E

En went'len in het gras ;
 Want soo der een maer was,
 Die tegen my woud kanffen,
 'k Vild' hem als Marfias.
 Laet Satyrs, &c.

Of my een Nymph beminde,
 En om mijn weer-min bad,
 Tot wien ick weer-fin hadd',
 'k Gaf haer een kas vol linden,
 En een fchop voor haer gat.
 Soo my een, &c.

De sneeght' der Toverhoeren,
 d' Aldervervloeckte kol,
 Maeckt my de moet noyt dol ;
 Of raektte maer mijn fchoeren,
 'k Druck haer den ballegh vol.
 De sneeght', &c.

De flimft der Barre-kijkers,
 Moet voor mijn gramschap vlien ;
 Want die my 't hooft komt bien,
 (Schoon 't fchuym der Starre-kijkers,)
 Laet ick mijn Globus sien.
 De flimft, &c.

Swijgh van Achilles machten,
 Van Peleus helden-moet ;
 Want was hy snel van voet,
 Ick sneller dan gedachten,
 Van voet, van handt, van moet.
 Swijgh van, &c.

Laet Ninus Babel ftichten,

Voor die de Werelt wint:

'k Acht Cyrus voor een kint ;

Die voor een vrouw most fwichten

Schat ick veel min, als wint.

Laet Ninus, &c.

Laet Alexander swijgen ,

En door vergift vergaen ;

Laet Cæsar buyten staen,

Die , nae sijn Burger-krijgen,

Door 't moordmes wiert verdaen.

Laet Alexander, &c.

Practme nu van geen Helden,

Daer van men heeft gedicht;

'k Ban haer uyt cor en licht,

En wil haer naem niet melden ;

Mits ick voor niemant fwicht.

Practme nu, &c.

P R I N C E.

Prince, laet doch mijn reden

Diep in uw finnen gaen ;

En acht het voor geen waen,

Dat ick uyt sinloosheden

Uw bly geboort vermaen.

Prince, &c.

Blint u uw moeder baerde,

Doof in de werelt bracht,

't Voelen had weynich kracht,

Smaeck was van geener waerden,

De Reuck noch min geacht.

Blint u, &c.

'k Wensch

D E V E K E R E R D E, &c.

'k Wentch u't Gevoel te geven,
 Dat u de Doofheyt vlied',
 Met Oogen eeuwigh fiet,
 Dat uw Reuck noyt sal sneven,
 Soo langh ghy smaeck geniet.
 'k Wensch, &c.

Wilt gy dan 't Oogh verlichten
 Door suyvre gloet der wijn,
 De Smaeck door Ambrosijn,
 't Gevoel door Taerten stichten,
 Niemant sulx leet sal zijn.
 Wilt ghy dan, &c.

Wilt slechts den Reuck bedencken
 Met soetheyts graeg gerieck :
 ('t Sy dan voor Pool, of Griek.)
 Wellust voor 't Oor wyschencken,
 En geven u 't Musieck.
 Wilt slechts, &c.

A. VAN OVERBEKE,
 CONTRA
 VYF SINNEN.

't Ongevoel.

1.

FYn man, ongevoeligh knecht,
 Deed men u niet beter recht,
 Datmen u in plaets van stoelen,
 Een gescherpten heeckel gaf,
 Want ghy kont het doch niet voelen,
 En je gat weet nergens af.

2.

Dat u ongevoeligheyt,
 Voor Bancquet wierdt toegeleyt,
 Een draght van Capittel-stocken,
 Daer med' wierdt het ras bekend,
 Of het waerheyt was of jocken,
 Datje ongevoeligh bent.

Tegen den Dooven.

1.

Hier komt noch een Dooven an,
 Die sijn leet niet hooren kan,
 'k Was vaeck met hem in de kroegh,
 Dar de klock al luttel sloegh,
 Als men dan riep kom gae voort,
 Seyd' hy 'k heb geen klock gehoort.

E. 2

2. Twee

2.

Twee heeft hy'er maer gewis,
 Schoon dat hy geen Midas is,
 Vraecht hem eens hoe smaectt uw wijn,
 Hy feyt, 't kan soo laet niet fijn,
 Seght dat hy ons nooden moet,
 Hy vraecht, hoe veel kost dien hoet.

Tegen den Blinden.

SLaet de handen aen de kan,
 Sorght voor 't leven van de glafen,
 Want hier komt een Blindeman,
 En die sal soo Duyvels rafen,
 Dat de Doove wacker wordt,
 Kan hy 't met sijn oogh niet vinden,
 d'Handt is het gesicht der Blinden,
 Die het alles nederstort.

2.

'k Hoef geen Bloemen op mijn taert,
 't Kan Homerus niet vermaken,
 Wat doet soo een mensch op aerdt,
 Die niet weet van leckre kaken?
 Soo eens *Aeltjen van der Plas*,
 Voor hem neder quam te huycken,
 Souw de Geck niet moeten ruycken,
 In wat Landtschap dat hy was.

Tegen den Reuckeloosen.

1.

VOor de reuckeloose scheeten,
 Dat's een proef die vast moet gaen,
 Laet den aers dan open staen,
 Want dan salmen daed'lijk weten,

Als het roockt darmen schier kroopt,
Of fijn snuyvert is verftopt.

2.

Is de quijl-goot dan bedorven?
Is dat snotterigh riool
Doodt, gelijk een doove kool?
Iffer 't leven uytgeftorven?
'k Weet noch een remedie: wat?
Streeckts' in *Elsjes* warmegat.

Tegen den Smakloofen.

1.

Geeft hem water in fijn gat,
Die geen smaeck in wijn en heeft,
Wat verbruyder Beest is dat,
Die niet waert is, die niet waert is, dat hy leeft.

2.

Onfmaeck'lijcken Smaeckeloos,
Is het Backhuys nu vereelt,
Of is het verhemelt voos,
Dat veel kuyckens, dat veel kuyckens, heeft gekeelt.

3.

'k Loof de darmen fijn te vol,
En de spijs wil niet bene'en,
Want hy porcuft hier als dol, (alleen.
Miffchien smaectt hem, miffchien smaectt hem, dat

5.

Soo je wilt na huys toe gaen,
Maectt dat u geen varcken hoort,
Of het ranft u daer'lijck aen,
En vermaent u, en vermaent u, uw geboort.

T O E - G I F T .

1.

V*irgilius* met zijn Troyaense gedachten,
Was besigh met grijnen by dagh en by nachten,
Was besigh met, &c.

2.

Ovidius die raecte in schandelijcke ballingh,
Om dat hy met *Livia* wat veel in de stal gingh,
Om dat hy met, &c.

3.

Horatius dien leepoogh en ongemeene kloyer,
Was *Cæsars* panlicker, *Mæcnas* flickfloyer,
Was *Cæsars*, &c.

4.

Martialis is sticht'lijck, maer hy scheert'er de geck
mêe,
Hy spreekt van de kouſ of hy van een stuck spek snêe,
Hy spreekt van de, &c.

5.

Wie heeft grooter geck als *Lucanus* gekeken,
Die met zijn pen heeft sich selfs doorsteecken,
Die met zijn, &c.

6.

Soo dat ick van heden noch gift'ren heb geweeten,
Dat de *Spiritus* van geckheyt sit in de Poëten,
Dat de *Spiritus*, &c.

7.

Noch mag ick haer leyen met al haer groove doo-
lingh,
Om dat ick wel eertijts met haer in een school gingh,
Om dat ick wel, &c.

8.

Sy helpen my slempen wie wouder om doodt sijn,
Hier

Hier fiet men wat dat trouwe vrienden in nood sijn,
 Hier fiet men, &c.

Weest welkom dan gekskens en drinkt fray in or-
 den,
 Want wie hier geen geck is, die moet'er een worden,
 Want wie hier geen, &c.

SOLLICITATIE- B R I E F,

Door

AERNOUT VAN OVERBEKE,

*Advocaet voor den Hove van Hollandt,
 overgelevert aen den President en Ra-
 den van den selven Hove.*

Edele Mog. Heeren.

^t**K**Oft my daeghs twee Ganse veeren,
 En een uyrtjen slaeps of twee,
 Eer mijn bedelbrief is ree;
 Soo veel papier, maer noch echter
 Of mijn penn' mes is wat slechter,
 En ick daer door sonder hoope,
 Mijn practijck vast sie verloope,
 Of *a Glaserns* dan al kijft,
 Datmen uyt den tempel blijft,
 En of des Procureurs ^b waert, *Gillis*,

E 4

Seght

^a *Glaserns* Luyterse Predicant.

^b *Gillis* in 't Swaentje, waert achter ^t Hof.

Seght dat het niet met sijn wil is,
 Datmen gaet verby de *Swaen*,
 Sonder eens te spreekken aen;
 En of de *c* Weduw' in de Kaetsbaen,
 My fiet naer een andre plaets gaen,
 Maeck ick 't oock niet wel van pas,
 Onse Meester *d* *Fexias*,
 Of de *e* *Bruyn* verleent sijn singen,
 Of *f* *Hautteyn* sijn snare springen;
 Vraeght dan yemandt jonck of out,
 Waer blijft onse Heer van *g* *Nout*?

Vrienden, 'k schrijft nu ced'le Heeren,
 U Ed. geliev' te termineeren,
 Een seker oudt Proces,
 Van ons kind'ren vijf of ses,
 Erven van den ouden grijsen,
 Zijnde al in staet van wijsen,
 Wou't Hof, en de Præsident,
 w' Hadden in een dagh een endt.

Dit verfoeckt te saem eenparigh,
 Meerder en oock minderjarigh,
 Al te samen erfgenaem,
 Van een man die was sijn naem,
Matthias van Overbeke,
 Die om kinders voort te queecke,
 Troude *Agatha Scholier*,
 Siet soo komen wy alhier,
 Als van dees twee luyden Erven,
 Omme vonnis te verwerven,
 w' Hebben al een *Mandament*;
 Maer, na dat 't ons is bekend,

Noemt

- c* Weduwe van *Soest*, in de Kaetsbaen, op 't Buyten Hof.
d *Fexias*, sijn Hoogheys Scherm-meeester in 't Valkenhuys,
e *Bruyn*, Musicant.
f *Hautteyn*, Dans-meeester.
g *Nout*, *Aernout van Overbeek*.

Noemt men ons de *Impetranten*,
 Van arrest, van alle kanten,
 w' Hebben oock ons best gedaen,
 'k Sie daer noch twee letters staen,
 R. A. dat is *Raeu actie*,
 Maer dan komt'er noch een factie,
 Dat's de *Clausul van Edict*,
 Daer Parthy vry voor verschrickt,
 w' Hebben 't tegens *Hendrick Brandis*.
 Dat ma foy een kreupel man is,
 Die moet komen alle daegh,
 Heel van Leyden na den Haegh,
 Sop hy procedeert in desen,
 Daer moet hy Gedaeghde wesen.
 Dit doende, & *cetera*,
 b Deym en Copmoyer volgen na.

b Deym en Copmoyer, Partyen Procureurs.

Op welke form van sollicitatie seer korte expeditie en
 sententie is gvolght, en Partyen hebben gesuccum-
 beert.

E X T R A C T

VAN't

K E N N I P - Z A E T.

SA Heeren en Liefhebbers, hier heb ick ende
 verkoop ick,
 Wat verkoop ick,
 Wat ick verkoop?
 Ick verkoop geen kromme lappen
 Van brommen noch tappen,
 Noch vensters noch deuren,
 Noch spleeten noch scheuren,
 Noch muylen noch schoenen,
 Noch Kieves-ey'rcn noch Citroenen,
 Noch folder noch vlieringh,
 Noch elft noch spieringh,
 Noch uyen noch loock,
 Noch droomen noch spoock,
 Noch stram noch glat,
 Noch hort noch kat,
 Noch vullis noch dreck,
 Noch ham noch speck,
 Noch hot noch haer,
 Noch moer noch vaer,
 Noch kammen noch brillen,
 Noch borsten noch billen,
 Noch garen noch lint,
 Noch hagel noch wint,
 Noch starten noch poten,
 Noch knickers noch kooten:
 Ick verkoop u l.

Wat

Wat verkoop ick?

Wat ick verkoop?

Ick verkoop hier den oprechten onvervalften, en den meer als onwaerdeerlijcke Portugeesche, Spaensche, Fransche *Extract van Kennip-Zaet*, het welk *Experientia docet* en *probatum est* verre te boven gaet; ja daer *Stomachale fermentatie* en *catharreuse distillatie*; item de *pituiteuse effluentie*, en *miserieuse obstructie*, als een *Coljon* voorstaet, dat den *Diarrhea*, *tertiaen* en koude pis verteert, gelijk een natte sis.

Dat *Chirachra* en *Podegra*, en 't bersten van de gal Doet stuyven in de windt, en kluyft'ren in een rotte val,

Dat koude klieren, verhoole winden, en watersucht, Met een streck of twee, drijft als Bandieten op de vlucht,

Het conforteert het laxseert, en 't maeckt u *temperamenten*,

Dat een stuck rotte kaes u smaackt als kool met krenten,

En dat bewijs ick u met zegelen ende brieven,

Die blincken in de Son gelijk als Madelieven.

Daer is'er een van Hertogh Albert van Beyeren,

Die met een groote pijn onlanghs sijn eyeren

Moft lossen door een kack-stoel, en nochtans kort daer aen,

Door mijn Extract en kracht, in 't loopen en in 't gaen

Purgeerden naer sijn wensch met groot en kleyne hoopen.

Lief hebbers altemael hier moetje wat van koopen,

Daer is de tweede brief, die 'k kreegh van Philips de Vierde,

Die over sijne smart soo jammerlijcke tierde,

Left hy als voor Soldaet marcheerde door de Sand-
zee,

En daer met een Calbas soo deerlijck in zijn handt
snee,

Dat wie dees sware wond ter deegen in 't visier kreeg,
Van schrick en grooten angst terstont uyt zijn postuer
steegh;

Sy riepen datmen Docter Kennip-zaet stracks op-
stickt,

Die Mecenas en Galenus voor een ontbijt opslickt :
Waer is Meester Vrotenjack, al was 't hier en
daerom,

Die Man die moet'er zijn *respectum personarum*,
Want *Medicus Chirurgus principis obsta*,
Dat is mijn lepelkost, de rest is al maer kropsta.

Dese Extract Heeren en Liefhebbers verkoop ick
u l. niet,

Waer voor verkoop ick het niet ?

Ick verkoop het niet voor Wefels noch Inkhoorens,

Noch kercken noch toorens,

Noch rotten noch muysen,

Voor vloyen noch luyen,

Voor steecken van de byen,

Van achteten noch ter zyen ;

Voor de windt die waeyt,

Noch voor de haen die kraeyt,

Noch voor padden en slangen,

Noch voor rooftern noch tangen,

Noch voor ladder noch leeren,

Noch voor spieffen noch speeren.

Ick verkoop het, waer voor verkoop ick het ?

Waer voor ick het verkoop ?

Ick verkoop het voor de Gebreecken der menschen,

Voor

Voor jonge en oude luyden,
 Voor warme en koude luyden,
 Voor oude luyden die fram gaen,
 Voor kinderen die noyt stil staen,
 Voor de luyden die groot zijn,
 Voor luyden die soo ront als een kloot zijn;
 Voor bruyne en blacuwe luyden,
 Voor groene en graeuwe luyden,
 Voor witte en grijsse luyden,
 Voor fotte en wijse luyden,
 Voor hongerige en satte luyden,
 Voor lospoortige en verstopte luyden,
 Voor luyden die blind sijn,
 Voor de luyden die met kint zijn,
 Voor dooven en stommen,
 Voor scheeven en krommen,
 Voor droogen en natten,
 Voor schralen en fatten,
 Voor ruygen en kalen,
 Voor schotten en walen,
 Voor schippers en drayers,
 Voor wevers en mayers,
 Voor vrouwen en heeren,
 Voor stinckers en beeren,
 Voor Princen en Graven,
 Voor gevangens en slaven,
 Voor heydens en turcken,
 Voor sielen en schurcken,
 Voor priesters, prioren,
 Chirurgijns en doctoren,
 Procureurs en advocaten,
 Officieren en soldaten,
Pour toute la reste,
 De flechte en de beste.

Al was u Lijf soo hart als een steen,
 Ick maeck het soo murw als gestampte peen,
 Al was u blaes gefwollen van 't water,
 Ick maeckse soo rangh gelijk als een kater,
 Het druypen van de neus, swarte en verrotte tanden,
 Extrogen aen de voet of winter aen de handen,
 Die blaes ick wegh hokus bokus muskeljaet,
 Stracks was 't een Extroog, nu is 't een Note muscaet.
 Ghy gebruyckt dit Extract, Heeren en vrienden bin-
 nens Huys,
 En buyten 't huys, of op 't dack van 't huys;
 Men gebruyckt het oock in de beste kamer,
 Of in u Salet is 't noch bequamer,
 Men gebruyckt het oock in de keucken,
 Daer ken je hoeft soo murw als een mispel meuken,
 Men gebruyckt het oock in de bottelery,
 Daer losje al u voorige sotterny,
 Men gebruyckt het oock in de kelder,
 Daer maect het u gesichte soo helder,
 Dat waerje fiet een eycken planck met een gat,
 Je sult'er door loeren soo snel als een Kat;
 Men gebruyckt het 's morgens als men op staet,
 Men gebruyckt het 's avonts als men te bedt gaet,
 Men gebruyckt het in de Sonneschijn,
 Men gebruyckt het in de Maneschijn,
 Men gebruyckt het met een overganh van 't ys,
 En oock voor en naer 't sluyten van den Axcijs,
 Men gebruyckt het te voet en te paert,
 Voor 't hoeft en voor de staert;
 Men gebruyckt het in schuyten, wagen, en karren,
 Voor Koeyen, kalv'ren, stieren en varren,
 Men gebruyckt het te Honstardijck, te Constantino-
 polen en te Sas van Gent,
 Te Stockholm, te Franiker en in al de saeghmolens
 te Purmerent,

Men ghebruyckt het te Japan, te Leyden en Ham-
burgh,

Men gebruyckt het te Buyckflood, te Tartarien, en
te Bamburg,

Men gebruyckt het in Tarnade, Biscayen en Galiffen,
Het verfrist de Mont gelijk als de Barbariffen,

Men gebruyckt het in Barbaryen en Switserlant, en
aen de Leytsen Dam,

Te Rotterdam, op de Caep de Bone Esperanse, en
t'Amsterdam,

Men gebruyckt het met een libber labber koelte, en
fchover zeyl,

Al wast op de diepte van duysent vademen peyl;

Men gebruyckt het in 't hembt en in de kleeren,

Men gebruyckt het in 't bedt en in de veeren,

Al was 't datje een Fulpe rock hadt,

En datje met de beenen schrylings over de schoude-
ren van een franse kock sat,

En datje om vergiffenisse aen de koredansers stock
badt,

En datje van schrick onder een ouwe wijs Rock sat,

En alsje dan soo verlieft was als Lifander en Kalifte,

En datje dan uyt desperatio ses hondert mael achter
uyt vifte,

En dat het de luyden voor haer oogen sagen en wi-
sten;

En datje dan van schrick jou selver bepisten,

En datje door verbaestheydt kroop in kaffen en in
kisten,

Datter geen menschen noch beesten of wisten,

En datje jou Backhuys blancketten en vernisten,

En datje jou serviteurtje van anghst misten,

En datje soo bedruckt was als de bedroefde Helene,

En datje wierd getormenteert aen handen en beene,

En dat de pijn schoot van je hoofd tot in je teenen,

En

So A. van O V E R B E K E,
En daerom niet en deed als krijten en weenen,
En datje dan noch van armoede de kost by de bueren
 moest gaen leenen,
Soo geef ick u van desen Extract,
En maeck datje als die miserie en schelmery schoon
 uytkackt.

Finis is Uyt.

N O T A.

*Dit Extract Heeren en Vrienden, en sal men niet ge-
bruycken op Kermissen, of Jaermarckten, noch
Koppertjes Maendagh, alwas het datter een Oly-
phant van een Engelsche Poddingh in de Kraem-
lagh.*

Op de M U Y L

Van

JUFFROU N. N.

1.

GEen glaesjen hoe helder, hoe suyver van glans,
Dat tegen dit muyltjen heeft eenige kans,
Hier derven de vrouwen,, haer lijf op vertrouwen,
En voor een beecker verstreckt het de mans.

2.

Indien men den hoorn ghebruycct heeft voor
 't glas,
Wanneer 't Vastelavont by d'oudvaders was,
Wat dunckt u dan vrinden,, en kunt ghy niet vin-
den,

Dat

Dat 't edel Muyltje komt beter te pas?

3.

Maer kon met een Hoorn gemaect zijn goed gier,
Die stonck na den Bock, na den Ram of den Stier,
Dit ruyckt als vioolen,, soo suyver van foolen,
En lekker van kous is dit aerdige dier.

4.

Benyde Muyltje dat vaeck hebt gesien,
't Geen Linden en Zijde aen *Phæbus* verbien;
O Muyl die by nachte,, voor 't bedde meugt wachten,
By knien voor die buygen wel thien duyfent knien.

5.

Hadt *Daphne* soo een paer Muyltjes gehad,
Doe haer baes *Apollo* soo vegde naer 't gat,
Den bruyer die hadse,, voor seker eer datse,
Veranderde by de Boxen gevat.

6.

Genoeg van 't Muyltje gebleet en gesnackt,
Siet vrinden hier in heeft geen exter gekackt,
Dit is de gesontheit,, Van die 't op de gront leyt,
En met een stuck van haer lijf daer in sackt.

7.

Dus songen vier gesellen niet vuyl,
Dees van liefde blind, die snick als een uyl,
De derde kreet luyde,, de vierde die bruyde,
Stilswygent in 't hoeckje *Nees Dirck* op sen muyl.

Op de Bruyloft van

THEODORUS KONINGH,

En

CÆCILIA DE WIT.

1.

WEl wat dunckt u maet, zouw 'k ſchrijven?
 Of wil ick 'et laeten blyven?
 Schrijf al, zeyd' hy, daer 's een pen;
 Maer ick open' elck de Snater,
 Dat 'k wil ſchryven van een water,
 Dat ick zelve niet en ken.

2.

Doch daer leyd niet aen bedreven,
 'k Hoef aen niemandt tol te geven,
 Blindlings ræckt men dickwils 't meeft:
 En zoo 't vaersjen niet wil deugen,
 'k Zal wel zeggen, al is 't leugen,
 'k Was zoo droncken als een beeft.

3.

Of mijn vrienden dan al razen,
 En verdoemen al de glazen,
 Dat en is al niet met al:
 'k Zal 'er niet een woordt op zeggen,
 'k Houw veel meer van by te leggen,
 Beter droncken noch als mal.

4.

'k Zouw zoo wel mijn tijt vermallen,
 Met zoo veel van wijn te kallen,
 Daer 'k van water ſpreecken moet:
 En *Neptuyn* zouw 't qualijck nemen,

Dat

Dat ick van de wijn bleef temen,
't Welck mijn toon verand'ren doet,

5.

'K zal altoos wat hoog beginnen,
't Is een Koning die mijn zinnen,
Spelen doet op deze gril;
En 't gemoet van dezen Koning,
Is weer zoo, dat hy zijn woning,
In Sicilien hebben wil.

6.

Schoon ick niet en heb gevaeren,
En geen kenner ben van baeren,
Neemt nochtans van my deez' les,
Dat ghy moet, om 't Padt te leeren,
Door twee zuylen heen laveeren,
In de engt van Hercules.

7.

Of 't nu al is voorgenomen,
Hondert duyzent zoute stroomen,
Houden u g'lijck als geboeyt:
Maer indien gh' op stuck wilt letten,
Moet gh' uw' Konings mast op zetten,
Die in Lijfland is gegroeyt.

8.

Daer mee moet ghy henen zeylen,
'K Weet uw oogmerck zal niet feylen,
Als de mast slechts niet en breeckt,
'T welck niet licht'lijck zal gebeuren,
't Schip dat zouw veel eerder Scheuren,
Alfze vlack in 't midden steeckt.

9.

'k Moet Sicilien oock vermanen,
Koning komt met witte vanen,
't Schijnt de knecht die zoekt verdrag,
Hy wil 't met geweld niet winnen,

Laet hem op mijn woordt vry binnen,
Hy zal al doen wat hy magh.

10.

Wel ick vind my niet bedroogen,
Na ick zien kan aen haer oogen,
Is zy daer zoo vreemt niet van;
Maer zy wil haer noch wat weeren,
Houdt u als een man met eeren,
Die al by zet wat hy kan.

11.

Sy heeft oock al vreemde schepen,
En daer by noch vreemder grepen,
Acht uw' vyant niet te slecht;
Want ghy zult zoo haest niet zeggen,
'k Zie mijn vyant onder leggen,
Of dan volgt eerst 't zwaerst' gevecht.

12.

't Water is niet zonder vrezén,
Door d'ondiept moet 't slimmer wezen,
Als van 't malle Mallegat:
Doch die na Venetien varen,
Zijn gewent op zulcke baren,
Als van 't malle Mallegat:

13.

Vaert dan henen zonder schromen,
En wanneer ghy zijt gekomen,
Op het lang gewenschte strandt,
Springt dan uyt op dese kusten,
En wanneer het u zal lusten,
* Plant uw' standaert in het landt.

14.

Maer om 't middel wel te raken,
En een goede vree te maken,

Vrien-

* Na Koninghlijcke manier, als Alexander, doe hy eerst in
Perſien quam. Curt. lib. 2.

Vrienden hoe zouw dat gefchiên?

KONINGH kom ick zal 't u zeggen,

Als de roervinck is gaen leggen,

Zulje wel haast vrede zien.

15.

Wilt ghy dan noch wat fchermutfelen?

En fomtijts wat komen futfelen,

Na mijn oordeel dat kan gaen:

Maer zoo hevig aen te vallen,

Altoos op de zelfde wallen,

Dat en kan ick niet verftaen.

16.

KONINGH zoo ghy wel wilt fluyten,

* Laet dan de getuygen buyten,

Spreeckt haer eens allenig aen;

Segg' 'k zal deelen, maeckt maer vrede,

'k Zal den fcepter, en ghy mede,

Voeren g'lijk als Son en Maen.

17.

Ha! 't is vrede tuffchen beyden,

En 't wordt tijt oock om te fcheyden,

'k Zal 'et fluyten met mijn dicht,

'k Ben ter werelt gantfch geen waecker,

'k Zeg voor 't leff, ô vredemaecker,

Weeft gedanckt voor uwe plicht.

18.

'k Wensch u Bruydt, na zoo veel flaegen,

Dat ghy KONINGEN moogt dragen,

En alzynze zonder kroon;

Cromwel zouw zijn oor wel geven,

Dat hy met die naem moogt leven;

Want hy heeft alrêe den throon.

* Na Koninglijke manier van Cafar en Arioviftus, Caf. lib. 1.

Aen den E. Heere van

B R A N D T W Y C K ,

Op zijn Kusjes.

CUpidoos boogh lagh zonder pees of snaer,
 Dies liep ick van zijn pylen geen gevaer ;
 En sprack verblijt, ick zie niet dat ick noot „ ly,
 Ick hoef geen harnasch; want ick ben nu schoot „ vry,
 En 't was by kans oock waer, wan alle daagt,
 Ging ick by schoone Joffers in den Haag,
 Of kreeg ick wat, het raecte my het hert niet,
 En 't was een vyertje, dat geen groote smert liet ;
 Maer doe ick eerst de smaeck in 't kuffen vondt,
 En dat ick quam by uwe roosemondt,
 Zoo zoet, zoo schoon, zoo afgerecht op 't kuffen,
 Kreeg ick een vlam, die niet en was te bluffen ;
 Ick minde niet het gheen ick alle dagh,
 Te zien kreeg; maer het gheen ick niet en zagh,
 Ick kuffte met gedachten, dat het klapte,
 'k Was quanzuys quaet, als my een zucht ontsnapte,
 Juyft als ick niet en dacht op Roosemondt,
 Ick las uw' kusjes waer ick ging of stondt,
 Ick droeg by my een mes, dat my kon schaden,
 Een zack-pistool, dat op my was geladen,
 'k Spreeck van my zelfs, maer ick was 't niet alleen,
 Uw' groote geest behaegd'er meer als een,
 Zy kost met kusjes duyzenden gerieven,
 Ick heb'er oud' en grijze op zien verlieven,
 Was Cats niet op zijn hof-stée *Zonder Zorgh,*
 Had ghy haer niet genoot op *Ockenborgh,*
 Had ghy haer met de Jacht niet doen vermaecken,
Haer.

Haer wild en tam gedierte daer doen smaecken,
Gingh *Huygens* niet na *Hof-wijck* om zijn rust,
Uw' rofemondt was lang al dood gekuft,
Uw' rofemond die 'k noyt zoo veel kan kuffen,
Dat ick mijn lust ten vollen uyt kan bluffen,
Waer toe my dan genoot ter Jacht te gaen?
Ick en versta my niet op hafepaen,
Waer toe voor my niet in den Haeg gebleven?
'k Heb geen vermaeck om zoo alleen te leven;
Al was uw *Ockenburgh* noch eens soo schoon,
Al wierdt my 't alderfoetste zoet geboôn,
Ick ging niet meê; want ick ben hier gevangen,
Ick blijf verfrickt in uwe kusjes hangen.

Een Gedicht op my gemaect,

Van

M E E S T E R N. N.

Doe ick hem 's avonts getraëteert had.

ST E M M E: *Petit faulx de Bourdeaux.*

I.

GRooten discoureur en eter,
'k Danck u voor uw' goed onthael,
Schoon ick loof, dat bed'laers beter,
Eten op haer avond-mael:
Doch om echter niet te toonen,
Dat ick heel ondanckbaer schijn,
Kom 'k u met dit vaers belonen,
Voor uw' vleysch, uw' brood en wijn.
Voor uw' vleysch, &c.

2.

'k Wil u dan voor eerst bedancken ,
 Voor uw' ftiere vleesch zoo taay ,
 Als door natte wijngaerd-rancken ,
 Taayer als een bonte kraay ,
 Daer in zeen'wen als mijn ving'ren ,
 Liepen , zoo dat ick mijn kop ,
 Vreesde aen de muyr te sling'ren ,
 Had ick niet gerezen op .
 Had ick niet , &c.

3.

'k Danck u , voor u Friesche zuyvel ,
 En voor u verschimmelt broodt ,
 Dat zoo hart was als de Duyvel ,
 Op zijn hoor'nen , en zoo root ,
 Of 't van roo-steen was gebacken ,
 Dat ick niet verdouwen kon ,
 Dat my heeft belet te kacken ,
 Daer 'k mijn ongemack in von .
 Daer 'k mijn , &c.

4.

Doe quam daer een zilv're beecker ,
 Schuymende vol beste bier ,
 Dicker als oyt dranck d'Ap'teecker ,
 Mengde , of als oyt by 't vier ,
 Kees de Veenboer in de ketel ,
 Met zijn blote ruyge borst ,
 Warmde in zijn groene zetel ,
 Daer hy sticke schier van dorst .
 Daer hy sticke , &c.

5.

'k Wil mijn danckbaerheydt oock toonen ,
 Aen u , fraayen noob'len baas !
 Schoon ick u niet kan beloonen ,
 Voor u schrale lebb'ge kaas ;

Maer

Maer uw' starcke Fransche wijnen,
Schenckt die vry mijn Heer de Veer, *
Om de dieven meê te pijnen:
Want my lust geen droppel meer.
Want my lust, &c.

* De Veer, Baljouw in den Hage.

Mijn antwoord op 't voorgaende

G E D I C H T.

1.

WEl wat zeg j' ondancb'ren eter,
Dat ick u zoo slecht onthael?
Hebt ghy oyt u leven beter,
't Huys genut uw avondt-mael?
Trap ick u wat op de toonen,
Denck niet, dat ick spijtig schijn,
'k Kom u wederom beloonen,
Voor u vaers, niet voor uw' wijn.

2.

Ghy moogt my met recht bedancken;
Want ghy beet in 't vleesch zoo taay,
Doe ghy 't zap der wijngaerd-rancken,
Inzwolgt, als een dorre Kraey,
Dat ick schier met al mijn ving'ren,
Kraeuwde mijn bedroefde kop,
Doe ghy met mijn vleesch gingt sling'ren,
En een volle kroes daer op.

3.

's Morgens vond ick gansch geen zuysel,
En ick keeck vast na mijn broot,
'k Grijnsde als de baere duyvel,
Daag'lijx tegen 't morgen-root,
Doe ick van 't gebraân, 't gebacken,

Niet met alle vinden kon ,
 En geen stof meer om te kacken ,
 In mijn heele huys en von.

4.

Doerlept , ghy lang aen den beecker ,
 Tapte eerst vol beste bier ,
 'k Dacht, wat bruyd me dien Ap'teecker ,
 En ghy dronckt 'er doe wel vier ,
 Ja al quam een brouwers ketel ,
 Storten in uw' drooge borst ,
 Ghy bleeft zitten op uw' zetel ,
 Met een ongesliste dorst.

5:

Neen , ghy wist zeer fraay te toonen ;
 Dat ghy waert ons aller baes ;
 Daerom komt ghy my beloonen ,
 Voor mijn vette Stolckse kaes ;
 Maer mijn leck're Rijnsche wijnen ,
 Maeckten u 't hoeft als een veër ,
 En uw' licht hart zonder pijnen ;
 Daerom lust u nu niet meer.

Op een L U Y S.

De Luys op 't tapyt die spreekt.

'k **B**En kleyn, veel voetigh, wit somtijts, en somtijts bruyn,

'k Ben vruchtbaer; want men vindt in mijn geslacht geen ruyn,

'k Ben trouw, niet als die gheen, die anderen om 't goed dient:

Maer daer ick kom, daer ben ick strax de naeste bloed-vrient.

Geluckigh, want ick leef en sterref zonder eer,

Mijn arrigste party, dat is mijn eygen Heer,

Die doot mijn kinderen by duyzenden met hopen,

Zoo dat hem vaeck het bloet ten naag'len af komt lopen.

Hy komt my met rapier, noch hellebaert te keer,

Zijn beste wapenen zijn hout en been-geweer,

'k Ben onverzaegt, of schoon ick voor de doot al schrap sta,

Maer 't slimst is na mijn doot, krijg 'k noch een quade klap-na.

O P

JUFFROU, N. N.

1.

GHy nood my wel te gaff, wat is 't ick drinck, ick
eet,

'k Ben zelve aen den difch wel aen uw zy gezeten,
Vry ick, ghy houdt u of ghy nergens van en weet;
Maer ick en vind geen fmaeck in kostelijcke beten.

Ick ben verleckert op uw zoete mond,
Mijn waertfte lief, mijn fchoone Rosemond,
Maer wat! ick klaegh het aen den dooven,
Doch 't fcheelt my niet, ghy hoort mijn klacht
of niet,

Sla maer uw' oogen eens op mijn verdriet,
Uw oogen hoop ick, zoudt ghy ja gelooven.

2.

Noch is het my genoeg u maer alleen te zien,
En t'avondt is 't gezeyt weêr aen uw' difch te komen,
Wat grooter vreugd kon my op aardt gefchien:
Doch 's avonds is 't maer vreugdt, en 's ochtens niet
als droomen,

Ick lach, ick fpring, ick raas, ick tier, en gil,
Ick bruyck het al op u na, tot mijn wil,
Doch op het left bevind ick my bedrogen;
Ick pijnigme om in uw' gunft te staen:
Maer wat ick doe de zaeck gaet u niet aen,
Ghy blijft als ys, koud ftill en onbewoogen.

3.

Nochtans verlang ick al na dezen avondftont,
My dunckt de fon ftact ftill, wat mag Apol vertragen,
Of

Of is 't dat hy dees uyr my noyt of laet en gondt,
 Of zit Bootes wel, dien babock op de wagen.
 Zouw wel den rekel meenen, dat hy weer;
 Zat by zijn steyloor, by zijn lompen beer;
 Om daer de wagen in het spoor te mennen?
 Rijt hy niet voort, zes dagen heeft hy werck;
 Te loopen om den dagelijcksen perck;
 Zat ick'er op, ick zouw wel anders rennen.

4.

Och dat nu wederom den lossen Phaëton,
 Om 's vaders gunst te zien, wierd voerman van de
 paerden,
 En zette op zijn hoofd de stralen van de Zon,
 Het ging veel rasser voort, al kosten 't zee en aerde,
 Al zouw het al weër smelten wat'er was,
 Al wierd 't gebergt versmoort in eygen as,
 Al zengde al het Noord en kouwe landen,
 En geen verschil was tusschen dag en nacht,
 Wie weet of door dit vuur zijn heele kracht,
 Het hart van Rosemond niet quam te branden!

Z E G E - Z A N G H,

Op de veroveringh van 't

EYLANDT FUNEN,

Anno 1659. November 25.

C*Hristina*, die haer beste kabinetten,
 Voor vrienden sloot, voor vreemden open sette,
 Had' al het rijck, tot in het ingewandt,
 Geplondert, om den goddeloosen brandt

Van

Van haren schoot, tot walgens toe te bluffen,
 De kaliffen die raecten op het kuffen,
 De nieuwe Graven nam zy in haer arm,
 En wierd, gelijk het bleek, uyt liefden arm,
 De armoe, fleet haer als een grage kancker,
 Dies lichte zy by tijds haer voet en ancker,
 Haer oudt geloof wiert kout, en het bevroos:
 Des fy een aêr, dat ruymmer was verkoos:
 En liep eens ftreecks (quansuys om 't prachtig Ro-
 men
 Te zien) om maer een haven te bekomen,
 Alwaer fy veyliger en feker was.
Gustaef beklom den zetel op dat pas,
 En greep de kroon met al te grage handen,
 En met de kroon de Graeffelijcke landen,
 Die Venus aen haer troetel-kinders gaf:
 Hy nam 't haer al, maer niet den tijtel af.
 Maer 't koper-rijck en gaf geen goude mijnen;
 De Poofsche pracht, quam hem in 't oogh te fchij-
 nen,
 Dies raest de Noortsche Beer van ongedult,
 En zoekt hoe hy de holle darmen vult
 Van 't mager Rijck, hy brandtschat en hy plondert,
 Sijn grof gefchut door 't heele Pruyffen dondert;
 Hy grimt en brult, zijn wreede klaeuw hy slaet
 In 't hart des landts: zijn vuyrige granaet
 Schent waer hy trest, geen heylige altaren
 En kunnen sich door 't heyligh recht bewaren:
 Soo wel het Geestelijck, als 't Wereltsch lijdt,
 Het zy of Godt of Koningh toe-gewijt.
 Het scheelt hem niet: hy leyt het al in affchen,
 Als ongewoon op recht of reen te passen,
 En wat zich voor de vlammen heeft bewaert,
 Valt jammerlijck door 't ongenadigh fwaert.
 De Jofferen, uyt vrees van fchand' ontfcholen,

Die sleeptmen by het hayr, uyt hare holen,
 De eer vergete, soeckt hier na de eer,
 En krijghtse, maer blijft eerloos even seer
 Als hy te voren was; geen minne voncken
 Die hem het hert tot dese daat ontsoncken:
 Maer slechts alleen, om dat haer levens endt,
 Door spijt verhaest, niet zouw zijn ongeschent.
 Hy valt op 't stercke Warschou ongewaerschout,
 Den gantschen Kreyts, hy in gestaeg gevaer houwt,
 Hy vliegt en sweeft op wiecken van de Faem,
 En wie het hoort, beeft voor de Sweetsche naem.
 Hy ruckt weêr voort, en doet gantsch Crakouw kra-
 ken,
 Den rooden haen kraeyt over huys en daken:
 En *Casimir* begeeft sich op de vlucht;
 De Sweetsche jager volght hem op de lucht,
 En komt met al sijn macht voor Dansick leggen:
 Hy scheen alree het leven haer t'ontseggen:
 Hier rust hy wat, hoewel 't was tegens wil.
 De Moscovit getart, houdt sich niet stil:
 Maer komt omgort, met bont' en stale sabels,
 Hy spand sijn paert, sijn touwen, en sijn kabels,
 Voor 't grof geschut, en valt voor Riga neer.
La Garde stelt terstont sich in de weer,
 En doet hem weer met schant na Moscouw wijken:
 't Scheen alles voor den Sweet de vlagg' te strijcken.
Graef Koninghsmarck kruypt eyndelijck uytter
 muyt,
 En vlamt al meê op Dansicks vette buyt:
 Gedachtigh aen het overrompelt Prage.
 Hy derft sich aen de woeste golven wagen,
 Maer Godt *Neptuyn*, die diep bedolven lagh
 In 't peeckel schuym, kroop eynd'lijck voor den
 dagh
 Sôo haest als hy dees rooyer had vernomen,

En meende, dat hy was op Zee gekomen,
 Te sien, of daer geen schat te rooven viel;
 Hy stut zijn vaert, verachtert sijne kiel,
 En doet sijn Schip als roerloos blijven hangen,
 Tot dat de vos raeckt in het net gevangen.
 De hooghste klimmers komen oock ten val,
 Hy sit 'er, daer hy eeuwigh sitten sal.
Gustaef die fiet der Staten stercke Vlooten,
 En vreeft voor al het hoofd alhier te stooten;
 Wend man en ros, om elders heen te gaen,
 Met fiet hy Denemarck in wapens staen,
 Gereet, om eens rechtvaerdigh wraeck te nemen,
 Van 't afgeknevelt Bisschopdom van Bremen.
 Hy vlieght 'er heen: van 't uytgemergelt land
 Geeft hy 't bewint, in sijnes broeders handt.
 Den waeghals eyscht nu sijn bedongen gage,
 Sijn wapens waren armoe en courage,
 Hy vreeft niet, dat 't geboert hem doodt en slaê
 Met landt-geweer, met kneppels, schop en spaê.
 Hy krijght sijn huyr: sijn wissel, sijn pistolen;
 En hy versiet sich van geweer pistolen;
 Het vette landt maeckt sijn gedarmte graegh:
 'tSa mannen, seydt hy, hier valt buyt of slaegh.
 Het luckt hem weer, zijn wapens leggen boven,
 De Deen is, als het kaf uyt 't veldt verstooven,
 Hier zit hy tot zijn ooren toe in 't vet.
 Sijn dolk op roof en menschen-moordt gewet,
 Die scheen den Vorst van Koerland al te drijgen,
 Die komt het hoofd eerbiedigh voor hem neygen,
 En koopt sijn gunst: met onvervalschte munt
 Verstompte hy soo 't scheen de valsche punt.
 Maer wat voor aes kan Wolf of Gier versaden?
Gantsch Mittauw knielt geboogen om genade,
 En plondert selfs gewilligh haren schat,
 Op datse hem magh houden buyten Stadt.

Hy neemt het gelt ; en geeft weêrom beloften
De vreê te houden , die zy van hem koften ;
Maer 't duyrt niet lang , 's verraders busch en trom
Is voor de stadt , en niemand weet waerom.
Hy neemt de Vorst en de Vorstin gevangen ,
De tranen die daer rollen langs haer wangen
Beschuldigen zijn overtrede trouw ,
En zeggen 't geen de tong niet derven zouw.
De bloedthont stopt voor 't schreyen zijne ooren ,
Het kind , de zuygeling , en ongebooren
Beschreyt in 's Moeders lijf het ongeval ,
Dat haer nu treft , en u noch treffen zal.
Men zeyd uw' volck dat weet zich hart te maecten,
Dat kling noch kogel dood'lijk haer kan raecken ?
Maer u dien 't hart hier niet bewogen werdt ,
Ghy zijt Gustaef , ghy zyt voor zeker hert !
Van laeuwe traenen , die het hert doen branden
En treffen tot het diepft der ingewanden ,
Blijft uw' metaele borst noch ongeraect ,
Die alles wat hy vind , en brandt en blaect ?
Maer Koerland dorft ghy u op dien vertrouwen ,
Die eer noch woord aen Fred'rick had gehouwen ?
De Winter-godt , vermaegschapt aen het Noort,
Stont hem ten dienst , en paste op zijn woort,
Die zich te voor aen niemand plach te binden ,
Hielp hier een Vorst , met kouw , met ys , en winden,
Hy maecte over zee een gladde brugg' ,
Die 't zwaer cartouw droeg op zijn stale rugg' :
Zijn blixem deê den Deenschen zetel kraecken ,
De Scepter scheen haer Erf heer te verzaecken :
Dies Frederick geperft door hoge noot
Tot redding van zijn kroon , hem vreed' aenboor ,
Hy is te vreên , hy zweert , hy ondertekent ;
Den zwaeren oorlogh was ten eynd gerekent ,
Maer hy als trouw'loos op zijn luymen lag ,

En dreygde Denemarck den laesten dag.
 Wat hoef ick, zeyd hy op mijn woordt te passen ?
 De Koningen zijn 't recht der volkeren ontwaffen ,
 Een slechten bloed zy voor de rechten bang ,
 Mijn wil , en woordt , duyrt beyde even lang.
 En zetten 't met een storm op Coppenhagen ,
 Dat heel verflagen wierdt , maer niet verilagen :
 Het weerde zich gelijck een strydbaer man :
 Maer riep gelijck een vrouw haer bueren an ,
 Dir klonck te trouw'loos in het oor der Staeten,
 Men zend'er water en oock landfoldaeten ;
 Ons Admirael den Ed'len Waffenaer
 Steeckt als een heldt , zich in 't gemeen gevaer :
 Zoo doet oock Witt die eer hy 't wouw ontlopen
 Het met de doodt veel liever wil bekopen.
 En Florizoon , die in de leste noodt ,
 Den Sweed deê schricken, voor zoo braeven doot,
 De Water-gooden kropen onder 't water ,
 En schrickten voor het vreeffelijck geklater ,
 Van 't grofgeschut. Neptun die swoer , zoo ras
 Hy zag de zee in bloed verandert was ,
 Dat dit gevecht was buyten zijne palen ,
 Dat hy te verre was van honck gaen dwaelen ,
 Hy zey de Zond is buyten mijn gebiet ,
 De zee is mijn , 't roodt water ken' ick niet.
 Ons Admirael maeckt zich ten vollen meester ,
 De Zweed verminckt , en door 't gevaer bedcefter
 Kruypt na de wal , en wat niet kruypen kan
 Werdt na gesleept , de winner achter an ,
 Die door des vyands vlugt de slag most enden ,
 Hoe neep den Zweed dit onweer in zijn lenden !
 Noch houdt hy moedt ! en waegt' et weêr te land
 Hy stormt op 't nieuw, maer Fred'ricx wal bemant
 Doet hem wel haest met schae en schande wijcken ,
 De lucht die werd vergiftigt van de lijcken ;

De roovers van een anders smeet ge meest ;
 Zijn tot een prooy der raev en op het leest.
 Gustaef beftaet den vierden man te Perffen ,
 Om door nieuw volck zijn heyrkracht te ververffen,
 En perft met een den ſtaet van Nederlandt
 Tot meerder hulp, een vloot weer ſterck bemant
 Gaet onder 't zeyl, de dappere de Ruyter
 Verhit op wraeck, verlangt om dees vrybuzter
 In 't veldt te zien van 't ongestuymig nat,
 Daer Wrangel laeft de neer lach had gehad.
 Maer Karel 't ſchynt ten komt u niet gelegen,
 Uw diefſchen buyt, zoo hier en daer gekregen
 Zet ghy met 't halve volck in Funen aen,
 Om zoo de hand der wreeckers te ontgaen.
 Dees tijding klingt den Zeeheldt in zijn ooren
 Hy geeft het houtē Paerd terſtondt de ſpooren
 Een Ruyter die men houd, gelooff'et vry,
 Veel beter als u heele ruytery
 Hy vind zijn vyand, die 't niet koſt ontloper ;
 Matroos begint op buyt en eer te hopen ;
 Buat ſpringt tot de middel toc in zee,
 Om hem te volgen is een yder reê ;
 Zijn deugdt treckt al het ander volck beneden ;
 En maectt een brugg' waer over dat zy treden.
 De Zweed ziet haer voor halve menſchen aen ;
 En blijft een tyt van ſchrick verwondert ſtaen.
 Wat monſter dacht hy komt 'et hoeft op ſteken !
 Om het onnoſel bloed aen ons te wreecken ;
 Zy vechten vaſt in 't midden van de vloedt,
 Om hoog met hand, en onder met de voet,
 Zy krabb'len voort; de Zweed die ziet haer groeyen,
 En dat het menſchen zijn die derwaerts ſpoeyen,
 Dies werd haer vaard wat aen het ſtrant geſtut :
 De Ruyter blixemt met zijn grof geſchut,
 Om vaſte plaets voor 't moedig volck te winnen,

Men slaet en drijft de Lappen en de Finnen
 Te landwaert in : alwaer zy voor de kroon
 Noch hebben voor het lacft het hoofd geboôn.
 Hier zagmen Zultsbach, en den Steenbock fwellen
 Van ſpijt, wanneer de moet van ons Col'nellen,
 Den Arend die alreets weeck achter af
 In 't hoofd getreft, weer nieuwe vleugels gaf;
 Hier vecht de Duytſch, de Pool, en Nederlanders,
 Men ziet in 't veldt de Brandenburgſe ſtanders,
 De Zweed ziet datmen zijner niet vergeet, (eet,
 Schoon hy niet denckt, om God, noch woort, noch
 Zoo vielmen op het *Calidoonſche* monſter
 Men ſchiet, men slaet, men hout'er kerfter, bonſter,
 Met kneppels op, de plaeg die was gemeen
 Zoo oock de wraeck, en al te groots voor een.
 Zoo wil oock elck aen deze Lauw'ren deelen,
 Men plant den dolck in haer vervloeckte keelen :
 Mars gaf ons kruyd een zonderlinge kracht,
 En wouw niet dat de opgeblaze macht
 Van Karel meer in voorſpoet op zouw waffen,
 Om hem daer na uyt hoogmoet te verbaffen.
 En Pallas wreeckt zich aen dien dwingeland,
 Die van haer volck met vygen hielp van kant,
 En die met het vergiftig quyl van draecken
 Al quynendt deed' haer groote zielen braecken :
 Haelt yder van de Goôn zijn wraeck hier af,
 De Zweed is veel te kleyn tot zoo veel ſtraf.
 Hier valt hy, die eerſt ſterren ſcheen te ſtooten,
 Hier zengt hy lelijk zijn onguyre pooten,
 De degens werden van het ſtoten ſtomp;
 Den arm werd moe, het ſchijnt maer eene romp.
 Dewijl het gantsche lichaem legt verſlaegen
 Op twe na, die de tyding koſten draegen
 Aen haren Vorſt, die in een ſlechte boot
 Ontſlipten of geyanckenis of doot,

Maer niet de schand' : zy zwoeren wel in 't vluchten
 Dees slag den vyand noch te doen bezuchten ;
 Maer niemand kreunt het zich , dewijl hy weet
 Hoe veel te houden is van Sweetschen eedt.
 Men ziet ons voet met 's vyandts bloet bekladden ,
 Men neemt den rovers 't geen zy niet en hadden ,
 De schelm die geeft hier aen den vroomen eer ,
 En valt in 't bloet verftickt , met schande neer.
 De Ruyter , dien het was verboôn te landen ,
 Doet Nieuborg door zijn solffer-vlammen branden ,
 En die hy met zijn voet niet volgen kan
 Vervolgt hy met zijn schut , dat alle man
 Zich overgeeft in 's overwinners handen :
 De Poort gaet op , de grendels , yf're banden
 Die springen los , hoe wel bykans te spa ;
 Want 't stont aen Schack , gena of ongena.
 Hier zwelt de moedt der Zee-luy en matrozen ,
 Zy willen voort en weyg'ren het verposen ,
 Zy steken af , met een gewiffe hoop
 Te vinden of in stant , of op de loop
 Der Zweden zes en dertig Oorlogsfchepen ,
 Om meê te slaen met dodelijcke nepen.
 Zoo werd het Karel over al te bang ,
 Zijn leven , loof ick , duyr hem nu te lang,
 Hy ziet , die eerst niet deê als rotsen , rennen ;
 Zal Zweden als ghy weerkomt u wel kennen ?
 Waer meê zult ghy de weduwen voldoen ?
 Der dooden moeders kan uw' beurs niet voên.
 Hoe reed Gustaaf , op zijn victory-waegen !
 Doe zijnen arm Graaf Tilly had verslaegen ,
 En dat de Fin den braven Milanees
 Dreef uyt 't veld , met wat voor stappen rees
 Uw's Ooms geluck ! Hy die de Adelaeren
 Gedwongen heeft , haer kruyd en loot te spaeren.
 Hy schaemt met u hier op een blad te staen ,

Ghy zyt zijn Neef: de rest gaet hem niet aen.
 Hoe prachtig zult ghy in Stockholm nu pralen?
 Waer salmen paerden voor u wagen halen?
 Waer 't volck tot een victory-lied?
 De stad die loeyt en weergalmt van verdriet
 En zouw haer Koning zoo zy dorst vervloecken,
 Die 't zijn verlaet, om vreemt goed op te zoeken,
 Die om den buyt, om 't moorden en verraen
 Vrywillig laet zijn landen open staen:
 Hy vrees niet voor zijn Koninglijcke zetel,
 De schraele armoe maect hem zoo vermetel;
 Wie had'er lust behalven Proserpijn,
 In Plutoos rijck als Koningin te zijn?
 Noch blijft ghy hard, moordadig en gramstorig,
 Die spreekt van vrecê, die maect u 't hooft balhorig,
 Dat is de rechte roe, de zelve straf,
 Die God in zijnen toorn den Joden gaf.
 Wie kan het meer by u in lafheydt halen?
 Wie kan uw' doen als ghy verdient verhalen?
 Mijn pen altoos is veel te goed daer toe,
 Wie 't maer van veer aenziet die werd het moe.
 De Faam die is van schaamte weg gedoken,
 Van dat zy oyt voor Zweden heeft gesproken,
 Zy wouw haer woord wel halen inden hals:
 Wat kanze nu meer van u zeggen, als
 Dir's *Karel*, die van alle deugt verbastert
 Is 't wonder! dat hy dan hardtneckig wordt
 Die op zijn neck all's wereldts vloecken schort.

A N A G R A M M A.

*Kaerel Gustaev',
 Gae nu kael te rust.*

KODDIGH en AERDIGH
 P R O C E S
 CRIMINEEL

Ofte

HALS-GEDINGH,

Gedaen door den Heer AERNOUT van OVER-
 BEKE, tegen sijn Kies, met desselfs ver-
 antwoordinge, ende het vonnis van den
 Opper-Rechter het Keel-gat.

N O U T.

SChelm, vreugden-dief, verrader,
 Moorder van u eygen Vader,
 Die nu, hadt iek 't niet belet,
 Lag al lang in 't graf te bedt.
 Heb ick ergens in misdreven,
 Heb ick minder u gegeven
 Als ick wel aen andere dee,
 Had ghy niet de beste stee
 In mijn onbeschaemde backhuys,
 Molenaer van 't stinckent Kackhuys,
 Heb ick u niet steers gevoet,
 En gelijk een tandt behoedt?
 Heb ick u een beet ontstoolen,
 Wijst my noch eens sulcken moolen
 Dic (het wayt of niet) den dag

Malende doorbrengen mach?
 Draeght gy niet op 't Hooft twee Kroonen
 Om u Adel mee te toonen?
 Zijt ghy niet met my geweest,
 Daer wy t'samen onbevreesft
 Heele legioenen Duyven
 Wiften van het been te kluyven?
 Draeg ick niet de naem van vraet
 Om dat ghy in 't montstuck staet?
 't Heught my noch en het vermaectt my,
 Dat de goude Leeuw riep, raeckt vry
 Daer 's een Schapen bout, wat foo,
 En wy leydens' oock op strou;
 Noch naer dat ick was gefeten
 Nevens andere, en gegeten.
 Vraeght de Backer in het Lam
 Hoe hy eerft aen neeringh quam?
 Hy en kan 't u niet ontleggen,
 En hy fal niet anders seggen
 Als dat ick hem maer alleen,
 Heb geholpen op de been.
 Wat deedt ghy te Delft een teken;
 In de heete somer weecken?
 Hoe kreet Soetje in de Kolf
 Daer ick at gelijk een wolf,
 Daer ick alles heb verflonden
 Wat op tafel wiert gevonden,
 Daer een jeder die 't sag aen,
 Meer kost oogh als mont verfaen?
 'k Slockten 't in gelijk als klock-spijs,
 En ick badt, en maectt' de kock wijs,
 Dat een yder voor sijn deel
 Hadt genooten even veel.
 't Is niet eens vertellens waerdig,
 't Was een kleyne Konft, maer aerdig,
 Doe de vrouwy in Gorichkom

In haer droeve tranen swom:
En zy vraegde aen haer knechten
Die altoos de spijs aenrechten,
Is't mijn Heer van Horen niet
Die soo dapper van hem schiet?
Als men wouw de waerom weten,
Sey sy noch als half bekreten
Om dat hy soo wonder net
Al 't goedt in 't geraemte set.
Hondert duyfent andere dingen,
Doch het zijn maer beufelingen
Dat tot moeder vander Vecht
Noch een Vaers is opperecht,
Dat ick in mijn holle kuwen
't Zestigh koeckjes wift te duwen
Voor een simpelen ontbijt,
Binnen tien quartieren tijt.
Hebt ghy oyt wel moeten vasten?
Iffer yets tot mijnenlasten
Segt 'et dat het Keel-gat zy
Richter tusschen u en my,
Maer 't is best voor u gesweegen
Als de bout op 't hoofd gekregen,
En soo 't quam aen de Fiscael,
'k Wed hy song een and're tael:
Waerom komt ghy my dan tergen?
Waerom hout ghy Herrebergen
Voor de sincking die sijn padt
Leyt naer 't een of 't ander gat?
Hy sou u niet komen smeecken,
En voorby gaen sonder spreecken,
Soo ghy niet riept van ter zy,
Buurman gaet ghy soo voorby;
'k Houd voor deugt en waert gepresen,
Komt hy, welkom moet hy wesen,

Maer wat duyvel waer toe dieut
Hy zy Buurman, hy zy vriend,
Dat hy in de beste kamer
Moet logeeren, 't was bequamer
In een ander voor de gäst,
En voor my oock minder laßt,
Wat behoeft hy Huys en hoecken,
Door te snufflen en door soecken,
Waerom blijft mijn Kaeckebeen
Van den Hontsvot niet met vreen?
Stinckent Gasthuys van elenden
Dat my om en om doet wenden,
Als ick in mijn jammer Bedt
U met brandewijntjes bett.
's Daegs moet ick de vloer bekruppen,
En maeck wonderlijcke stuypen,
Dan leg ick de wang voor 't vuur,
Of ick Krabbel in de muur
Dat mijn nagels stuckent scheuren,
En dan roeptmen watte geuren,
Wat grimmassen maect die vent,
Och hy is geen pijn gewent,
Heer wat benie oock kleynseerig,
En dat seggen sy soo smeerigh
Met haer neus wat op geschort
Dat mijn tant-pijn grooter wort.
Hondert besjes van Doctoren,
Komen lellen aen mijn ooren,
'k Weet remedie voor u strack,
Suygt een pijp twee drie Toeback,
Dat sal al de harffens droogen,
Al die sinckingen die poogen
Neer te schieten op uw krop,
Droogt een pijp Verinis op,
d'Ander seyt mijn oom Jan Hagel,

Bruyckte maer een starcke nagel,
Stackse in 't gat, en van de lucht,
Teeg de tant pijn op de vlucht;
Oly uyt pampier te branden,
Die te steecken in zijn tanden
Roept een oude kevel kin
Daer vint ick groot voordeel in.
Maer wat jeder een mach praten,
Wat ick doe 't en mach niet baten,
Daerom nam ick een besluyt,
En sey schelm ghy moeder uyt;
Voort liet ick de Vierschaer spannen,
Luy van wijsheyt oude mannen,
Saten boven in den raet,
Dat wat minder was van staet,
Dorft soo diep niet binnen komen,
En het heeft sijn plaets genomen
Aen de ingang van de poort,
Maer wat beurt'er swijgt en hoort.

N O U T.

Fijn man die ick hier doe dagen,
Dit moet ick u eerst afvragen,
Komt ghy nu niet tot beken,
Dat ick niet wraeckgierig ben?
Die den Rechter-stoel bekleden,
Zijn 't geen buyren, zijn 't geen leeden
Van u maegschap van u bloet,
't Samen met u opgevoet.
Fiat, neemt het tot u voordeel,
'k Weet het lieden sijn van oordeel
Van bedaegden ouderdom,
Eenige die gaen al krom,
Door 't gebruyck van hooge jaren,
Mannen in de kunst ervaren,

Daer

Daer na ben ick voort gegaen ,
En heb dus mijn klacht gedaen.

Heeren die dees man het leven
Nemen kunt , of weder geven ,
Dese Karel daer hy staet,
Lijckt een vroom man van gelaet ,
Maer ick schein van smert mijn reuel ,
Als dien onbeschoften Ezel
Daer hy maer een sincking vindt ,
Mijn doet krijten als een kindt ;
Oock en kunnen sijn gebueren
Niet in 't minste by hem dueren ,
Want sy seggen in sijn nest
Woont de duyvel of de pest.
Heeft hy 's avonts vlees gegeten
Heeft den stoocker yets vergeten ,
Houdt hy in sijn botlerey
Noch wat knor of broot ter zy ,
Of gebacken of gesooden ,
Niemant sal hy daer op nooden ,
Hy die haet een etent gaff ,
Vreet het selver in sijn baf ;
Liever sal hy 't laten rotten ,
In sijn hoeckjes in sijn kotten ,
Eer hy in dees hongers noot
Mee sou deelen van sijn broot ,
Maer waer in heb ick 't verhoetelt ,
'k Heb hem als een kint getroetelt ,
En gespijft , niet anders als
Waer 't een Koning van sijn hals ;
'k Heb het hier oock willen toonen ,
Hoe den Fiel my quam beloonen ,
Hoe hy met een dieffe greep ,
My tot in 't gedarmte neep.

Dies soo maeck ick mijn Conclusie,
Dat hy, oorfaeck van Confusie,
Die my swaer heeft geledeert,
Zy ter doot gecondemneert.

K I E S.

'k Val voor eerst aen 't protesteerem
Waerde en exkiesse Heeren,
Dat hy op mijn gierigheyt,
Stadig aen te schrollen leyt;
'k Heb het selfs wel meest van nooden,
Soud' ick dan noch gaffen nooden:
Heb ick niet soo meen'ge nacht,
Oock met vasten doorgebracht,
Van u liberael traacteren
Komt ghy hier staegh declameren,
Wat leyt desen Raet daer aen,
Hoe het in uw' huys mach gaen;
Laet ick vreck en gierig wesen,
Hoewel 't eerst moet zijn bewesen,
't Raeckt my niet, 't zy quaet of wel,
Want dat is niet Criminel;
Maer ick wil met eedt verklaren,
Dat in dees drie laetste jaren,
Ick noyt proefde dit of dat,
Vant 't geen in u backhuys zat,
Ghy hebt altoos wilj'et weten,
Op u rechter zy gegeten,
Wat had ick daer van te bet,
Dat mijn bueren wierden vet?
Waer toe wiert my 't broot ontrocken?
Hoe quam dat deleck're brocken
Nu de hoeckhuys man bedong
Tegens over d'oude tong:
g'Hebt my oock voor heen verweten.

Van u veel en beeftig eeten ,
Hielp ick u niet uyt het net
Als ghy hadt om strijt gewet ?
Ghy kunt seggen dat 't mijn plicht was ,
Maer soo haest ick u gedicht las ,
Sagh 'k u klagen over 't kruys
Dat ick gasten bracht in huys ;
Noyt heb ick haer waer genomen
Maer sy sijn van self gekomen ,
Zijn sy oorfaeck van u pijn,
Wat het mocht de duyvel sijn.
Sijde wam'sjes aen te trecken ,
Die de borsten pas bedecken ,
Daer het is soo bitter kout ,
Laten moogt gh'et, en ghy zout
Meer op u gefontheyt letten
Als u kleeeren te verzetten ,
En dan met u kale gat
Naect te loopen door de Stadt ;
's Winters staense in de Lombert ,
En tot Jan Oom vast bekommert ,
Daerje meer aen vuur verteert ,
Als u plunje wel is weert ;
Maer ick wil 't soo hoogh niet halen ,
Geen gedaegde past het smalen ,
En wat heb ick doch gedaen ,
Daer ghy my voorby quamt gaen ,
Mer te vast gesloten handen ,
Dat ick u wat aen quam randen ,
En eens heus' vermaningh dee
Van den honger die ick lee :
Schoone wonderlijcke faken
Om eens woorden van te maken ;
Och wat was 't een ongemack
Dat ick om het mijne sprack :

Nae u wetten most ick leven,
Als ghy woud ick wiert verdreven,
Als het roocken maer ging aen,
Is de pijn als roock vergaen;
Maer het roocken, vieren betten
Mocht op 't lest my niet verletten,
En met reën viel ick u hart,
Want ick wiert van honger swart:
Ghy klaegt van u smert en droefheyt,
Maer ick klaeg dat het een boef zeyt,
Die mijn vromigheyt en eer
Neemt, en niet kan geven weer;
Leght het niet op Kies noch Tanden
Maer op u vervloeckte handen,
Die u maeckten doof en stom,
Dat ghy sat als geck en dom;
Andere oock om uwent wille
Saten uyt beleeftheyt stille,
En ghy wiert quansuys verstoort
Om het mompele van een woort,
En men most voor 't heers chop swijgen
Om geen quaden beck te krijgen,
En dan sat men in den dur
Om een duyvels rest of schut
Dat dien avond was verlooren,
Dan wiert wel het spel verfworen,
Maer hoe lang duurt uwen eedt,
Als de warmte van een scheet?
'k Lach een reys om sulcken vloecker,
Kreegt ghy gelt al waer 't op woecker,
Ghy vloogt weerom na de kroeg
Daer de duyvel fraey om loeg:
Brave wel geboren stucken,
Als 't met gelt niet meer wou lucken,
Als men last gaf aen de meyt,

Nout Komt t'avont om bescheyt,
 Segt 't en komt my niet gelegen,
 'k Heb een Wissel-brief gekregen,
 Die voor al moet zijn betaelt,
 Hy mach sien waer dat hy 't haelt;
 Burgers mosten 't dan ontgelden,
 France Kramers kael van gelde,
 Maer in 't schrijven wonder rijck;
 Waren dan uw' laetste wijck,
 Burgers maeckten gy tot borgers,
 En de vrolijcke tot forgers,
 't Was schaf op, geef, hael, sendt, lang,
 Alle dingen was uw gangh,
 Tot François en de la Smachte
 Gingh ghy u Credit verkrachten,
 Hoe verseeckert is Cambier,
 Of hy midden zat in 't vier.
 Maer hier wout niet langer deugen;
 Elck sagh u bedrogh en leugen,
 En ghy misten doen dien buyt,
 Want de baes was altijd uyt;
 Dies soo liep ghy tot la Coste,
 En daar was 't, *Monsieur mon hofte*,
 Ziet ick ben een eerlijck man,
 En ick heb aen Joncker *Ian*
 Een nieuw kermis pack verlooren,
 't Spijt my! dat ick u kom stooren;
 Maer ick heb gehoort 'er of,
 Dat ghy hebt een fraay nieuw stof;
 Ja 't is waar, weest niet verlegen,
 'k Heb 'et gift'ren eerst gekregen,
 Zet u zelve buyten zorg,
 Monsieur Panje Trachenborg,
 Op dat Jan in nieuw mach raken
 'k Zal 't in eenen dag opmaecken,

'k Wil geen geld voor 't halve jaer
 En daer meê was *Nout* weer klaer:
 Lorssen, spelen, liegen, kletsen;
 Op te snyen en te zwetsen,
 Was by u alzoó gemeen,
 En gewortelt, zoo dat scheen
 Als ghy niet waart aen het spelen,
 U het leven te vervelen,
 Was den dag niet lang genoeg,
 Ghy bleeft 's nachts wel in de kroeg;
 Daer van zult gh' u backhuys snoeren
 Eer ick meer kom in te voeren,
 'k Staa niet onder uw' gebiet
 Noch uw' wetten, zoo ghy niet
 Luyft' ren wilt na recht en reden:
 Maer my schelms zoekt te vertreden;
 En zoo ick 'er noch moet an,
 Zal ick zeggen wat ick kan;
 Zoo ghy my denckt te verftoten;
 Zal ick al uw doen ontbloten:
 Daerom kiest, of krijg of vree,
 Zoo ghy wilt, zoo wil ick meê.

N O U T.

Al dat last' ren, al dat schelden,
 Schelm! dat zal ick u vergelden:
 O vervloect' ondancckaerheyt!
 Weet 'et beeft wel, wat hy zeydt!
 Laten dan mijn tong en lippen,
 Zulcke woorden hem ontslippen?
 Waerom zijnze in de Poort
 Niet in haren dop versmoort?
 Of ick schoon met u krakeel had
 Vreest ghy u niet, dat het keelgat
 Dat al op slockt wat 'et vind,
 U gantsch levendig verslindt?

H

Derft

Derft ghy uyt u boey en banden,
 Spreecken van u meesters schanden?
 'k Had schoon, als ghy zegt gedaen.
 Wel wat droes leyt u daer aen?
 Zyt ghy machtig my te straffen?
 Maer ghy zoekt my te verblaffen
 Met uw' onbeschaemden beck
 Ben ick los ick ben niet geck:
 'k Stoorme niet aen al uw' praten,
 'k Zal 't Pleydoy niet steecken laten,
 Al zouw't onderst boven staen;
 Want mijn welvaert hanght 'er aen.
 Maer my dunckt het is te zott'lijk,
 Dat ick meê zoo slecht, zoo spott'lijk
 Zouw gaen schrollen op uw' eer,
 Wat was't dan? kamp, en niet meer.
 'k Heb veel zwaerder argumenten,
 Als met kijven, parlementen
 Mijnen tijt te brengen deur.
Monsieur vostre Serviteur.
 Hier zijn meer als ick, die klagen,
 Ghy doet al de buurt gewagen,
 Van u valsche schelmery,
 Is't niet waer? bekent het vry,
 Dat ghy uw' naeste buyren,
 Hebt gegraven door haer muyren
 In de zachte stille nacht,
 Als men om 't verraet minst dacht.
 Zijn dat eerlijcke streken?
 Iemans huys in brand te steken,
 Die u noit stroo, gelijk hy zeyt,
 U heeft in de weeg geleyt.
 'k Zeg het, eer ick meer geruys maeck,
 Rond uyt, dat 't is een huys braeck,
 Dat de Rechter voorts verschaf
 Na uw' wercken, loon of straf.

K I E S.

Ho nger heeft m'er toe doen komen,
 't Geen ick noyt had voor genomen
 Is van my volbracht, 't is waer:
 Maer de noot, die was te zwaer,
 Ick en kost niet langer duyren,
 Was't niet beter by mijn buyren
 Spijs gezocht in mijne noot?
 'k Dacht veel beter dief als doot:
 In de Wet is oock geschreven,
 Dat een yder een zijn leven
 Vryden mach als hy beft kan,
 Aen die wet, daer houw' 'k me an.

't K E E L G A T.

't Is genoeg met al uw temen,
 Dat kan geven nochte nemen:
 Maer daer leyd expres een wet
 Op het stelen ingezet,
 En op huysbraeck principalijck,
 Al uw' fundament staet qualijck
 En die wet die ghy citeert,
 Is zeer slecht geallegeert.
 Schelden in uw 's Heers presentie,
 Weyg'ren hem obedientie,
 Is genoeg, dunckt my alree,
 U te rucken uyt uw stee;
 't Ander is min excufabel,
 Dies verklaert m' u incapabel
 Dienft te doen aen 't Vaderland;
 Daerom moet ghy oock van kant.
 Ick, om dat ick President ben,
 En uw' daden pertinent ken,
 Strijck alleen hier 't oordeel af
 Gaet bereyt u tot de straf.
 Strack wierd daer de beul omboden,

116 A. van O V E R B E K E,

Die zich oock niet lang liet noden
 Maer verscheen s'frax op de plaets,
 't Was een Ventjen kleyn en vaets,
 Krom, lam, root hair en gebuchelt
 Na hy had een uur gekuchelt,
 Bood' hy ons een goeden dag
 Met een Pariseefche lach;
 Doe nam hy een gloeyend yzer,
 Maer wat Duyvel! ick was wyzer,
 En ick trock mijn backhuys weg,
 Wel wat schortje, Hontsfot, zeg!
 Zey ick met mijn mond vol tanden;
 Hy weêrom, ick wouw hem branden:
 Met rees' ick van 't stoeltjen op,
 En greep 't Ventje by de kop.
 Dat hy braef daer na betaelde,
 'k Ging weêr zitten, en hy haelde
 Zoo een brandhaeck uyt zijn zack,
 Dat ick schrickte, met soo stack
 Hy zijn hand uyt, want hy meende,
 Dat ick niet genoeg en leende,
 En hy greep my by de krop,
 Doe verdraeyde ick mijn kop.
 Met ley Meestertjen *Antony*,
 Een paer poten op mijn trony,
 Dat ick wierd, als ziende blind:
 Maer ick schreeuwde als een kind,
 Doe den Duyvel was aen 't rucken,
 'k Riep, ghy treckt mijn backhuys stucken,
 Stil, 't is buyten uwe macht:
 Maer hy met een domme kracht,
 Die my doe in zijn gewelt had,
 Trock; en eer ick thien getelt had
 Was den bogger doot en koudt,
 Doe nam hy een hand vol zout
 En die wreef hy in mijn koonen;

Ick,

Ick, om doe mijn hart te toonen,
Zey niet eens noch oey! noch ach!
Schoon 't by my wel anders lach,
Ick doe aen swart bloed te quylen
Heele bekens onderwijlen
Nam ick noch wel eens mijn tandt
Te bekijcken in mijn handt,
Daer den fiel my niet kost zeer doen,
En zey, guyt, ghy zul't niet meer doen.
'k Ben nu eens van u verloft
Ghy en zult voortaan de kost
Niet meer in mijn backhuys krijgen;
Van mijn deugt zult gy wel fwijgen.
'k Wenschte nu wel, dat ghy zat
In een van die Besjes gat;
Die my, doe ick was beladen
Stadigh lelden met haer raden;
Daer zoo sat ghy warm en wel,
En 't was recht voor u een stel
Daer behoeft gy niet met bijten,
Als by my, u selfs te slijten,
Al die moeyten is gedaen,
Ey my dunckt 'k zie u al staen,
Dat ghy werd soo dick bescheeten,
Alsy hebt by my gegeeten,
En dit voordeel isser weer,
Dat noch nu, noch nimmermeer.
Een van vrienden of van Buyren
Weer zal zeggen, 'k kan niet duyren;
Want in zijn onstijge nest
Woont de Duyvel of de pest,
Zoo dat ick hier in geen been vin,
Want gy hebt het hock alleen in,
In een vogte veste grond,
En gy, woont in sagter mond,

Viderat Hadriacis &c.

Van

Z A N A Z A R I U S overgeset.

NEptuyn kroop voor den dag, en zagch gelijk
bedolven
De Stad *Venetien* in 't midden van de golven,
Hoe datse aen de zee, en havens wetten gaf,
Kom zey hy *Jupiter!* kom nu van *Romen* af!
Indien gy lust hebt om op u kasteel te boogen,
En stelt my *Mavors* muyr, in dien gy derft voor
oogen,
Zoo gy den *Tiber* kiest voor onse Zee, gy zult,
Als gy de plaets sult sien, bekennen uwe schult,
En seggen van de steên, die u tot Rechter noden,
Dit 's menschen werck, en dit een meester-stuck der
Goden.

*Op Fijtje die schoon was, maer duyvels uyt
haer hals stonck.*

F. **G**Y sweertme *Ritsaerd*, dat uw' brand niet is
te bluffen,
En dat gy niet en doet, als mijn *Pourtrait* te kussen,
Soo dat de verruw' vaeck noch aen uw' lippen kleeft,
Hoe komt 'et, dat gy my, noch kus, noch gunt, noch
geeft?

R. 't Is waer uw schildery, die is schier half versleten
Van 't kussen; maer indien ghy wilt de waerom
weten,
Waerom dit aen uw' beelt, en niet aen uw geschiet?
De reden die is kort, uw beelt en aessemt niet.

Op

Op de **D O O D T***Van***Messieurs S^t. MARS en de THOU,***Dyt het Latijn overgeset.*

TWee stierven een gelijcke doot,
 De een door 't breecken zijner trouwe,
 By sijnen Vrient te valt gehouwe,
 Haer schult was ongelijck, en nochtans even groot.
 De tong, die bracht haer beyd' in 't lijden,
 By d'eenen sprack zy al te veel,
 En by den ander sweegse veel,
 Soo kan de tong een mensch, of doden of bevrijden.

Op Ael een boer haer Schildery.

AEl soent men om een kroon, is dat niet aerdig?
 Daer haere schildery is vijftigh waerdigh,
 't Zijn sehoone stucken! jae 't foey schacmt u *Ael*,
 't Copy is duynder als het principael.

O P

GRAEF KONINGSMARCK,*Die voor Bon bleef.*

DE Graef, je weet wel hoe hy hiet?
 Die *Niewerbrug* soo bald verliet,
 En *Swammerdam* bragt in 't verdriet,
 En *Bodegraaven* heeft bedurven,
 Om dat hy, sonder slag of stoot,
 Sich retirierde buyten noodt,

H 4

En

En met al 't volck na *Leyden* vloodt;
 Is seecker, dat voor *Bon* bleef doodt,
 Nochtans de boeren wedden durven,
 Dat hy fouw zijn te *Spa* gesturven.

*Op den selven, door my, die een ander gevoelen
 van dien Heer hadde.*

DIt was een Graef, maer met een Koninglijk
 gemoet,
 Want dit is recht een *Konings-merck*,
 Datmen na 't doen van prijs'lijck werck,
 Het vuyle lasteren van quaë tongen hooren moet.

Op Mallebol, Aep van de Heer A.

MEn fiet, dat hooge klimmers veel
 Een haep'ringh krijgen aen haer keel,
 Exempel aen *Piero* en *Rocus*,
 En 't volckje van dien *Ocus Bocus*,
 Dat tot veel duysent in 't getal,
 Quam sonder vallen tot den val:
 'k Heb oock, vry hooger en vry radder,
 Geklommen, met of sonder ladder,
 En dat haer was de hardste saeck,
 Hield ick voor 't eenigste vermaeck,
 Dat quam, dat ick my niet in 't wand'len
 Bemoeyt heb met vreemd goet te hand'len;
 Maer sette d'handen op der aerdt,
 Dat heeft my van de galg bewaert,
 En had dit geckste soort van gecken,
 Geleert, in plaets van draed te trecken;
 Als ick, op haere handen gaen,
 Soo had haer 't graf oock niet ontstaen.

HET NA-GELAGH

van den

Z O D I A C.

1.

Hier geplaegt te zijn met *Comedianten*,
 Daer de Kermis soo langh is verby,
 Met haer toestellingh, en *Muscanten*,
 Met haer backhuys vol meel, vol pap, vol bry,
 Met tong en keel, met Bas en Veel,
 Waerom gaen dese maets,
 Haer kunst niet presenteeren
 Ter disch van groote Heeren?
 Want by ons zijn die lompe poffen vaets.

2.

Dees' lacht, die schreyt, en 't zinn beyde sorten,
 Dat sy singen van liefde aen den disch;
 't Is of men by *Vrijsters* sprack van potten
 En ketels, van versch en soute Visch;
 Van *Heremijt*, *Hermaphrodijt*,
 Of deftigh *Sankbedrin*,
 Van 't Leger van *Graef Susa*,
 Of 't fincken van *Ragoufa*,
 Van 't recht so 't schijnt der *Fransche Koningin*.

3.

Yder saeck moet hebben sijn behooren,
 Men spreek over disch, van Kan of Glas,
 Van Pottages, of van Varckens ooren;
 Op besoecken van den *Ypocras*:
 In rouw, van 't *Lijck*, van dam en dijck,
 In *Vries* en *Waterlandt*:
 Tot *Jacques-buyr* van steenen:

Op 't dans-ſchool van goê beenen,
Van *Balet*, of ſimpele *Courant*.

4.

'k Sweer, *Cupido* ſal 't my duyr betalen!
Want die heeft het ſpel hier eerſt begoft,
De Droes moet dat kleyn honsvotje halen,
Die verſingt ons wijn en warme koſt:
Waerom en gaet „ hy niet nae raet,
En houdt den Hemel in?
Wil hy, als *Alexander*,
Dat hem *Jupijn* een ander
Maeck! om dat dees te naeuw is nae ſijn ſin.

5.

'k Sal den bengel na den hals ſtracx grijpen,
En hier zijn oock meſſen, by den hals!
'k Sal de tong hem uyt ſijn backhuys nijpen,
Elck ſeyt oock, ſijn vleefch is bijſter mals,
Men ſal 't haeft ſien „ als men 't ſal zien
Of ſmooren in de pot,
En ſoo men hem wil koocken,
Men ſal ſijn boog verſtoocken;
't Vuyr paſt doch wel ontrent de *Minne-God*.

6.

Hebje oyt de Gans wel af ſien rucken?
Als *Jaep*, of *Kees*, ſijn gulde Bruyloft gaf,
Soo kael ſal ick onſe maet oock plucken,
En gaen maecken draeyertjes daer af,
Sijn koker was „ een rechte kas
Als men uyt viſſchen gaet,
Om pijpen in te ſteecken,
Op datſe niet en breecken,
Of (des noot) voor menſchlijck muskeljaet.

7.

Sijn hoofd-doeck was om ketels mee te ſchuyren,
Of te ſtoppen het een of 't ander leck;

'k Souw

'k Souw sijn pijlen aen den Pool verhuÿren ;
 Want sy sijn soo scharp , als een hoender-beck :
 Een woordt , een woordt ,, ick werdt verstoort ,
 Set'er een seyltje by ;
 Want soo gy niet naer huys gaet ,
 Soo blijft'er al uw huys-raet ,
 En uw Godheyt helpt u niet uyt de ly.

8.

Nu gy maets , die door sijn toveryen
 Zijt onnosel in de knip geraeckt :
 Neemt dees' oly , en dees' speceryen ,
 'k Weet uw geest terstont sal sijn vermaect :
 O ! 't is soo goet ,, 't maect suyver bloedt ,
 En brave openingh ,
 Men vindt , dat is voorseecker ,
 Tot *Doctor* of *Ap'theecker* ,
 Voor de min geen souvereÿnder ding.

9.

Waerom niet den beker opgeheven ?
 Yders kroes staet , of hy gespijckert was ,
 Of meent gy dat ick u wil vergeven ?
 'k Sal contrary toonen met dit glas ,
 Vat an , wal an ,, elck kies' sijn man
 Die naest sit aen sijn zy ;
 Op datter niemant klaege
 Te sijn overgeslagen ,
 En sijn liefd' verkeer in jaloufy.

10.

'k Moet eens sien , wat dat'er op de gront leyt ,
 Sa ! iā ! vrienden ! sa ! dat gaet u voor ,
 Dit is op den *Præses* sijn gesontheyt ,
 Die soo langh geleent heeft sijn gehoor ;
 De snaer en stem ,, behagen hem :
 Maer als hy biegt recht uyt ,
 Soo seyt hy *Noachs* wijnstock ,

Die

A. van O V E R B E K E,
 Die bloeyend' over *Rhijn* trock,
 Is veel beter, als *Jubals* best geluyt.

Een geestelijcke t'Samen-spraeck,

Tusschen sijn Genade

ALEXANDER DE VII.

PAUS VAN ROMEN.

En Joncker

CHRISTOPHEL BERENT

VAN GALEN,

Bisschop tot Munster.

Gehouden Anno 1665. Geduyrende den
 Hollantschen Oorlogh.

STEMME: *Der Philiskijnen stam*, „ *quam.*

I.

H Oort hoe van *Galens* Stam „ gram,
 Uyt *Westfalijen* quam,
 Tegens die Heeren *Staten*;
 En van sijn kaele kruyn „ nam het kapruyn;
 Hingt op den thuyt:
 Trock, weynigh t'sijner baten,
 In *Drent* met menig scharluyn.

2.

P A U S.

De *Paus* een hardt *Papouw*, wouw,

Dat

Dat hy't aenvaerden souw,
Komt ghy te triompheeren,
Sprack hy, mijn lieven Soon,, soo staet het schoon;
Ghy sult ydoon
Een Cardinaels Hoedt met veeren,
Hebben tot jouwen loon.

3.

B I S S C H O P.

Barent sprack, wat een kous, *Pans*,
Ick wasser altijd goet jouws;
Ick sal die Geuse trawanten
Door een secreten trek,, slaen op haer beck,
Met een stuck speck,
Gemeynte en Predicanten
Neer werpen in den dreck.

4.

De Kettters werden groot,, soo't,
Blijckt, aen haer macht minjoot,
Mijn *Hannekes* moeten vresen.
Prins Mauritz excellent,, die hier ontrent
Komt, plagh een endt
Van eenen Duyvel te wesen,
Als't gingh op een batiment.

5.

Frederick die *Rhijn-Graef*,,, braef,
Valjant, als een *Gustaef*;
Die laet sich oock niet lompen
Van *Jockim*, *Michiel*, *Hans*,,, hy roept *West Frans*,
Komt waegt een kans;
Ick sal u onbekrompen,
Wel leyden aen den dans.

6.

In yder Officier,, fier,
Sit moet, al met playfier;
Kirkpaterijck verheven,
Roept

Roept mannen! pas maer op,, krijg ick dien mof,
Berent Biffchop,

Ick fny hem fonder fneven,
 Die ooren van fijn kop,

7.

Ick weet noch eenen raedt,, maet,

In dees' bedroefden ftaet:

Koningh Karel die tweede,

Die der *Kaes-koopers* huylt, met loot en kruyt

Heeft braef gebruyt,

Swoer my met duyre eeden,

Hier weer te helpen uyt.

8:

Schoon ghy my fegt, mijn heer,, weer,

Hy heeft een ketters leer,

Hy komt niet in ons kluyfje,

Dat fcheelt my niet een hair,, noch raeck ick klaer,

Al was het waer,

Soo langh fijn vrouw een kruysje

Draegt, tuffchen haer borften een paer.

9.

P A U S.

De *Koningh Lodewijck*,, kijck,

Is duyvels colerijck;

De droefheyt maect hem grammer,

Dat fijn Heer Schoonvaer laen,, is weg gegaen,

Uyt's levens paen,

Soo dat hy in dit jammer,

Sal tot geen pays verftaen.

10.

Verftaet mijn reden wel,, snel,

De general *Proedel*;

Den Burg-graef van *Torijnen*,

Die komen op u an,, met menig man;

Die ftrijden kan,

Die

Die sullen uw' varckens en swijnen,
Wel hacken in die pan.

11.

Sy komen alle kers „ vers,
Uyt *Vranckrijck* met ien sners,
Noch suyver in de bolster,
Parruycken met j'en kuyf „ als *Mahomets* duyf,
Is haer neus-luyf;
Heeft *Michel* wat in de holster,
Sy meugen oock wel struyf.

12.

B I S S C H O P

Voor my! 'k verwacht haer al „ 'k zal,
Wel weer kaetsen dien bal,
Mijn *Hannekes* zijn oock katten,
Dies men in dit saysoen „ sonder handschoen,
Nen aen te doen,
Niet derven souw aen vatten,
Of die hant souw haest bloen.

13.

De Kettters zijn gepralt „ alst,
Een harde winter valt,
Dien *Rffel* raect bevrooren;
Mijn schaetsen staen alree „ soo doet oock meê,
Mijn narreslee,
Pomplaers en slick-spooren,
Heeft elcken soldact twee.

14.

Victory, of een hoet „ Bloet,
Dat geeft my nieuwe moedt,
Mijn mes snijt aen weerzijden,
Ick klaer het soo of hoe „ wat dat ick doe,
Het loopt ten goe;
Want raect ick in het lijden,
Ick stap na *Romen* toe.

15.

Oorlof ghy *Prince* stout „ trouwt,
 Niet, dat *Berent* verflouwt,
 En die dit lust te weeten,
 Koom met een goet getal „ voor mijne wal,
 Maer fiet doch all,
 Ghy, die worst komt eeten,
 Wie 't lagh betaelen sal.

G E B O O R T E - F E E S T

V A N N. N.

Verjaert op Vrouwen Lichtmis.

'k toon op heDen Wat MIIn pLICht Is
 aen Den LieVen LYIen LIChtMIs.

1.

H Eug' en meugelijke dag,
 Welkom dubbel welkom Lichtmis!
 Geen die 't by u haelen mag,
 U, wiens naem van groot gewicht is.

2.

Dus foo riep drooge bende,
 Altoos dorftig, altoos graeg
 Afgerecht op haese lende,
 Scherp gerant gelijk een saeg.

3.

Jan verschrickt voor dit geluyt,
 'k Wedd' hy liever een quae geeft sag,
 Hy wert t'huys genoegh gebruyt
 Daer 't altoos is Vrouw Feestdag.

4.

't Was oock op den tweeden deser,
 Dat sijn *Claertje* was verjaert,
 Die hy braef bestack; wel leser,
 Dunckje niet, 't was wel geklaert,

5.

Dat hy kreegh een jonge soon,
 Doe hy *Claertjes* Heer en man was,
 't Kindt was als een beelt soo schooni,
 En albastert wat 'er aen was.

6.

Loof j'et niet, vraegt het den Turfboer,
 Die tot *Cunis* seyde, ô man!
 'k Wenschte dat dat in je muur voer,
 Wat? dien armen ackerman.

7.

Woorden vullen hier geen sack,
 En noch minder holle magen,
 Och mijn beenen zijn soo swack,
 Datse 't leegé lijf naeuw dragen.

8.

'k Wort soo qualijck, waer's de tafel,
 Houdt m' een quartel voor de neus,
 Set hier wijn, en daer een wafel,
 't Is wel al is 't *entre deux*.

9.

Bloemer harten 't is hier stil,
 Trouwens, wy en zijn geen praters,
 Als een mensch wat seggen wil,
 Stracks is 't wel wat gefnaters.

10.

Ick verkroex my aen mijn eten,
 Geeft een ander mee een beurt;
 Swijght men, stracks is 't watte beten,
 Wonder dat sijn maegh niet scheurt.

11. Maer

11.

Maer wat yeder denckt of feyt,
 'k Lacher toch al even feer om,
 En om wat vrypofftigheyt,
 Drinck ick 'er een glas te meer om.

12.

Dunckt u dat niet beft Sjoor *Peter*,
 'k Heb den bruy van 't eenfaem kluyt,
 Neen ick vind hier vry wat beter,
 Hy mag gaen die wil na huys.

13.

Pap en Boonen ben ick moe,
 En de walgh steeckt my van platvis,
 Neen 't gaet hier veel frayer toe,
 Daer men fuypt tot dat men fat is.

14.

'k Breyght u Lichtmis feyt den eenen,
 'k Danck u Lichtmis feyt den aer,
 Sou een vreemdelingh niet meenen,
 Darmen broers was met malkaer.

15.

Altemael van eenen naem,
 Vogeltjes van eender veeren,
Et cantare pares t'faem,
Et parati respondere.

16.

Wilje by de buert gaen praten,
 Gaet met nieuwe fchoenen uyt,
 Al het vullis van de straten,
 Heeft *Jan* in fijn huys gekruyt.

17.

Neen, 't is net van hem gevijft,
 En hy mocht na 't volck wel wenschen,
 Na mijn reeckeningh, foo ift,
 Re cht een luyfemant van menschen

G E B O O R T E D A G H ,

Op den

H E E R N . N .

STEMME: *Bell' Iris.*

1.

D At is net achtmael te gaff,
 In de tijdt van seven dagen,
 Soud men niet wel mogen vragen,
 Of mijn Wambays my noch past ?
 Maer wie kan 't my qualijck duyden,
 Dat ick inck verruyt voor wijn ,
 En daer met geweld de luyden,
 Eens 's jaers willen jarigh sijn ?

2.

Schoon mijn rijm-lust is verby,
 Dit sal 't leest sijn , magh ick hoopen,
 Van met vaersen om te loopen,
 Maer niet van uw jaer-gety,
 Dat ick wensch noch 't festigh malen,
 Sonder ramp weer komen magh,
 'k Soud 'er geen *Apol* by halen,
 'k Wensch sijn wijsheyt goeden dagh.

3.

'k Heb nu tot mijn Sang-godin,
 Taerten , vladen en pasteyen,
 Die my beter leeren vleyen,
 Als *Horatius* , die in
Lollius sijn witte-brootjes,
 Sulcken smaeck en voedtsel von,
 Dat hy wel met hangend' pootjes,

I 2

Voor

Voor hem fraey opfitten kon.

4.

Was mijn inckt-pot eens soo groot,
 Als het glas hier van mijn zy-man,
 Die met recht my niet verby kan,
 'k Schreef my in uw lof half doot,
 En mijn pen most ner soo wesen,
 Als daer even was die fluyt;
 Maer wie droes sou 't willen lesen,
 't Boeck was in een eeuw niet uyt.

5.

Quam ick eens maer op dien trant,
 Van appellen en relieven,
 Van *at minima* te grieven,
 Of hoe meen'gen impetrant,
 En gedaeghden in raeuw actie,
 Ghy hebt gelt en tijdt gespaert,
 Of hoe ghy voor putrefactie,
 Me eningh vonnis hebt bewaert.

6.

Moest ick yder doen verstaen,
 Uw' oprecht en bondigh pleyten,
 Dan in rechten, dan in feyten,
 'k Was 'er feker qualijck aen,
 Slimmer of ick een proces had;
 't Soud' niet lijckenen, 't is best
 Dunckt my, dat ick na mijn mes vat,
 Of ick raeck in 't eeten lest.

7.

Vroome Buyrman, die soo swaer,
 Als ick, zijt te gast te krijgen,
 Soo gy soo gaet voort met swijgen,
 Krijg j'in plaets van een een paer,
 Dat j'er oock sult binnen leggen,
 'k Wedd' men dan wel ras uw' stem,

Hooren fal, die niet fal seggen,
 Als, langh leef! langh leef! Heer Rem.

8.

Drinck wat aen de tijdt is kort,
 't Heyl van die in twalef maenden,
 Ons fal weder (wel verstaende
 Dat dees dagh getelt niet wort)
 Hier ter plaetse doen vergaren,
 Voor my, 'k segh 't hem seker toe,
 Werd hy niet moe te verjaren,
 Ick werd oock sijn taert niet moe.

9.

Maer hola! nu sie ick om,
 't Lijf te vullen, 't glas te legen,
 Maeckt, al sijn het rechte wegen,
 Al mijn andre wegen krom;
 Mijn gedarmt doet exercitie,
 En de vaeck tast my hart aen,
 'k Werd soo blind als vrouw Justitie,
 'k Sie oock geen perfoonen aen.

10.

*Me excusatum habeas,
 Jam discedo ex palaestra,
 Habeat fraternitas vestra,
 Unum magnum gratias,
 Nulla carmina in posterum.
 Dabo, nam subduxi me,
 Musis, jam tenebo rostrum,
 Satis est pro hodie.*

DE TROOSTELOOSE.

STEMME: *Mes yeux.*

I.

GOdinne, schoonste van ons landt,
 Die mijne ziele houdt in brandt,
 Door 't schitt'ren van u dert'le oogen,
 Heb deer'nis met mijn ongeval,
 Ghy hebt my door u oogh 't hert bewoogen,
 'k Hoop (maeckt dat ick niet wert bedroogen)
 Dat ick, dat ick u noch bewegen sal.

2.

Of foo ghy lust hebt tot mijn doot,
 Soo gunt my tot een graf u schoot,
 Soo sal ick my stracks gaen bereyden,
 Het sal my strecken tot vermaeck,
 Als de doot my van hier komt geleyden,
 'k Ben willigh om van hier te scheyden,
 Als ick, als ick stervend' u lippen raeck.

3.

Indien dat u mijn klacht verblijt,
 Segh ick, dat ghy onwaerdigh sijt,
 Dat m' u als een Goddin sal looven,
 U wreedtheyt, dunckt my, is te straf,
 Dat ghy my van mijn siel gaet berooven,
 En wilt noch dat ick ben verschooven,
 Van mijn, van mijn gewenschte graf.

DE VRY-GEMAECKTE.

135

1.

NU ben ick weer mijn eygen man,
 'k Heb oorlof van mijn selfs genomen,
 Nu ick 't gebruyck weer heb bekomen,
 Van wijn, van glafen, en van kan;
 Adieu dan schoone Aminthe!
 Ick segen defen dagh,
 Dien in 't nat van de pinte,
 Mijn liefd' verdroncken lagh.

2.

Ick heb mijn sinnen weer althans,
 Geen schoonheyt kan meer op my wercken,
 Ick heb Cupido by sijn vlercken,
 Om hem te plucken als een gans,
 Adieu dan, &c.

3.

Sijn hoeft-doeck wil ick binden los,
 't Sou recht een slet sijn voor mijn schoenen,
 Of om mijn laersen af te boenen,
 Hem wil ick villen als een Os,
 Adieu dan, &c.

4.

Ick hebb' sijn pijlen met sijn boogh,
 Daer even op mijn knie doen breecken,
 Die my 't hart plachten aen te steecken,
 Door d'ingangh van mijn weeldrigh oogh,
 Adieu dan, &c.

5.

Ick acht my nu geluckigh vrient,
 Niet meer in slaverny te wesen,
 'k Heb nu geen onrust als voor defen,
 Doen ick vrouw Venus heb gedient,
 Adieu dan, &c.

DE V R O L Y C K E .

I.

ALs ick ben by de wijn, en onder
 Goet gefelschap, doe ick wonder,
 Wel hoe is men hier gebruyt!
 Siet, hoe staet die droncke snuyt,
 Drinckt die fluyt,
 Eens op mijn gesontheyt uyt;
 Jongen, schenckt my noch een glas bysonder,
 Nu ick vaer in *Bachus* schuyt.

2.

Dat's een wijn, die is seecker stuyver,
 'k Wil wel wedden om een stuyver,
 Dat daer is geen beter wijn,
Nectar kan soo goet niet zijn,
 Kom *Jupijn*,
 Dan met al de Goôn by mijn,
 Breyght vry mee dien ouden kinderkluyver,
 'k Wedd' hy eerst verliest sijn breyn.

3.

Sa, Sa, maet, nu noch eens gedroncken,
 Jongen, dat's te vol geschoncken,
 Doe my evenwel bescheyt,
 Segh niet, 't geen ghy hebt geseyt,
 My tot spijt,
 Datter beter in u kelder leyt,
 Nu begint mijn sieltjen weer t'ontvoncken,
 Nu sy is haer forgen quyt.

OP DE WEDERROEPINGH

Van

CAREL DE TWEEDE,

Koningh van Groot Brittagne.

Anno 1660. 5 Mey.

DE trommel krijgt een gat, het bersten der mus-
 quetten,
 En 't steecken der trompetten,
 Is heesch by 't vreughd-geschrey,
 Dat nu gesongen word van Eng'lands maegden-rey.
 Het hart was als verkropt en 't ingewandt van 't wite-
 ten,
 Doorluchtigh Rijek der Britten,
 Was 'teenemaal verdort;
 En quijnde als een boom dien 't sap ontrocken wort,
 Men sagh den Helhondt nooyt verfaedt van bloed te
 slorpen,
 De Kroonen afgeworpen,
 Den Heyl'gen Bisschops Hoed,
 Bedompelt en gevert in 's meester eygen bloed.
 Men sag 'er Koningen haer droeve rollen speelen,
 Op Londens moord-tonneelen;
 Men sagh, helaes men sagh!
 De werelt dreunen op het geven van een slag.
 Men riep wat heeft soo schelms, soo heyligh bloedt
 verslonden?
 Den Echo antwoord' Londen,
 En vindt geen open lucht,
 Tot weergalmen, om de veelheyt van 't gesucht.

Waer fliep de donder doe sy 't floopen sag der throo-
 nen,
 En 't swerven van de Soonen,
 Verdreven uyt haer Hof,
 Dat sy den moordenaer niet in 't gedarmte trof.
 Maer neen; het nood-lot gunt hem 't enden sijner
 dagen,
 Om selfs die geen te plagen,
 Die stonden op zijn zy,
 In 't vorderen van zijn vervloecte heerschappy.
 Hier vondmer een die 't lot des Koninghs legghen
 wilde,
 Op 't vloecken van Mathilde,
 O wargeest! even eens,
 Als of der menschen vloeck yets had met God ge-
 meens.
 De Hal is steets versien, daer sijn geen sek're wijcken,
 Te vinden voor de rijcken,
 Elck Staetsman is een beul,
 En niemant vindt by haer als door sijn armoë heul.
 Die 't volck eens gevens moe met woorden weet te
 sussen,
 Die raect terstont op 't kussen,
 Een Lit van 't Parlament,
 Dat in een weeck weer is, of doodt of onbekent.
 Dus gaet het binnen, en van buyten siet m'er vlooten,
 Door Zee en Baren stooten,
 Sijn toomeloosheyt dreyght,
 Als die het hoeft voor hem niet met eerbiedingh
 neyght.
 De dood, die op 't lest sag sijn gruwel soo vermetel,
 Verschopt hem uyt sijn zetel,
 En geeft hem eenen slagh,
 Waer door hy doodt ter aerd', of noch veel dieper
 lagh.

Hier woeltmen in 't ghebiedt, hier komen sich zijn
foonen,
Als Erfgenaem vertoonen;
De staetsucht draeyt het radt,
En werpt wel haest ter neer die in het toppunt sat.
Dan sweertmen *Fleedwood* trouw, en 't ander uyr
weer *Lammert*,
Tot dat het Godt eensjammert,
Die opstaet, en geswind,
Al dit gespuys verdrijft als met een dwarrelwind.
Monck raect 'er op, en denckt aen zijn gheswooren
trouwe,
Voor eeuwich vast gehouwe,
En geeft den Erfgenaem,
Des Konings wederom zijn Scepter en zijn naem.
Sco langh de Noord-ster hout zijn woonplaets in
't Noorden,
Sal oock aen allen oorden,
Moncks glory zijn bekent,
Des Konings onderdaen, en Heer van 't Parlament.
Weg! met die rommelfoo, weg met die opgeraepte!
Die schrapten en die schraepten,
Wegh met die Republijck!
De eendracht van het volck maekt hier een Koning-
rijck.
Geen macht van machten, noch geen hulp van men-
schen handen,
Die voor hem samen spanden,
't Is *Carel* die alleen,
Van God geroepen is om op den throon te treen.

Het jaer 1660.

kr^oond CareL De tVveeDe.

*Doe de Koninck van Engelant tot Breda versogt wiert,
door onse Gesanten, om sijn reys over Hol-
lant naer Engelandt te nemen.*

Kom groote Vorst, kom dael beneden,
Kom proeft der Bond-genoten wil,
Kom dael tot ons doot *Krabb'* en *Kil*,
Om namaels hooger op te treden.

Jacht nu, en set u in de Jachten,
Dan biedt u dees', dan die Gesant,
Een vryen door-tocht door sijn Lant,
Want alle oogen op u wachten.

De Koningh komt, Godt geev' hem zegen,
't Geboomte springt van vreugden op,
Een juych-geschrey uyt volle krop
Verfelfchapp' hem op sijne wegen.

De seven *Staten* saem geswooren,
Omcingelen hem om en om,
Niets is by 't *Hof* of *Priesterdom*,
Als *Carels* wonderen te hooren.

Hier hoe, dat Godt de windt liet waeyen,
In 't vorderen van *Montaygu*;
Daer wederom, hoe dat Godt nu
De windt doet stillen en verdraeyen.

De Zee leyt vlack, en neer gedoocken,
Met dat *Neptuyn* sagh 's Konings oog,
Soo viel hy neder, en hy boog
Sich met sijn dry-tant half gebroocken.

Van Godt-vergeten moordenaeren,
Die nu verbaest sijn en gedwee,
En vlacker leggen als de Zee,
Om 's Konings droevigh wedervaeren.

Waer vindt men nu de ys're drommen?
Waer is het hackmes? waer de man,
Die 't juychend' volck bedwingen kan,
Om 's Konings lof niet uyt te brommen?

Men hoort de grove stucken spelen,
Die op de Schepen sijn geplant,
En die gevoert sijn op het strant,
Weer-galmen met oneeven keelen.

Gantsch Hollandt met sijn volle leden,
Zijn hier gesmolten als in een,
De duynen sijn schier plat getreen,
Door 't overlopen van de Steden.

Men sagh de lucht van vreugt bedwelmen,
Geen zant dat om verstuiven dacht,
Dewijl het stof was al verkracht,
Door 't planten van de ys're helmen.

En menschen op den top der duynen,
Dat soo veel tongen op sich vont,
Als hayr op sijnen schedel stont,
Tot giersel van sijn dorre kruynen.

Hoe kon de wint? al wouw hy feylen,
De Koningh set sich op de Zee:
Lang leefde *Koningh* volgt hem mee,
En vliegt van achteren in de zeylen.

Godt liet hem daelen als de schimmen ;
 Gelijck het Gout den toets behoeft ,
 Soo heeft hy hem door druck beproeft ,
 En doet hem als verwinner klimmen .

Om op sijn Vaders throon te leven ,
 Nae 't suckelen van soo menig jaer ,
 Wat rest'er *Carel* , eyscht het maer ,
 Godt staet gereet om het te geven .

Niet anders Heer , gy die daer boven
 Al dese wond'ren wercken doet ,
 Verlicht ons naer-geflachts gemoet ,
 Want anders , niemant sal 't geloven .

DANCK- en ZEGE-SANGH ,

Over de geterghde wapenen der

VRYE NEDERLANDEN ,

Tegens

CAREL de TWEEDE ,

Koningh van Engelandt , &c.

NOch is'er dan geen eynd van 't schrickelijck
 woeden,
 En Engelandt van grouw'len nimmer sat,
 Alwaer d'ellend besit soo dieren schat,
 Een binnelandtsche Zee van ed'len bloede.

Soo hoogh gereeckent in het oog des Heeren,
Die alles met standtvaftigh oordeel weeght :
En t'fijner tijdt gerechte wraecke pleegt,
En 't bloed wel op des moorders kop doet keeren!

Met wat voor wijsheyt gaf natuur haer palen,
Die haer met voordacht sice van 't vaste land ;
Op dat de moord , de groey van Engeland,
In Engeland , en wijders niet fou dwalen.

Maer 't helpt niet , spijt des afgronds dreygementen,
Steeckt hy van Land , en 't geen natuur belet,
Dat werd 'er weêr met stoutheyt deur gefet,
Selfs met bekommeringh der Elementen.

Soo komt hy af , als rafend' en onfinnigh ,
En speelt de meester , stout op zijn geluck ,
Dat meenig bragt door hovaerd' in den druck,
Het Scheeps-volck vloekt en schelt vast even vinnig.

Wy lijden het onlijdelijcke stoffen ,
Wy smeecken Godt , en roepen hem gelijk
Tot wreecker van 't gewapend' ongelijk ,
Hoewel van sijne handt noch versch getroffen.

In zijn naem gaen wy t'zeyl , en door zijn bystandt
Raectt onse Vloot geluckelijck in Zee ,
Die cours fet , en maer in een dach of twee,
Te stooten komt op den gemeenen vyand.

Die juycht en lastert vast , die singht , en schuymbeckt,
En nood ons volck al spottende te gaff :
De Verrekijckers sitten in de mast ,
Terwijl het gracu de rest van 't heele ruym dect.

Daer balckt het swaer geschut, dit grof, dat grover,
 Gemengelt met het ketfen van 't musquet:
 Sy vallen in, geen die door angst verfet,
 Het roer aen d'een of d'ander zy leyt over.

Hart tegen hart, en voorhoofd tegen voorhoofd,
 Tot datter een van beyden buygt of barft,
 Of's Vyants Vloot tot wijcken fy geparft,
 En d'eene Vloot met kragt, den and'ren door-klooft,

Hier fagh men hoe fy op haer tanden knarften,
 Hier fagh men haer geschut vol kruyt gelaên
 Haer krop van hovaerdy gefwollen staen,
 Die fijn daer van gefprongen, dees' gebarften.

't Vuyr eet, en 't water drinkt de ftoufte fchepen;
 De lucht wert zelf verftickt door luchts gebreck,
 Het aerdrijck beeft, d'een fietmen met een leck,
 Der and'ren roer of maffe-loos na-flepen.

(heeter,

Elck brand, en noch werdt elck door 't flaen noch
 Men maectt een vreeffelijck bancquet gereet,
 Uyt's aerdrijcks ingewanden faem gefmeet,
 Van Swavel, Peck en ftoocke-brandt Salpeter.

Men mickt op 't leven niet van die of genen,
 Men handelt'er by menschen in het gros,
 Men druckt'er t'evens heele lagen los,
 En honderden die varen famen henen.

Het leven dat de mensch en Godt soo duyr fchat,
 Staet op en voor soo meen'gerley gevaer;
 Elck recht om 't seerst, daer is geen noot te
 swaer,

Als of de ziel het lichaem maer in huyr hadt.

Hier

Hier geldt het hoofden, beenen, ginder armen;
 Het bus-kruyt barft van blijdschap uyt zijn vel,
 En floockt een vuyr voor 't schuymfel van de
 Hel;

Daer wrack en haet-fucht sich set by te warimen.

Hier valt een oeght van alderhande lijcken,
 d'Een scheurt het water, d'ander scheurt de lucht,
 En elck neemt voor door eerlijcke fucht,
 Veel liever soo te sterven als bewijcken.

De wereld oordeel, en de rijpe oudheyt,
 Of oyt een Vloot in sulck getal de Zee,
 Soo wel getoomt, den rug en neck doorree
 Met soo veel schut en man en noch meer stoutheyr?

Dagvaerdt de Son om tuygenis der waerheyt,
 Dagvaerdt de Maen, en 't heldere Gestarnt,
 En wat'er buytens tijds noch meerder barnt,
 Met een onseecker licht en meerder klaerheyt.

Vraegt of sy diergelijcks ter wereltd sagen,
 Of 't Scheeps-volck van den dapp'ren *Nicias*,
 Of *Xerxes* macht hier by wel komt te pas,
 Gewapent om heel *Griekenlandt* te plagen.

Die *d'Hellefont* met lijcken als bevloerde:
 Telt vry de spiegels van den *Carthagees*:
 Of 't hevigh vechten dat voor *Tyrus* rees:
 Of daer *Oquend* soo breet de vlagge voerde.

Hier fietmen duysenden van Helden neêr-slaen:
 De Christe-princen zijn vol hoop en vrees:
 De windt begunstigt eens dan die, dan dees,
 En 's werelts interest draeyt als een weer-haen.

Hier twiſtmen in 't gezicht van bey de kuſten,
 Om het gebied van d'heele Noorder Zee ;
 Hier dingt men ſterck, in welk land van de twee
 De goude ſleutel daer van ſal beruſten.

Dan had den een, dan weêr den ander voordeel, (ſag,
 Dit ſchrik'lijk ſlaen, ſcheen voor die 't hoord' en
 Te zijn niet anders als den jonghſten dagh,
 En 't was voor Eng'landt ſoo ; want Godt ſtreeck
 't oordeel,

En heeft gevonnift voor ſijn volck ten leſte,
 Soo dat, doe die ondanckb're *Carel* ſagh,
 Hoe 't meeſterschap der Zee by hem niet lagh :
 Maer wel by Godt, die alles ſchickt ten beſte.

Sijn wil geſchied' in Hemel, als op aerde :
 Maer wel ter deegh geſchiedt ſy oock in Zee,
 Die nu een jaer u gaf den zege meê,
 En weêr ontnemt op dien dagh als 't verjaerde.

Doe ſaghtmen 's Konings kroon van rook beſwalken,
 Doe de Royale Prins niet ſpoogh als roock ;
 En *Aſcu* voor ons' Admiralen doock,
 Na 't branden van ſijn koſtelijcke balcken.

Wat lachte de Fortuyn, dit ſchou-ſpel fiende,
 Die dus en ſoo, het rad draeyt als ſy wil,
 Wiens winſt, hoe dat het aſloopt, noyt ſtaet ſtil,
 Die eerſt van ons, en nu van haer neemt thiende.

Sy komt de *Ruyter* heyl en voorspoed wenschen ;
 Maer als ſy daer die groote wijsheyt vint,
 Soo ſeyt ſy, moeder blijft ghy hier, uw kind
 Gaet weêr in Holland woonen en ſijn grenſſen

Daer

Daer elk vast roept, waer mag! waer mag hy leggen!
 Waer blijft! waer blijft dien onverfaegden held!
 Hy ruft noch als verwinner in het veld,
 Miffchien of *Monck* hem noch wat hadd' te feggen.

Die *Hercules*, die monfters heeft gedwongen,
 Vertoeft te langh, terwijl ons herte lacht
 En springht van vreughd', ey kom doch af, en
 wacht
 Niet langer, of wy zijn dan fchor gefongen.

't Is't eeerfte niet dat Scepters voor u beven:
 Dit is de tweede *Carel*, dien ghy ftraft,
 En foo'er noch een derde tegen blaft,
 Uw' hand is mans genoegh hem loon te geven.

De *Faem* rijft fchoonder op, uyt foo veel roocken,
 En blaeft *Clarijn* van *Tromp* fijn heldendaên,
 Die's Vaders dood foo heerelijck heeft aen
 Den Engelsman met fiere moet gewroocken.

Die fevenmael fich vond op 't hardft benepen,
 Hy klom en wierp fich over, dat foo ras,
 Niet anders of hy felf een kogel was,
 Die fevenmael veranderde van Schepen.

En in het heetft, in 't minfte niet verflouwde,
 Daer hem de doodt, hy haer in d'oogen fag,
 Soo datmen twijffelden in defe flagh,
 Of hy de doodt, of dat fy hem meer fchouwde.

Die's Koninghs fchatten heeft aen brand gefteken,
 Benauwt, verjaeght, of op het droogh gefet,
 De fchepen, die noch van *Elisabeth*,
 En *Jacobs* tijden, fouden konnen fpreecken.

Wiens dochters soon, niet sluymierend' noch slapend',
 Verfch af quam, maer hy keerde haest de rug,
 Sijn Schip wierdt niet alleenig vlot, maer vlug,
 Schoon hy met vijf-en-twintig was gewapendt.

Wat woelden elck om sijn party te stercken;
Sweers hadd' altoos de sabel in de vuyft;
 Hy hielt niet op, hoewel bemorst, begruyft,
 Als of de vrees' was lang gebragt ter Kercke.

Hoe dier was't dat *Cornelis Evertsz* haelde
 Sijn Eere-kroon, bevestigt met sijn doot:
 Wanneer van 't sinckend' schip de leste schoot
 Hem trof, dat *Barkley* met sijn hals betaelde.

Wat werdt het lijck van *van der Hulst* bekreten,
 Die sich soo vaeck by 't doodelijck metael
 Gevonden hadt, als of hy was van stael,
 En altoos meer als mann'lijck hadt gequeten.

Maer laet de Zeeuw het rouw-kleet weêr ontgorden,
 En *Amsterdam* sett' weêr op 't hoofd de kroon,
 Die 't eertijts droeg, wijl het door dese doôn,
 Nu op een nieuw weêr scheep-rijck is geworden.

Soo *Didoos* droevigh hert sich noch verheugde,
 Soo feer niet dat sy sach haer schoone Stadt,
 Maer meest dat sy haer man gewroocken hadt,
 En stelde die in 't uyerst' van haer vreugden.

Wat schoonder dagh bescheen oyt onse kusten,
 Als dees', in welck' men na veel suck'lens sagh,
 't Gebeent van *Wassenaer* door dese slag,
 En van den Zee-heldt *Tromp* veel sachter rusten.

Droeg *Karel* over 't jaer fijn lauwren enckelt,
 Godt lof, die s' op ons hoofd doet dubbelt staen:
 Hoewel met *Hulst* vermengt, dewijl haer blaen
 Van 't edel bloedt der Helden zijn besprenckelt.

Hoe sullen ons benijders nu verset staen!
 En die een and'ren uytflagh hadt verwacht,
 Sal nu zijn tot een soeter toon gebracht,
 En all' fijn quaê gedachten doen na bedt gaen.

Nu hoogmoedt viel voor een gerechte saccke,
 En Godt op der gevangenen gebedt,
 Zijn swaert greep in de hant op 't scharpst gewet,
 Om 's vyants hart te meucken door fijn wraecke.

Sijn swaerdt, dat 's Konings vleugelen soo kort snaê,
 Dat sich fijn volck niet meer bestendigh von,
 Soo afgemartelt, dat daer van de Son
 Besweeck, als hy aen 't hemels heyr rapport deê.

Soo dat de Maen het woordt ten halven opnam,
 En sey datmen vier dagen achter een,
 Als oock vier nachten heftig hadt gestreen,
 Eer d'eere-kransten vollen op ons kop quam.

Wie sal den lot van onse Admiralen,
 d'Inwoonders van de wereldt doen verstaen!
 De Son, ô neen! die kan soo wijdt niet gaen,
 Die heeft in 't Zuydt en Noordt te naeuwe palen.

Beveelt het aen de Zee, die 't selver aensagh,
 Die 't aerdrijck, door Gods wijsheyt, heeft om-
 armt,
 Die sal het brengen daer de *Moor* hem warmt,
 En verder als de loop van *Ganges* gaen magh.

Of foo haer Eer alreed' in 't Ooft bekend is:
 Sy brengh 't na *Chil'* of verder zuydwaerts an;
 Of door het ys nae d'engte van *Anian*,
 Offelts daer *Boreas* sijn aem ten end is.

Soo verr' de Neven van de Noordfche baeren
 Sich fetten voort, na streecken van 't Compas,
 Van Ooft tot West, van Noord tot Zuyder As,
 Of daer sy sich voor oud *Carthago* paeren.

De Faem die sal wel voor Land-Steên forgen,
 Op dat elck een met ons de blydschap deel,
 En yder Bond-genoot met hart en keel,
 De danckbaerheyt aen Godt niet lang en borge;

Die ceuwiglijk van ons moet sijn gepresen,
 Die uyt gena ons in den meesten druck,
 Soo grooten zegen gaf, dat ons geluck
 Sels boven al ons wenschen is geresen.

Die niet en past op machten saem geswooren,
 Of lang gedreygt geweld, en die foo wel
 Droogs voets door Zee geleyd heeft *Israël*,
 Als *Pharò* in de selfde kolck doen smooren.

Doe die verstockte Koning van *Egypte*,
 't Geplaegde volck soo hard op d'hielen sat,
 Bleef hy foo plots in het gehoorsaem nat,
 Dat Ros noch Man des Heeren hand ontslipte.

En *Siffera* gevloôn in *Faels* kamer,
 Die meenig krijgsman hadd' in 't veld verheert,
 En *Iacob* overviel met man en peerd,
 Stierf sonder glorie van een vrouwen hamer.

Gods Engel, die in 't moedig volck van *Affer*,
 Honderd en vijf en tachtig duyfent floeg,
 Op een nacht, daer de fchrick de rest verjoeg,
 En fouw die zelfde niet noch meer en raffer,

Wanneer hem maer den Opperfte dien laft gaf
 Vernielen konnen, alles viel hem licht,
 Die met geen fwaard, maer slechts met een ge-
 ficht
 Souw kerven ancker, kabel, touw en maft af.

Maar soo hy andre midd'len heeft beflooten,
 Hy ftuyrt *Achitofel* een raed in 't hert,
 Die weër door *Husai* gebroocken wert,
 En maect van een fterck' twee onftercke vlooten.

Wie kan de diepte van fijn wijsheyt peylen?
 En wie begrijpt dien grondeloofen fchat,
 Waer in hy noyt Raed-gever heeft gehat,
 Daer in de Wijfte als de dwafe feylen?

Die alle ding in alles gaet te boven:
 Wy fien fijn wercken als van acht'ren nae,
 Ons leven is fijn loutere genâe;
 Dies ftaet het oock aen ons hem fteeds te loven.

Die beyd' de Vreê en Oorlog in fijn hand heeft,
 En aller Princen hart in fijn geweld,
 En na dat God die fnaeren heeft gefteft,
 Is 't datm' in ruft of onruft in fijn land leeft.

(fel,
 Door wien 't hoeft wijsheyt krygt, het lichaem voed-
 Den arm fijn fterkt', en 't hart een helden moed,
 Die't quaet vervolgt en volgt met loon het goed,
 Die vroomen eert en ftraft het fnoo gebroedsel.

152 A. van O V E R B E K E,

Looft hem dan al, die nae zijn name luyftert,
Soo rijck als arm, soo slecht als edel bloedt:
Soo jongh als oudt, man, vrouw, en quaet en
goedt,

Die vry gaet of in banden sit gekluyftert.

Looft hem soo lucht- als landt- en water-dieren,
Laet hem de boomen looven en al't kruyd; ;
Dat selfs het Aerdrijck sijnen mont ontsluit,
Looft hem soo Zeën als Meeren en Rivieren.

Die alles wat'er leeft zijn goetheyt meê-deelt,
En heeft hy ons te landt gestelt in rust,
Hy kan wel maecken, dat, wanneer 't hem lust,
Dees' swaere slagh voor ons een lieve vreed teelt.

O P

OP DE VICTORIE-VREUGD,

Geviert den 6 July 1667.

Over den glorieufen en wel-gelukten aenval
op de Engelsche

OORLOGH-SCHEPEN,

In hare eygene havens,

Onder het beleyt van den Heere

CORNELIS de WITH,

*Ruwaert, Bailieu en Opper-Dijckgraef van den lande
van Putten, regeerende Borgermeester der stadt
Dordrecht, Gedeputeerde ende Gewolmachtigde van
de Ho. Mo. Heeren Staten Generael der Vereenigde
Nederlanden, in der selver Vloot.*

Ende den Ed. Heere

MICHIEL de RUYTER,

*Ridder, Luytenant Admirael van Hollandt
en West-Vrieslandt &c.*

HOe vrolijk klonck 't geluyt wel eer van *Ju-*
daes fangh,
Doe Godt verflonden had die groote water-draken:
Die selfs in 's hemels spijt halfstarrig 't hoofd op sta-
ken,
En lieten *Iacob* niet vertrecken, dan door dwang.

Doc *Miriam* sich oock verfond op trommel-flagen,
Ge-

Gevolgt by reyen van het vrouwelyck geslacht :

Doe man, en vrouw, en kint, aen Godt danck-offer bracht.

Als't na die bange nacht, soo helder op quam daegen.

't Is even of dien dag op 't nieuws herbooren wort ;
(De plagen zijn noch uyt de werelt niet gebannen :)

Al smoorde *Pharao*, noch blijvender Tyrannen ;

Maer oock soo is Godts arm in 't minste niet verkort.

Wat heeft ons' Landt-zaet niet gefuckelt en gebeden,

En wyl hy binnens landts geleden heeft van all's :

Soo valt hem *Amaleck* van buyten op den hals,

Die eerft sijn eygen volck den neck hadd' ingetreden.

Maer Godt ontfarmde sich, die 't swaerdt trock uyt de scheê,

Dien 't licht viel voor sijn volck een *Iofua* te verwecken :

Die vol van moet gaet na des vyants Havens trecken,

Wyl daer niet wichtigs uyt te wercken viel op Zee.

Die 't Burgermeesterschap verliet, en 't sachte kussen,

En geerne nam het Swaerdt voor 't Wet-boeck in de handt ;

Die *Eng'lands* grootften troost deê springen door den brandt, (bluffen.

Op hoop, van door dien brandt, het Oorlogs-vuyr te

De *Nesby*, opgebouwt doe d'eerste *Carel* leê ;

Maer naderhant herdoopt : om 't hatelijk herdenken,

Wiens groot' en sterckt' alleen een heele Vloot souw krencken,

Werdt in triumph gebracht op *Hollands goede ree.*

Den

Den *Eyck*, die wonderlijck den Koningh hadd' behouwen; (handt,

Maer nu ontbloe van hulp en 's Koninx rechter-
Wert in een oogeblick gestelt in lichten brant,
Daer 't de Casteelen, en het vaste Lant aenschouwen. (schreyt,

Tot tweemaal heeft de Teems het ongeval be-
Met heete tranen van het een, en 't ander Londen,
Het houte wierd door 't vuyr op 't water selfs ver-
flonden,
En 't steene door de vlam op 't lant in d'asch geleyt.

Het derde gaet niet vry, maer volgt deselve gangen:
De Solfer tast het aen in 't ingewand soo fel,
Dat het gelijk verdween, en heeft daer door so wel
Het selve eynde, als den selven naem ontfangen.

't Is waer, in 't eerst stont elk of min of meer ver-
baest, (den;
En 't scheen onmoog'lijk die back-beesten aen te ran-
Daer *Braekel* trok haer eerst de kiesen en baktanden,
Hoewel wat pijn'lijk, wijl het toeging metter haest.

Wat floeg *Rocheſter* voor geluyt? wat moet had *Chat-
tam*? (geleegt,
Doe in haer oog en schoot, 's lands Spaerpot wierd
Des Oorlogs Minnemoêr, en 't Magazijn geveegt,
En doe Matroos heels huyts, en sonder bloedt haer
Schat nam.

Maer ghy, ô *Holland*! juygh, en schept een nieuwe
moedt,
De *Nesby* komt voor af, om seeckerheyt te geven,
In wat voor vrees dat al sijn Broeders moeten leven,
Wijl haer de *Wit* vervolgt, dat op den selfden voet.
Wat

Wat adem fchept fingh meê , of vindt men noch al
keelen

Die fwijgen , en haer deel verfaken aen de vreugt :
En bijt men noch foo bits , en vinnig op de deugt ;
ô ! al te vrucht'bre nijdt om kinderen te teelen.

En perftmen noch het fweet door dwang den bur-
ger af ?

Rijdt noch de overheyt op d'halfen der Gemeente ?
Wert noch al Weduw en Weesghevilt tot op 't ge-
beente ?

En fit den Staet aen 't roer den onderdaen tot ftraf ?

Maer ! die fich zelfs foo bot uyt domme drift fpreekt
tegen,

Veracht Godts goetheyt , en is tegens 't vaderlant
Soo veel, en meerder als den Engelsman gekant,
En wil de faeck niet als naer eygen baetsucht wegen.

Wat proef gaet fekerder : als datmen lijf en goedt,
En eer , fo menighmael gaet voor de vryheyt wagen ?
Hoe is 't dan mogelijk , dat fulcke konnen dragen,
Soo blijckelijcken deugt, in een geveynft gemoed ?

Daer een der broederen met wijsheyt 't roer bewaert :
Daer d'andere 't voorft van 't Schip verdedigt met
den degen :

Daer gaet het wel ; en die hier morrende fpreekt
tegen,
Stap uyt het Schip; want hy en is de vracht niet waert.

Op het af beeldfel van den Heere

CORNELIS de WITH,

*Dat tot Dordrecht op het Stadthuys opgehangen
is geweest.*

DE oudtheyt wert nu kindts, haer luyfter is ver-
dweenen,

De *With* ftapt alles, wat'er voor hem ging, verby,
Dit 's een kort begrijp van deugd, dees' Schildery
Daegt al het marmer uyt van Romen en Athenen.

Dit hoofd en dese hand schonck 't Christenrijk de
vrede,

Hoe vrees'lijck trock hy uyt, hoe lief'lijck quam
hy weêr,

Die *Karels* Schepen brack tot houts-kool, om
't geweer

Tot fachte zeyffens en tot kouters te verfmeden:

Geluckigh Raed-huys en verheugde galeryen,

Wiens naem dat eeuwigh wert door dese schildery,

Indien ghy wilt dat oock de vrede eeuwigh zy,

Vergiert de spiegels van ons' Schepen met copyen.

Op het selfde.

DIt is de *With*, die voor 's Lands vryheydt was
geschapen,

Die sich vrywilligh van het kussen heeft berooft,

Dat hy sijn Vaderland geleyt heeft onder 't hoofd,

Op dat het afgeslooft eens mocht gerust gaen slapen.

AEN

A E N D E

H E T F O R T U Y N.

O Machtige Vorstin, die tuffchen vrees en hoope
Geseten zyt ten throon, voor wien men
hoof en knie

Ootmoedig buygt, op wien elks oogen gaen, en die
De heele werelt doet in haer gareelen loopen :

Geen *Paphos*, *Delpbos*, of geen hondert stedig *Crete*,

Bepaelt uw machtig Koninckrijck,

Uw Scepter reyckt oneyndelijck,

Ghy doet soo wel den Noorman sweeten,

Als d'hitte aen den Moor vergeeten,

En deelt uw gaven ongelijck.

Daer al de deughden zijn selfs in de mensch gelegen,
Sijt ghy 't die sich alleen der menschen macht on-
treckt,

Dat fietmen, als de Vorst met lauwer-blaên gedekt
Rijdt op sijn vreugde-koets, en wederkeert met zege;

Want gy bestiert wel 't meest her lot der oorelogen,

Het wert een deugt een helden-stuck,

't Geen eygentlijck maer is geluck,

Hoe dickwils dat der menschen oogen,

Door dese schijn-deugd zijn bewoogen,

Noch dragen sy het selfde juck.

Soo haest de dwaesheyd in de werelt was gebooren,

Sijt ghy door hare stem tot een Godin gemaect,

Die nu met groot berou haer eerste keure wraekt,

Wijl sy u meerder fiet van acht'ren als van vooren;

Ghy schud de throonen, dat der Vorsten lenden kra-
ken,

Ghy

Ghy werpt de Myters in het zant,
 Of foo gh' u op het platte landt,
 Wat by den Land-man wilt vermaken,
 Ghy doet hem of fijn hoy-schuyr blaken,
 Of biedt hem een gevulde handt.

Al watter aeffemt moet op uw geboden passen,
 Ghy doet den mensch somtijts de pols wat grover
 slaen,
 Dan doet gh' hem weder met gebukten halse gaen,
 Een wijs mans hert alleen is uw gebied ontwassen:
 De Goden vreesen zelfs uw felle geeffel-sweepen,
 De blixem wert voor u gesmeet,
 De wint staet op uw woord gereet,
Neptuyn doet duysent rijke schepen,
 Ten offer voor uw altaer slepen,
 En koopt uw gunst door and'ren leet.

Maer wat is doch uw gunst een vreughd van weynig
 uyren! (maeckt,
 Die, als het rad weêr draeyt uw vriend bedroefder
 Als die geen diese noyt voor desen hadd' gesmaekt,
 Soo dat het is een soet om namaels te besuyren :
 Noch soecktm' uw voorhoofd, en veel sien 't oock;
 maer ick blinde,
 Mijn oogen blijven onverlicht,
 'k Geloeft ick eer en ruym soo licht,
 Den oorspronck van de *Nijl* sou vinden;
 Of 't hol der onbekende winden,
 Als uw verblijdende gesicht.

Houdt eenmael op van so standvastig gram te wesen,
 En nu 'k de weg niet weet, hoe 'k voor uw oogen
 kom,
 Soo weest soo goed voor my, en keert u selver om,
 Dat

Dat ick de vriend'lijckheydt mach uyt uw aenschijn
lefen,

Dat deel, daer gy den mensch alleen med' kont beha-
gen,

Is my alleen maer' onbekent ;

't Is waer, men is het ongewent

Van 't onbekend' sich te beklagen ;

Maer eynd'loos ongeluck te dragen,

Helpt selfs het grootst' geduldt ten endt.

Gy hebt het immers niet verlooft u eens t'ontfermen,
'k Werdt moê van met de neck steeds aengesien te
zijn ;

Soo gy daer in volhert, soo raet my oock mijn pijn,
Uw rugh te vlieden en de wijsheyt te omarmen,

Sy is het trouwste, dat ter wereldt is geschapen,

Sy geeft verlichtingh in de smart,

Sy is het die des menschen hart,

Versien kan met een schoot-vry wapen,

En 't hoofd doen onbekommert slapen,

En die 't verwarde weêr ontwart.

Sy wijst den rechten wegh om hier vernoegt te leven ;

Sy wijst den rechten wegh tot een geruste doot ;

Sy is het die tot haer de heele werelt noot,

Met onvermoeyde stem om eeuw'ge vreugt te geven,

Sy kost voor *Romulus* ten Hemel banen,

s'Heeft *Hercules* by de Goôn gestelt,

Door haer is't, dat soo meenig Heldt

Gestort heeft meerder bloedt als tranen ;

Haer Scepter vrijdt haer onderdanen

Voor ongeluck, list en geweldt.

A D

F O R T U N A M

Mihî noverram.

Diceris instabilis priscais Fortuna Poëtis,
 Cum nimium stabilem te queror esse mihi:
 Diceris, & volucris pigra testudine nobis
 Tardior incedis, nec leve corpus habes:
 Mobilitate viges, & cunctis brachia libras;
 Sola mihi perstas, mordicus & statua es.
 O si sic nobis inverso corpore stares!
 Si vult nostris vultibus objiceres,
 Sperarem, sed nunc nostris conatibus obstas,
 Et plus quam fas est irrita vota dedi:
 Si perstas, certum est, non ultra fallere mentem.
 Sed pariter tergo vertere terga tuo.

O P

J U F F R O U N. N.

Doe haer Ed. 7. jaer ve. jaerde,

Den 29 Augusti 1669.

K Leyne Juffer, groot van waerde,
 Schoonste vrucht, die oyt de aerde
 Heeft op *Java* voort gebracht,
 Dien de Son heeft toegelacht,
 Met de and're goê planeten,
 Wijl *Saturnus* onder 't eten,
 Met dien *Mars*, dien Rommel-ras,
 In bocalen besich was.
 Laege spruyt van hooge Boomen,
 Waerder als de *Paus* van *Romen*,
 Die sijn vunsse rotte voet
 Self van *Princen* kussen doet,
 Met of sonder de pantoff'len;
 Daer ghy ruyckt, gelijk giroff'len;
 Lieff'lijck, vriend'lijck, liberael
 Daer mee in een volle schael
 Eens sijn aeffem kan herhaelen,
 Wat's doch by den *Paus* te haelen?
 Als een bang en stuyrs gelaet,
 Dat een mensch vertrecken laet,
 Met een simp'le benedictie,
 En een schelmsche papefictie,
 Die een meenen doet voor wis,
 Datmen dan half salich is.
 Valt'er meer, soo zijn 't reliquies,
 Ouwe overschoote klieckjes

Van een ongetrouwd' Paeps vrouw,
 Die de Dood niet vreten wou:
 Waeren 't bouten van kalkoenen
 'k Souw' in waerheyt liever soenen
 Als St. *Huyberts* heyl' ge baerdt,
 Of des efels wonder-staert,
 Of de de billen van St. *Orfel*,
 Daer toe staert mijn hoofd te korsel;
 'k Sit dan noch veel liever plat
 Achter in een goed ganse gat;
 Daer de *Manges* het gedarmt maect
 Die wel koudt, en wel verwarmt smaect,
 's Avonds of den and'ren dag,
 Nae 't op beste vallen mag:
 Maer, dit moet, ghy vrienden weten
 Die hier met my zyt ten eeten,
 Dat het wis voor 't onwis gaet,
 Taft toe, warm is 't oock niet quaedt
 Als ick, die niet lang beraedflae,
 'k Mag hem noch wel sonder aatzia:
 Maer, te wel, niet sonder wijn,
 Dat 's de faus die moet'er zijn:
 Soya, gengber, loock en ritsjes,
 Maect de maeg wel scharp en spitsjes:
 Maer 't sijn viertjes, die men stoockt
 Voor een pot die weynig koockt.
 Lust 'er yemand oock een vleugeltje?
 Of wilt ghy de man een veugeltje,
 't Is goet, laet my maer de gans,
 'k Sal het wagen op die kans:
 Daer kan recht een dronck op smaecten
 Sonder lippen nat te maecten?
 Als 'er geen goê grond en leyt
 Is het drincken sotticheyt.
 't Leyt noch versch in mijn memory

Van die vochtige victory
 En mijn 's and'ren daegsiche kop,
 Dien ick niet kon tillen op,
 Ja soo gingt 'er toe, om dat ick
 Hongerde elck vrat fijn gat dick,
 En doe kreeg ick kroes op kroes,
 Dat selfs *d'Echo* riep avous:
 'k Liet soo slecht het hachje leggen,
 Dat 'k niet meer *a moy* kon seggen,
 Doe al mijn verstand in 't glas,
 Plotselijck verdroncken was,
 En mijn lichaem in het bedde,
 Even als een pisse-bedde,
 Als een kloor in een gerolt,
 Vrolijk half, half door gesolt:
 's Ochtens, evenwel verresen;
 Doch niet sonder pijn'lijck wesen,
 Seker 't was het sieckje niet;
 't Is wel goed, voor *Kees, Jan, Piet,*
 Voor Matroos en Bootsgesellen,
 Die de duyvels uyt 'er hellen
 Dienen souden om den dranck,
 Al wierd 't lijf noch eens soo kranck,
 Neen hier gaet het vry ordent'lijck;
 't Is waer, dat ick apparent'lijck
 't Avond kryg mijn pijtje dick,
 Wie doch, buyrman ghy en ick?
 Maer, dat is met smaeck verheugt zijn,
 Leckerder als van die vreugd-wijn,
 Die men op geslooten vree
 Vreemd' en burgers deelde mee:
 Ick misprijs het niet van *Speelman,*
 In der daedt ick houwer veel van
 Van sijn onbesweecke deugd:
 Maer ick sterf seer noo van vreugd;

Als door 't swelgen souw gebeuren.
 'k Wil wel drincken uyten treuren:
 Maer niet buyten het fatsoen,
 'k Moet het meer als eenmael doen.
 Hier is 't buyten vry en seker,
 Hier en bruyt my geen aenspreker
 Met, kom *Morgen op 't Stadhuys*
 In de saeck van *Jan Harpui*:
 Maeckt nu *Maurus* weer dileyen
 Niemandt spreeckt van backelyen,
 Van *Crain Tello Mandersá à*
 Van de afgesloofde spa
 Voor het wrevelig *Macasser*
 Daer men meermaels sey hy wasser,
 Als de Vriend die isser noch;
 Van *Cronron*, dat duyvels spogh,
Lingues en sijn boose quanten,
 Self nae 't woord der predikanten,
 Bond-verbreeckers in haer gat,
 Niemandt plaegt my in de stad,
 Dat sijn saeck noch lang sal duyren,
 Kostelijke proceduyren,
 Of my yemant nu al swoer
 By de Duyvel en sijn moer
 Dat den Hemel 't volck soo zegende,
 Oft 'er diamanten regende
 In het prachtig *Golkonda*;
 'k Schey niet van *Batavia*:
 'k Vraeg na 't goud niet van de West-kust,
 Hy mag heen gaen, dien het best lust,
 'k Wedd' my niemandt op *Ceylon*,
 's Werelds Paradijs oyt von;
 Daer een onç' vleysch, maer meest stockvis
 Voor matroos de beste brock is:
 'k Wil nae *Banda* niet, of naer

Ambon, daers' in 't halve jaer
 Een schoon mager kalfje slachten,
 't Komt my nimmer in gedachten
 Te verlaeten fulcken wijn,
 Of 'k moest moe te leven zijn.
 Wat sout wesen nae *Bengalen*,
Maynos-vogeltjes te halen?
 Kreeg ick meer sta vast proces,
 Op 't minst van een jaer vijf ses,
 O die edele gerustheyt!
 Daer 't gemoed, sich wel bewust, seyt
 Eet nu armen duyvels-kop,
 Hael uw' bed'laers hart eens op:
 Dit gebeurt u alle daeg niet,
 Of benijders oog" niet graeg fiet:
 Daerom blijft mijn buyck niet leeg,
 'k Sit hier niemant in de weeg,
 Men gebruyckt altoos sijn gorgel,
 Niet by 't speelen van den orgel;
 En men sit altoos niet juyft
 Met de strieck-stock inde vuyft,
 Dat sijn magere playfiertjes,
 Voor de sob're Juffer-diertjes,
 Bruyloften zijn 't in haer graedt
 Voor het drooge *Mennoos* zaedt:
 'k Wil niet en ick mag niet handelen;
 'k Werdt moe gae ick wat veel wandelen:
 Ben ick by mijn hoorens veel,
 't Stof dat vliegt my in de keel:
 Geldt en heb ick niet te tellen;
 Voor gespannen kallifs-vellen
 Stopp' ick bey mijn ooren toe,
 Alle dingen werd men moe:
 Uyt genoomen lekker teeren,
 En de maeg met dranck lardeeren,

Maer ick geloof oock nu wel licht,
 Dat ghy moe werdt van mijn dicht.
 'k Moet noch vijf ses woorden uyten,
 Om mijn wensch daer in te sluyten,
 'k Weet niet hoe ick 't maecken sal?
 Wenschen? wel ghy hebt het al:
 Rijckdom, aengenaeme schoonheyt,
 Deugd die in u klaer ten toon leyt,
 Oock gefondheyt en verstant,
 d' Eerste dochter van het landt,
 Daer de Leeuw met seven pijlen
 Heeft gebout op vaste stijlen,
 Daer het al te warme Oost
 Met haer oegst den koopman troost:
 Valt'er dan wat meer te wenschen?
 Ghy gelukkigste der menschen,
 Neen, roept daer een schorre keel,
 Maer Poetje scheelt het veel,
 Te verschijnen by de Goden,
 Of sich selfs soo stout te noden,
 Dat by luyden, als ghy segt,
 Dic soo mildt zijn onderlegt,
 Van natuyrelijcke gaven,
 Of die hoogh daer boven draven,
 En noch werdt ghy niet beschaemt,
 En ghy meent het u betaemt,
 En ghy set u by de gasten,
 Dat soo netjes off'er paste,
 En dat weer op 't oudt gelach,
 Daer je weet, dat men niet magh,
 Met de Goden komen spreecken,
 Sonder d'handen uyt te steecken,
 Rijckelijck van als vervult.
 't Is soo, soo ver heb ick schult;
 Maer dit dien'jer op te weten,

't Is een voor-recht van Poëten,
 Als men niet te geven heeft,
 En soo half op schuyfjes leeft:
 Als die c'ronjes van die *Muyfen*,
 En naer Oosten doen verhuysen,
 Als die hoeren van *Apot*,
 Helpen 't wilde hooft op hol,
 Datmen haer met woorden vry laet,
 Of van and'ren yet daer by gaet,
 Van geschenck, 't weet daer niet van,
 Schelm die meer doet als hy kan:
 Oock soo soud' ick 't my beklagen,
 Water in de Zee te dragen;
 Doch om niet beschaemt te staen,
 En quae klappers te ontgaen,
 Sal ick u my selfs op off'ren,
 't Is een slecht present voor Joff'ren;
 Maer die geeft, wat dat hy heeft,
 Die is waerdigh dat hy leeft,
 Ses en dertigh duysend uyren,
 Moet mijn tijdt op *Java* duyren,
 Daer is geen minuytjen aen,
 Of 't sal u ten dienste staen:
 Dit's alleenigh by provisie,
 Soo ick eens weêrom de schie sie,
 En mijn dienst u komt te pas,
 'k Sal daer sijn, die ick hier was,
 En op uw geboden acht slaen,
 Daer sal na de Oost geen vracht gaen,
 Of Me-Juffer krijght haer deel,
 't Is dan weynigh, is 't niet veel,
 'k Wensch u verder soo veel zegen,
 Als een mensch oyt heeft verkregen,
 Dat uw zedigheyt en deughd,
 Strecken tot uw' ouders vreughd.

Uwe schatten vry van motten,
 Uwen haerdt beschanft met potten,
 Uw gedachten sonder list,
 Uw verstandt gaef sonder mist,
 Glat uw aensicht sonder kreucken,
 En uw tanden sonder breucken,
 Sonder exter-oogh uw teen,
 Sonder podagra uw been,
 En uw billen sonder bloed-vin,
 Of men roept daer steeckt veel goed in,
 't Heeft u van een sieckt' gespaert;
 Dese soo prijft ifse waerd!
 'k Weet mijn wenschen groote kracht heeft,
 Die vier maenden en noch acht leeft,
 Soud' het selver konnen sien,
 Soo men hem hier komt t'ontbien,
 'k Roep u alle tot getuygen,
 Dat ick 't uyt mijn poot niet suyge,
 Wacht niet langer als een jaer,
 Of men weêr quam by malkaer;
 Dan sal ick het klaer doen blijcken,
 Of ick sal de wimpel strijcken,
 Dat ick ben geen warrel-geest;
 Maer een eerlijck man geweest,
 'k Sal u dan oock sonder roemen
 Toonen, hoe men my moet noemen,
 Een waer-seggende Propheet,
 Of een liegende Poëet.

O P J U F F R O U N. N.

*Doe haer Ed. op den 29 Augusti 1671. 9 jaren
oudt wierdt.*

't J A e r is fuyver wederom,
 E n uw dagh ons wellekom,
 Welkom zijn oock al de g'asten,
 Die langh na dit dofje vasten,
 Waerom dwingt uw' schoonheyt my?
 Waerom magh mijn luyt niet vry;
 Die door 't onverdraeghsaem stormen
 Van de tijdt, de mijt en wormen,
 Een vergiet-test is gelijk,
 Die nu maenden hingh te prijck,
 Als in 't *Choor* de gulde helmen
 Van de vyanden van schelmen,
 Iffer dan geen bidden voor?
 Neen, je vat mijn Geest by 't oor,
 Die je weet by 't hayr te wringen,
 Datse schreuwte in plaets van singen,
 Wijl uw jaren nemen loop,
 Tot veel duysend vryers hoop;
 Maer voor eenen uytverkooren,
 Die tot zegen is gebooren,
 Neem ick ondertuffchen af,
 En ick sack vast na het graf,
 Waer 't niet best dan 't hart te stercken,
 Als de herffens te doen wercken,
 Als met een *Cajate* lijf,
 Slappe knien beenen stijf,
 Lustigh in de bocht te springen,
 Als de domme hockelingen,
 En gelijk een wilde Yer,
 Hipp'len op een beed'laers lier:

't Is te veel gevergth waerachtigh!
 Maer foet, ick spreek onbedachtigh,
 Sie ick gint'er niet een glas,
 Corpulent of 't a *Willem* was?
 't Is, of 't my *Apolloos* mond seyt,
 Dat het moet zijn een gefondtheyt,
 Is dat waer! Adieu verftandt,
 Dat 's'er in, stae ruym van kant:
 Want het oude mal komt boven,
 Maeghd onmoog'lijk te vollooven,
 Soo de Soon van *Semele*,
 Op zijn Tijger-wagen reê,
 Door het Bruyd-bedd' van *Aurore*,
 En *Titiaen* zijn rust quam stooren,
 Doe den geelen *Indiaen*,
 Moest in zijn gareelen gaen?
 Hoe veel meer sijt ghy verheven,
 Die den dwinger wet kondt geven,
 En hem; die soo prachtigh sat,
 Doen bekuypen in een vat:
 Even als het *Goys* geboorte,
Gerrit de, in die beroerte;
 Daer na boor j'em in zijn buyck,
 Met een onbekrompe kruyck,
 Komje dan om 't bloedt te vangen,
 ô! Wat hoortmen dan al fangen!
 Om en by het siecke-bedt,
 Daermen den patient troost met
 Fraey te sullen zijn begraven,
 Dat hy van geen lompe slaven,
 Werden sal in 't graf geleyt,
 Maer van luy van qualiteyt,
 Daer men land kan mee bezeylen,
 Daer men erfgoedt mee sou deylen,

Son-

a Koning *Willem* de Hensbeker van de Heemraden van *Rijnlant*.

Sonder een krakeeligh woort,
 Volckje van het beste soort!
 Onder 't troosten, onder 't praten,
 Werdt de vent noch eens gelaten,
 Daer mee gaen de geesten heen,
 Daer mee sit sijn moer alleen,
 Weduwe beroyt van sinnen,
 Droevigh en ontroert van binnen,
 Niemant oock, de minst van al,
 Die haer dan eens aensien sal.
 Dit is 't eynd van de Tyrannen,
 Die den duyvel wilde bannen,
 Sloegh hy niet *Deriades*
 Met een *Orangkai* vijf ses,
 Dats' als doodt ter aerde vielen,
 Door sijn groote p'onder-sielen?
 Dwaesheyt, Armoed, Podagra,
 Pijn in 't hoofd' & *cetera*;
 Opperhoofden van sijn leger,
 Hy self leeck een schoorsteen-veger,
 Want een stock ses ellen lanck,
 Rondt bekleedt met wijngaert-ranck,
 Die verstreckt' hem tot een lancie,
 (Vrienden sonder circumstantie)
 't Was een varcken in sijn gat,
 Selden mensch, meest altoos fat,
 Hoe veel scheelt dat van een leven,
 Dat alleen die werdt gegeven,
 Die de gunstige Natuyr,
 Zeegent van haer eerste uyr,
 Glans en schoonheyt in de oogen,
 Evenwel wat ingetoogen,
 En een nederigh gelact,
 Schoon 't opsien nier qualijck staet:
 Lijdsaem als men sich kan wreecken,

Swijgen als men wel mogt spreecken,
 Medelijdend' metter daet,
 En in alderhande staet,
 Vriendt en Vyandt te erkennen,
 Soo sich tot de deughd te wennen,
 Dat haer throon bevestight werdt,
 In het binnenst van het hert;
 'k Loof niet een van ons allen,
 Soo diep is in slaep gevallen,
 Die niet blindelingh souw raên,
 Wien deës regulen gaen aen:
 Of moet ick u komen wecken,
 En in 't licht uyt 't duyfter trecken?
 Is dat *Adriana* niet,
 Die ghy ginter sitten fiet?
 Singh ick leugenen of qua-tael,
 Spreeck nu vry, en swijgh hier namael,
 Segh, is sy die *Juffer* niet,
 Onder wiens gerust gebiedt,
 Wenschten duyfenden te leven?
 Moet ick haer dien roem niet geven,
 Die haer van natuyr komt toe,
 Kan ick anders, als ick doe?
 Yemand, doch niet van de besten,
 Mocht nu seggen, 't zijn requesten,
 En geen vaersfen, die hy maectt,
 Op dat hy ter dis geraectt:
 Maer al prate hy als *Brugman*,
 Hier krijghtmen een stercke rugh van,
 't Sou veel wesen, soo ick meen,
 Dar ick root wierd en gingh heen,
 Liever wil ick schuymer heeten,
 Als haer deugd niet uyt te meeten,
 En wat doe ick, dat een krenckt,
 'k Segh maer 't geen een ander denckt.

Vrinden, wilt het my vergeven,
 Hebb' ick dit niet net beschreven,
 Want mijn ad'ren zijn al droogh,
 En Me-Juffer vlieght te hoogh;
 'k Kan haer met mijn pen niet volgen,
 Schoon ick had tien stoop gefvolgen,
 Van *Cabeffo Hypocreen*,
 'k Heb nochtans gedaen, na 'k meen,
 (Onder ons en sonder misgunft)
 Na de regels van de *Wis-kunst*,
 Die den gantschen Aerd-kloot net,
 Op een kleyn papiertje set,
 Die de ruyme hemels-salen,
 In een pan-breedt af kan malen,
 Dat m' alleen niet met verstand,
 Maer oock self met eene hand,
 Aerd' en hemel saem kan vatten,
 Wie souw daerom seggen? dat de
 Luyden, die dit konstigh doen,
 Yets benemen van 't fatsoen,
 Aen 't verkleynen van de groote,
 Seker, moet sich niemant stooten,
 't Dient tot voordeel en vermaeck,
 En de waerheyd van de saeck,
 Blijft volkomentlijck in wesen,
 Even soo is 't oock in desen,
 Heb ick wat te kort geseyt,
 't Kan langh werden uytgebreyt,
 'k Heb niet meer te seggen vrinden,
 'k Sal my nochtans laten vinden,
 Soo het my werd toe gebracht,
 Hef maer op! waer toe gewacht?
 Juffer *Adrian'* is jarigh,
 Waerom roept men niet eenparigh!
 Dit's een averechtse sprongh,
 Sy werdt oudt, wy werden jongh.

Op een vreesfelijken

V R A E T ,

Die aen myn tafel raecte.

SChotels stae nu ruym en vast,
 Dit's een wollef van een gast,
 Wiens gelijk niet is te vinden ;
 't Is een afgrond in 't verflinden,
 Thien tiloofen goedt van simaeck,
 Vullen pas een halve kaeck :
 En drie roockende pasteyen,
 Send hy afgelijck lacqueyen,
 Om voor 't leckere gebraet,
 Datter noch te volgen staet,
 Ruyme plaets gereet te maecten :
 Daer mee spalckt hy op twee kaecken,
 Als de wachter van de hel,
 Os noch hart , noch ram hoe fel,

Of

Of het voelt de dreygementen
 Van zijn tanden : schijt in venten
 Die een oven vraten lens,
 Dit's een duyvel van een pens!
 Daer een kalf zijn lijf kan bergen;
 't Is niet als zijn keelgat tergen,
 Soo men ses kalkoenen fet,
 Met twee Ganssen glad en vet,
 Om daer mee te schermtseeren :
 Wat magh *Griekenlandt* braveeren!
 Met haer *Milo*, die een stier
 Doorfwoelgh in een uyr drie, vier,
 Bloemerharten, was't een wedspul,
 Sonder twijffel onse vet-smul,
 Vrat'er noch de Hoornen by,
 En de huyl en ging niet vry:
 Al souw men op kouffen loopen,
 En *Crispijn* niet meer verkoopen :
 Spreeckt'er een van stoop of kan,
 Nergens beter oorlogs-man!
 Heele brouwten distileert hy,
 Al de glazen die besweert hy
 Voor zijn bordt, of daer ontrent
 Is het of j' in't glashuys bent.
Ments derft niet geruylt gaen slapen;
Ceulen houdt hy steeds in wapen;
Paltz, *Trier* en de *Moessel* kant
 Schricken voor dien *Olifant* :
 Soo de *Rinckauw* was zijn thuyntje
 Niet een heuveltje noch duyntje
 Quam'er ongeschonden of,
 Schoon men al heel *Franckrijck* gaf
 Aen dees woedende verslinder,
 In een jaer en misschien minder
 Was het too ontbloot van wijn,

Als d' Arabische woestijn,
 Best voor my, was 't accordeeren,
 En hem ses stoop daegs vereeren,
 Als te lijden overlast
 Van soo onbeschoften Gast:
 Voor den dag komt hy 't al halen,
 Sonder een minuut te falen,
 Dan ontfangt hy sijn rantsoen,
 Als Matroofen 't soopje doen,
 Schept noch eens, seyt hy, voor morgen:
 Ick segh neen, ick wil niet borgen,
 Goen dagh, seyt hy, nijdigh mensch,
 Buffel, esel, gierig-pens!
 Ick daer tegen sluyt mijn deurtje,
 En kijck stilletjes door 't scheurtje,
 Of hy noch niet wegh en gaet,
 'k Wach dan tot ontrent de straet
 Van hem is getreên ten ende;
 Dit's mijn dagelijcx' ellende!
 Danck heb Duytslandt en den Rkijn,
 Die my rantsoeneert met wijn;
 Slot noch deur, noch ernstich kijven,
 Kan dien Schockebaft verdrijven,
 't Wijntj' alleen geeft m'een goet lot
 En vrijdt my van Behemoth.

*In het Stam-boeck van de Heer***AELBRECHT VAN BREUGEL,**

commandeerende aen de *Cabo de Boa Esperanza*, daer ick alles in't wilt vont; als oock hy, die 'er pas een dagh voor my was gekomen, en sich daer over aen my dickwils beklaegde.

Anno 1672. den 23 April.

't **H**oofst van het *Hooft de Goede Hoop*,
 Vondt alle dingen over hoop:
 En vroegh my, wat voor raedt ick hem daer in kon
 geven?
 Ick sey, mijn vriendt, 't is een vuyl nest,
 Gedult te hebben, is hier best,
 Wijl ghy gedwongen zijt op *Goede Hoop* te leven.

Op twee Juffers

DIE VAN

N O U T*Een Vers begeerden.*

Hier woonen twee Maeghden,
 Of'er ymant na vraeghden,
 De laetsten van elven;
 Sy woonen altans,
 By gebreck van Mans,
 Helacs op haer selven.

A D

LEOPOLDUM PRIMUM,
cum Cæsar crearetur Francofurti
ad Mœnum.

Anno 1658. Aug. primo.

Insereris numero Divum Leopoldæ, novosque
Regnorum titulos teneris, tibi sumis in annis,
Ascendis patrium Claro conspectus in Ostro
Ad solium, & triplici Populis Diademate fulges.
Olim Cæsaribus stupuit quos Roma Triumphos,
Quos vocat Augustos, celebratâ Tibris in unda,
Quosque Nigrum tremuit sceptris regalibus Æquor;
Et quorum Imperio memorant sudasse Mœotia
Austria, quos toties redeuntes agmine vidit
Victrici, & Thracum post se tot colla trahentes
Assequeris, certa devovens corpora morti,
Impia Turcarum Magnæque paras Orienti
Occasum, & Tanais victus tua sentiet arma.
Ultimus Europæ finis dominabitur Ister:
Victor cognatoque Tago, multum addit honoris
Nutanti mundo, suspiriaque alta trahenti;
Et Ferdinandi, plenis singultibus Urnam
Polranti solator, ades rubicunda tenebras
Ceu fugat Aurora, & dissolvit gramina rore;
Jam Dominum appellant concordi voce Columnæ;
Et Regni Procures, totus tibi panditur Orbis:
Quaque patet Vestris felix regnatur habenis,
Quod vivas Patris est; sed quod Germania vivat,
Id totum Leopoldæ tuum est! non Austria cladem
Nec diris metuit furibundum Mahometi armis:
Pax tibi leta placet, tu mollia tempora fronti

*Scripta geris, non ipse Deus jam Belliger armis,
 Sed cupit Austriaca se Majestate tueri:
 Bella juvent Proavos, Tu Cæsar pace PLUS ultra,
 Notus eris, jactentque suas Capitolia Lauros,
 Tu non invidias, Mensisque suus stet Fulgo,
 Occupet Augustus, vicinaque tempora cujus
 Illuxit tibi prima dies, cum sceptras decoras
 Implere manus, laterique accingitur ensis,
 Cæsareumque Tuo Capiti Diadema refulsit:
 Illuxit tibi prima dies Augustior illis,
 Ut surgas, quorum Menses sunt Nomine noti,
 Et semper tibi crescat Honos, ut limite nullo
 Temporis aut spatii ævi claudatur in aretis;
 Ut Leo Stellatu, qui lucet in Æthere cauda,
 Hospite jam Phœbo gaudens, sua lumina præbet,
 Cæsaribus tardeque jubet procedere menses,
 Invalidos æstu nimio segnesque calore:
 Sic Leopoldæ tuis illustras facta Parentum,
 Et quicquid sæclo mirandum scripta vetustas
 Reliquit nostro nato, te Cæsare gaudet,
 Deque tuo gessit laudes accendere Phœbo:
 Sis Fælix, Faustusque tuis, ut tempora dentur:
 Quæ licet Heroum pacato cernere mundo
 Laudes, ne fœda torpescant fortia facta
 Sorde, nec æterna res Gestæ nocte laborent:
 Quæ speculum fient mundo: tu lumen & ipsis
 Quæ fulges radiis, assurget Fama Parentum,
 Ut quos Illustres Orbis mirabitur, idem
 Ad vestras, spectans laudes, Leopoldæ, stupefeat.*

In aliquem, qui Carmini suo, quod ex aliis totum
descripserat, Raptim subscripserat.

CArmina componis, linguam ignorasque Latinam
Nam scribis Raptim, cum debes scribere Raptum.

In Aulum fastu & podagra laborantem.

IRo pauperior, quamvis vult Dives haberi
Aulus, & in tota nulla culina domo:
Rideo, cum fastum tali utitur argumento,
Si mihi stulte negas credere, cerne pedes.

In effigiem Ducis Chemelynski.

Belligeros primus, qui clamat, ad arma Cosakos
Tartareasque acies, ad sua signa vocat:
Qui prius occurrit gladius Regibus, atro
Qui patrios primus sanguine tinxit agros:
Qui primus petiit sylvas nigraeque latebras,
Hic qualis Dux est, an lepus anne Leo?

Op eenigh insolent soort

Van

P R E D I C A N T E N .

Q *Ui hi cum longis pallis?*
 Hoe sien sy soo beschreyt?
Anne vescuntur alliis?
 Of is 't weemoedigheyt?

Totius mundi sunt fratres.
 En die haer geeft, zijn vrind;
Sæpe tacite sunt patres
 Van meenigh eerlijck kind.

Hi clamant pœnitentiam,
 En schreeuwen overluyt:
Sed, cum vides essentiam,
 Sijn 't schelmen in haer huyt.

Qui fulminant in cathedra.
 Dat doet het is goe koop:
Sed cum tenent in latebra,
 Een roemer van een stoop.

Exsiccant omnem loculum,
 Haer darm staet op de leeft,
Quam validum sit poculum,
 Hy sterft en geeft de geest.

Frequentant Confistorium
 Of eer haer rendezvous,
Ut ventum Hyperborecum
 Affspoelen met een kroes,

Fabular per otium,

En seyde, och dat den Haegh!
Eens possit reddere lotium,
't Wiert beter alle daegh.

Sunt omnium rerum Domini,

Niets is dat haer ontbreeckt;
Diabolum dant homini,
Als hy daer tegen spreeckt.

E contra capiunt omnia,

En stekent in haer rock:
Profecto non sunt somnia,
Te vatten Heer Ooms stock,

Actum erat totaliter,

De Staet die lagh heel sieck,
Si illos non realiter,
Gebruyt had met een pieck.

Tot milites egregii,

De minste droegh een pluym,
Qui fratres Collegii,
Braef klopten op den duym.

Sed sumite consilium,

En dient u van den tijdt,
Sors horum sit exilium,
Soo raeckje 't volckje quijt.

Exidit in Anhemata,

Dat barrenetels kruyt,
Cum jactant adhuc stemmata,
Draeyt 't op een Mancke poot.

Vivunt instar Pontificum,
 En happen na vreemd goed,
Si effem loco judicum,
 Ick lichte haer de voet.

Sunt Delphicum Oraculum.
 O sulcke vroomne maets!
Si illis des jentaculum
 Voorseggen my niet quaets.

Tum clamit at fæxe populi
 Den harder is niet vals!
Nos monet, cum sunt scopuli,
 't Is sulcken Goeyen-hals!

Hoc lubens volo credere:
 Maer 't hoeft deugt niet een hayr,
Si possit vos comedere
 Hy vratje allegaer.

Sunt vere mercenarii,
 Schenckt haer een Oxhooft wijn,
 'k Wedd' *fambici senarii*
 Noyt op 't tooneel en zyn.

Hac sciunt Divorforia.
 En komt de kermis drae,
Corrumpunt Consistoria
 Tot Jan Baptisten schae.

Recte dixistis hospites,
 't Is vuyligheyt voorwaer:
Nos vos reddemus hospites
 Voor dit geheele Jaer.

Est maximum Cordolium;
Want meenigh jongh gesel,
Qui amat œnopolium,
Gaet's avonts nu in 't spel.

Tunc utitur sex regulis,
Die tot 's kroeghs voordeel zijn,
Pro hoc habet sub tegulis
Des avonts een aem wijn.

Sed non consideraveram,
Hoe bits dit volckje sy,
Plus nimis jam peccaveram
Schreef ick mijn naem 'er by.

Sed Patres oro veniam,
Van dat ick sprack soo koen,
Et spero, quod sit bene jam:
Want 'k heb een wijf van doen

Op het fchrickelijck verbranden en verwoeflen

Van

B O D E G R A V E N, 1673.

Door den

HERTOG van LUXENBURG.

HEt Ys, het Vyer, het Swaerd, zijn nu der doo-
den graven,

Geen voorspraeck heeft het kindt, dat vrient noch
vyant kent,

By bakermat of wiegh, dit tuygt ons *Bodegraven,*

Alwaer geen maegt en sterft, als na sy was geschent.

Dit was de last van *d' Allerchristelijcksten Koningh,*

En strengelijck uytgevoert door d'eerste Christ-
Baron.

Kom Heydenen! en seght, na 't sien van dees ver-
tooningh,

Dat Lucifer noyt onbeschaemder masque von.

*Op de Luyden die in 't begin van 't jaer
1674. van kou klaegden.*

WAt schroltmen op de Vorst! 't is immers
openbaer,

Al nijpt het, dat het weêr is na den tijd van 't jaer;
Dees' Vorst helpt 't onghediert van kant, met al sijn
mackers,

De teeringh van ons land, de pesten van ons' ackers.

Op het aenschouwen

Van de

C O M E E T. 1664.

HOe hoog is 't menschelijck verstandt verheven,
 Wat krijgt *Natuur* al tacken aen haer kroon,
 Dat wond'ren selfs staen onder haer geboon,
 Het werdt haer al als moeder toegeschreven;

Schoon sy daer tegen spreekt: Maer hoe mach 't we-
 sen,

Dat yder een soo flegt de wegh loopt mis,
 Ten sy, dat dit haer blintheys reden is,
 Dat moeder min, als vader itaet te vreesen.

Het quaet geweten slaept, men wil Godts tooren
 Niet duyden op sich self, of sijn geslaght,
 Daer Godt nochtans niet haestigh gaet, maer sagt,
 Die 't geen lang is verdient noch dreygt te vooren.

De gantsche Stadt is yverigh en wacker:
 Maer met wat oogh, dat elck de Ster aensiet,
 Hy en voldoet des Scheppers oog-merck niet,
 Het oog fiet wel, maer het geloof werdt swacker.

d'Een meet den op of ondergangh, of roede,
 Een roe lang, die noch langer roeden dreygt:
 Maer geen die knie, of hooft, of herte neygt,
 En kufft Godts roe, noch versch geverft van bloede.

d'Een seyt het gelt den Koningh met drie kroonen,
 En 't verdre *Noordt*: de Koningh roept 't is vals,
 En

En schuyft die straf misschien op onsen hals :
Maer Godt die dreygt, daer hy sijn boô komt toonen.

't Is seker dat hy eens sal komen wreecken,
Hy wett sijn toorn, sy komt dan vroeg of spae,
Menspreectt vergeefs, als straf komt, om genae,
En Godt sendt niet vergeefs een Hemel-teken.

Dit jaer was vreemdt- noch borger-tong niet stom,
Doe *Duytflant* weend', en dat de Kroon van *Prage*
Voor *Frederick* te lastigh viel te dragen,
En al de Grenzen kraeckten om en om.

Tot eyndelijck 't glas was ten eyndt gelopen,
Van Godts gedult, het Lant wiert wildt en woest,
De Steden onbewoont, en yder moest
Sijn sonden met de vlucht of doodt bekopen.

Wat boden wilt ghy dan, dat Godt sal fenden,
d'Een preekt op stoel, en d'ander in de lucht;
Maer alle beyd' eylaes noch sonder vrucht!
Elck hoopt voor sich geen kreunt gemeen' elende.

Soo sorg ick dan voor my, en eysch genade,
Kom volgh my nae; want doet dit yder een,
Soo werdt de plaeg gekeert van het gemeen,
En niemant hoeft Godts toorn op sich te laden.

Geen die weet Godts besluyt tot noch verborgen,
Noch welcken wegh sijn gramschap nemen sal,
Waer vluchten wy dan heen nae *Bethlems* stal
Daer *Jesus* leyt, die voor ons all' sal sorgen.

Die ons bevrijden sal, ten minsten troosten ;
Laet dese Ster niet gaen uyt ons gesicht,

't Is zeker dat sy ons tot *Christus* licht,
Gelijck sy deē den *Wysen* uyt het *Oosten*.

Komt *Koningen*, en (soo'er noch zijn) *Wysen*;
De wegh en is niet swaer en 't Offer licht;
Een sterck gebedt is van geen groot gewigt,
En doet nochtans Gods toorn-schael opwaerts rijfen.

Kom buygt u neer voor Godes *Eengeboorne*,
Voor hem die 't volck met ys're sceptors slaet,
Als 't buyten 't spoor van sijne wegen gaet,
En kust den Soon, dat hy sich niet vertoorne.

Dan sal men sien de vriend'lijckheyt des *Heeren*,
Die wel verheft sijn vaderlijcke handt,
Daer mee te straffen, 't een of 't ander landt,
Op dat daer door de andere sich bekeeren.

Dan sal het *Oost* alleen geen Wieroock brengen;
De *Moor*, den *Arabier*, den *Indiaen*,
't Sy hy de Son fiet op of onder gaen,
Sal by Gods kribb' sich met Gods volck vermengen.

Want sijn genaed' en bindt sich niet aen 't *Noorden*,
Noch *Zuyd*, noch *Oost*, noch aen het warme *West*,
Sijn goetheyts stoel rust niet in een gewest:
Maer overschaduwet al des werelts oorden.

A E N D E N H E E R

Van

Z U Y L I C H E M ,

doe ick hem mijn *Pſalm-boeck* toefondt, nae dat tot mijnent een blijde inkomt van ſijn *Hoogheydt* van *Bon* komende, in ſijn *Ed.* preſentie was gefongen, en dat door my ſelfs, om dat daer niemant zijn ſtem toe wilde leenen, waer op ſijn *Ed.* my 2 à 3 dagen daer na alle ſijn wercken vereerde.

Beleefde Heer, doe gy my laeftmael fingen hoorde,
 Waer in mijn keel ſchier ſmoorde;
 Om dat 'er niemant ſcheen
 Genegen tot de Prins, of vrolijck om 't gemeen.

Dacht ick niet ſonder ſchaemt, heeft *Zuylichem* ge-
 vallen,
 In dir onaerdigh mallen,
 Dat was het niet, ô neen! (ſtreên.
 Maer eyghen heusheydt heeft dien Heer toen over-

Hy die by *Vorſten* is gewoon *Mufick* te hooren,
 Leent nu aen ons ſijn ooren,
 Men heeft wel geele Peen
 Met *Paſtenake* fus, op 's *Princes* diſch geſteên.

Dat meer is uwen *Joof* komt hier, en is geladen
 Met u gelcerde blaeden;
 Ick heb, feyt ick, mijn vriend
 Met mijn ſang eer een bock, als ſo een boeck verdient.
 Ver-

Verdient! gantsch niet, maer 'k hebt, en danck de
gunst uw's Heeren,
Die my wil wijsheyt leeren,
En hier uyt doen verstaen, (gaen.
Waer dat elck Vaers een tel, een stap, of draf moet

Danck heb, maer om my niet hier te verhovaerdi-
gen,
Soo neemt van my onwaardigen,
Dit *Psalmen-boeck* ter handt,
Wel eer van my gerijmt, op dat gy naderhandt

Altoos kondt cijff'ren (soo mijn dicht bet quam te
rijfen)
En seggen en bewijfen,
Soo was voor dees de man,
Hy is my schuldigh al wat hy nu meerder kan!

Aen een Trouwens-gesinde,
uyt Juvenal, Sat, 6.

HEeft nu het Vrouw-geispoock, een hoeft der duy-
velinne
Betovert u verstant, vergiftight uwe sinnen,
Wat drommel gaet u aen? of waer verval't gy toe?
Tot trouwen dwase nar? bent gy u leven moe,
Geest dat ten minsten aen geen geylig wijf ten besten,
Soo lang daer torens staen, op wall' of diepe vesten.
Om goe koop doot te zijn, daar's raet toe, loopt ter
post,
Verhangt u aen een strop die maer twee blanken kost,
Want aen een heilig strop daer blijft gy eeuwig leven,
En moet u eygen beul noch kost en kleeren geven.

Valt dit niet hardt.

HONDT.

H O N D T S E - Z A N G.

Z A N G H.

T E G E N - Z A N G.

^{1.}
Wat voor dagen heeft een hondt,
 Wat voor daghen heeft een hondt,
 Noch te backen, noch te brouwen,
 Hy behoeft geen Wijf te trouwen,
 Wat voor dagen heeft een hond.
 Wat voor dagen heeft een hond.

^{2.}
 Hy gaet, als hy wil, naer bedt,
 Schut noch rest sijn rust belet.
 's Nachts en bijten hem geen vliegen. (gen,
 Hy behoeft geen kindt te wien-
 Wat voor, &c.

^{3.}
 Geen quaet krijgtht hy van een Hoer,
 Want hy bruyd sijn eygen Moer.
 Is 't niet mooy, het gaet weer seker
 En vry blijft hy van d'Apteker.
 Wat voor, &c.

^{4.}
 Valt hy dan wat schurft van kop,
 Hy klimt daer van achteren op.
 Wat bruyt hem een Ieelijck Backhuys,
 Die meest altydt werckt by 't Kackhuys,
 Wat voor, &c.

^{5.}
 Geen Twee-hondertsten hem quelt,
 Schoorsteen, noch Familie-gelt

^{1.}
Foey! wat dagen heeft een hondt,
 Foey! wat dagen heeft een hondt,
 Noch te backen, noch te brouwen,
 't Is belast, hem honts te houden.
 Foey! wat dagen heeft een hont.
 Foey! wat dagen heeft een hont.

^{2.}
 Hy gaet als hy wil naer bedt,
 Als de Meyt het niet belet.
 Die hem voor het kindt te payen
 Bastenados toe laet wayen.
 Foey! wat, &c.

^{3.}
 Wis dan krijgtht hy van een Hoer
 Meer als van sijn eygen Moer,
 Is 't niet mooy, het gaet weer seker,
 Altydt is sijn rugh de stecker.
 Foey! wat, &c.

^{4.}
 Klimt hy dan van achteren op,
 Honck sijn rugh is, en sijn kop.
 Want de jongens bruyen 't bakhuys,
 Als Matroos 't Galjoen of kackhuys.
 Foey! wat, &c.

^{5.}
 Tweemaal honderdt' hem niet quelt,
 Schoorsteen, noch Familie-gelt
 En

En hy is naer yders meeningh
 Vry van Capitale Leeningh.
 Wat voor, &c.

6.

Hy gaet vlijtigh in de Kerck,
 Dat doet hy verlet geen werck.
 Maer de Koster is sijn maet
 niet,
 Die hem liever op de straet siet.
 Wat voor, &c.

7.

Wafel-yser, Heugel, Pan,
 Keerel, Beecker, Spit en Kan,
 En Servetten kan hy missen,
 Behoeft geen pot om in te pif-
 sen.
 Wat voor, &c.

8.

Schoon hy noyt sijn baerdt
 opset,
 Altijdt staen sijn knevels net.
 Gaet, om dat het wel sal krul-
 len,
 Sijn muts met sijn hayx niet
 vullen.
 Wat voor, &c.

9.

Joris in der eeuwigheyt,
 Mer hem niet te reek'nen heyt,
 Want hy hoeft geen ordinaris,
 Wiens Portagie altijdt gaer
 is.
 Wat voor, &c.

10.

Franse Kramers, Speelmans,
 Waert,
 Acht hy gheen dronck waters
 waert.
 Koufen, Schoenen, Pruycken,
 Kleeren,
 Kan hy sonder finert ontbee-
 ren,
 Wat voor, &c.

Looft de Duyvel! want naer
 meeningh,
 Is sijn huyt de swaerste Lening.
 Foey! wat, &c.

6.

Dan beroyt komt hy ter kerk
 Sonder Boek, of Klooster-werk,
 En de Fotsen, die hem schout-
 wen,
 Keuren hem seer stil te houwen.
 Foey! wat, &c.

7.

Wafel-yser, Spit en Schel,
 Krijght hy meer als Frickedel,
 En Servetten met knopaden,
 Raect hem meer als versch
 gebraden.
 Foey! wat, &c.

8.

Schoon hy noyt sijn baert
 opset,
 Sijnder veel, die hem wel net,
 Hayr en Pruyck met stocken
 krullen,
 Dat hy muts behoeft te vul-
 len.
 Foey! wat, &c.

9.

Joris in der eeuwigheyt,
 Altijdt open reeck'ningh heyt,
 Als hy op het ordinaris
 't Moentje steelt, dat gastens
 waer is.
 Foey! wat, &c.

10.

Franse Kramers, Speelmans,
 Waert,
 Achten hem gheen olykoeck
 waert,
 Drystals, Sgoeien van Schoen-
 lappers,
 Krijght hy meer als wijn van
 tappers.
 Foey! wat, &c.

^{11.}
's Morgens is 't hoeft niet
beroyt,
Dat hy heeft te veel gepoyt,
Procureurs en Advocaten,
Sullen hem geen gelt ontpraten.
Wat voor, &c.

^{12.}
Elcken Duyvel heeft in 't
Jaer
Een maent, soo sy seggen, maer
Hy daer tegen heeft ses weec-
ken,
Wort oock in de lucht gekeken.
Wat voor, &c.

^{13.}
Heeft oock 't grootste luck op
aerdt,
Want als hy maer quispel-staert,
Kan hy al de Haeghe Vrou-
wen,
Op 't lijf springen sonder trou-
wen.
Wat voor, &c.

^{14.}
Schoon hy geen gebraet en
krijght,
Lickt de Rooster, en hy swijgt,
Daer de Meysjes worft op bra-
den,
Wie sou dan sijn lot versnaden.
Wat voor dagen heeft een hont.
Wat voor dagen heeft een hont.

U Y T.

^{11.}
's Morgens is 't har uyt, ghy
beeft,
Koeft u, sit op, hael de leeft.
Procureurs en Advocaten
Sullen hem sijn saeck wel laten,
Foey! wat, &c.

^{12.}
Elcken Duyvel heeft in 't
Jaer,
Een maent soldy, lieve Vaer,
Maer de hondt die heeft daer
tegen
Altijdt slagen op de wegen.
Foey! wat, &c.

^{13.}
En het grootste luck op
aerdt,
Is te beed'len met sijn staert.
Dan in plaets van op te sprin-
gen,
Is 't foey rekel! wech naer bin-
nen.
Foey! wat, &c.

^{14.}
Wil hy dan eens naer den
haert, (baert,
Knecht en Meyt hem knevel-
En in plaets van 't spit te lic-
ken,
Krijgt hy brocken om te sticken.
Foey! wat dagen heeft een hont.
Foey! wat dagen heeft een hont.

U Y T.

LYCK.

LYCK-KLACHTE

Over de Geestige en Kunst-volle

H O N D T ,

Van den

WATER-BEVELHEBBER.

Venatrix, Sulvis aspera, blandæ domi.

I.

Welcke droef heyt baert een hondt?
 Welcke droef heyt baert een hondt,
 Een getrouwe wacht van braven
 Die in 't water wort begraven?
 Welcke droef heyt baert een hondt?
 Welcke droef heyt baert een hondt?

II.

Gout noch silver konde niet,
 Schoon 't soo meenigh Vorst verriet,
 't Edelmoedigh beeft bekooren,
 Dat het liet sijn Heer verlooren.
 Welcke droef heyt baert een hondt?
 Welcke, &c.

III.

Het verstandigh beesje vloogh
 Op een wencken van sijn oogh,
 En op handt en vinger-teecken,
 Beter als veel knechts door 't spreecken.
 Welcke droef heyt baert een hondt?
 Welcke, &c.

I V.

Als hy op een bielesprey
 Wees, hoe aerdigh in de Mey
 Meysjes leggen op haer rugge,
 Dan wiert selfs Cupido vlugge.
 Welcke droef heyt baert een hondt?
 Welcke, &c.

V.

Doen hy met een stercke handt
 Stiet het slagh-swaert uit de handt
 Van manhafte Soudenieren;
 Toen wiert Mars vol minne-vieren.
 Welcke droef heyt baert een hondt?
 Welcke, &c.

V I.

Hadt Diaen hem op de jacht
 Mogen hebben in haer macht,
 Om voor onraedt niet te vreesen,
 Souw hy 't hooft der bosch-wacht wesen.
 Welcke droef heyt baert een hondt?
 Welcke, &c.

V I I.

't Geestigh lijf dat quispelsteert,
 Strijcke-voet en helden eert:
 Kost aen plumpe boots-luy leeren,
 Dat men moet ontsien sijn Heeren.
 Welcke droef heyt baert een hondt?
 Welcke, &c.

V I I I.

Voor de minne tot de hondt,
 Die hy trouw en vriend'lijck vondt,
 Kan in wack're Hopman v . . .
 Geene min tot vrouwen halen?
 Welcke droef heyt baert een hondt?
 Welcke, &c.

I X. 't Beelt

I X.

't Beelt des honts verstoort zijn lust;
Hy heeft nacht noch dagh geen rust:
Sangh noch spel hem kan bekooren,
Nu hy heeft de hondt verlooren.
Welcke droef heyt baert een hondt?
Welcke, &c.

X.

Al de werelt hadt hem lief,
Mits hy roover was noch dief:
Schoon hy kaffen en trefooren
Op en toe deed' na behooren.
Welcke droef heyt baert een hondt?
Welcke, &c.

X I.

Beesje, spiegel van de deught,
Gy benaemt uw Heer geen vreught,
Hadt ghy in der Leeuwen kaken
't Leven vechtend' mogen braken.
Welcke droef heyt baert een hondt?
Welcke, &c.

X I I.

Sneuvelt om een goede saeck,
d'Oorloghs-helt met weder-wraeck;
Een grootmoedigh Prins te minder,
Reeckent de geleden hinder.
Welcke droef heyt baert een hondt?
Welcke, &c.

X I I I.

Maer, nu't honts-gestarte blaff,
En veel stilte op Zee verschaft,
Slaet de Doodt, die helsche pryce
U in 't breyn met rasernye.
Welcke droef heyt baert een hondt?
Welcke, &c.

XIV.

Gy hadt vogels van Jupijn
 Noch tot voedsel konnen zyn;
 Maer, ô smaet! niet uyt te wiffchen,
 Ghy moet zijn het aes der viſſchen.
 Welcke droefheyt baert een hondt?
 Welcke, &c.

XV.

Maer, de ſchoon' Urania
 Slaet mijn klachten lacchend' ga!
 Nu fy in het honde-teecken,
 Siet een tintellicht ontſteecken,
 Tot een eere van den hondt,
 Tot een eere van den hondt.

XVI.

Spoel dan Hopman uwe ſmart
 Met een glaesje van het hart:
 Want een ſtarre wort gebooren
 Tot een eer van d'uytverkooren,
 Tot een eere van den hondt,
 Tot een eere van den hondt.

KACKHUYS KLACHTE.

O Ch! hoe word' ick veracht, by grooten en
 by leken!

Met recht doen ick mijn klacht, t'onrecht wort ick
 verſteken;

Men plant my hier en daer, in hoeken niet ſeer
 kuys,

Als of ick niet en waer nootſaek'lik in het huys.
 Ick ben ſeer goet nochtans, men kan my gantsch
 niet miſſen,

't Sy Vrouwen ofte Mans , sy kacken en sy piffen.
Geen Koninck , Prins , noch Heer , geen Paus ,
noch Cardinael,

En wat van dien is meer , sy kacken altemael.
De Meyskens teer en fwak , sy dienen niet vergeten ,
Sy krijgen mee al kak , sy konnen 't niet uytsweten.
Na my vlucht yder een , beladen met dees meers ,
Als hy maer voelt de ween des fwangerigen
neers.

't Helpt geen Ambassadeurs , in uwe plaets te sin-
den ;

Mayken moet selfs de keurs , en Jan de broeck af-
binden ;

Maer die wil metter spoet , verloft zyn van dit
pack,

Die buyge met ootmoet , druckt hy , ick wedd'
hy kack.

Die niet kackt by gebreek , ist niet och arm , eylacy !
Moet hy niet in d' Apteek gaen halen een purgacy ?
Bedenckt dit eens te saem , want dit maect u
confuys ,

En stelt my nu voortraen in 't beste van het huys.

STEMME : *Van de Brill, roert je gat en sit stil,*

Wille w' een reys van Kacke singen,
't Kacken is een yeder goet,
't Kacken is foo sonderlingen
Hy wort sieck die 't niet en doet,
't Kacken is niet mee te jocken,
Kackt vry dun of groote brocken,

Niet te Kacken waer de Doot,
 't Is geen noot.

Sijnder Koningen, Prins of Heeren,
 Kacken moetense altemet,
 't Kacken kan men niet ontbeeren,
 Menich kackt wel in sijn Bedt,
 Souwe eten en niet kacken,
 Al jou lijf dat sou verswacken:
 Niet te Kacken waer de Doot,
 't Is geen noot.

Gaenje hier of daer uyt vryen,
 Hebje kack 't en heeft geen val,
 Liefd' is liefd' men seyt van myen:
 Neen, het kacken gaet voor al,
 Salje singen, danffen, speelen,
 Ghy soudt licht jou Hembt begeelen:
 Niet te kacken waer de Doot,
 't Is geen noot.

Benje qualijck, sieck of suchtigh,
 Kackje niet soo is 't geen deegh,
 Kacken maectt een Mensch soo luchtigh,
 Kackt dan vry jou buyckjen leegh,
 Want het zijn maer malle quacken,
 Die beveynst niet derft gaen kacken:
 Niet te kacken waer de Doot,
 't Is geen noot.

Vrunden of ick jou van Kacken,
 Dat heel leelijck schijnt wat singh,
 Kacke lacke, Struyfjes backen,
 't Kacken is soo mooyen dingh,
 Sooje eet dat werdt gebacken,
 Immers moetjet weer uyt kacken:
 Niet te kacken waer de Doot,
 't Is geen noot.

Geestige en vermacckelijcke
REYS-BESCHRYVINGE

Van

AERNOUT van OVERBEKE,

Naer Oost-Indien uytgevaren voor Raet
 van Justitie, in den Jare 1668.

Broeders, Vrienden en Bekenden.

OP Donderdagh, den 12 April, sijn wy des
 avonts buyten gaets geraeckt, met een goede
 Loots, hoe swaer schijnt het te zijn, om te
 gelooven, voor verstandige luyden, die soo wijs zijn,
 dat sy selfs om binnen-gaets te komen geen Loots-
 man van nooden hebben; echter het is waer, ende
 wacht maer wat, gy sult noch andere dingen hooren.
 Nu dan daer meê sie ick noch boom, noch blad
 meer, noch dorp, noch huys, noch mailje-noch-
 Kaets-baen, *en fin* daer meê bruyen wy heen. Den
 13. lagh ick meest te speculeren over alle wereltlijke
 saecken, en bekeeck de gantsche Cajuyt wel nauw,
 even eens als die vrienden, die eerst in 't Rasphuys
 komen, de plaets wel te degen betrachten daer sy
 langh huys sullen moeten houden.

Den 14 met het lumieren van den dagh, saen
 wy, soo nae by *Calis*, namentlijk op 8 vadem wa-
 ter, dat wy sonder twijffel daer voor fouden geseten
 hebben, soo wy een half quartier voort geseylt hadden,
 wy wierpen dan het ancker, en den dagh dede ons
 vreesse vertrecken. Hier sagh ick het eerst van mijn
 leven Fransche veugels, mooy bont, ick geloove dat
 het

het Edelluy waren, om dat sy soo vol veeren waren, als een Fransche Marquis die in den *Hage* vryen wil. In der daet, ick was niet seer bangh om twee redenen, d'eerste was, om dat ick wel wist dat een houte man niet sincken kost, en ten tweeden, het slimste souw geweest zijn aen 't strant van *Calu* gedreven te werden; 't is een kust die ick soo dickwils bevaren hebbe, dat ick des Opper-stiermans plaets op het Schip, daer nae toe gaende, soude derven pretenderen.

Op den 15 dito hingh onse Onder-koopman een speel-lijntje uyt de klucht uyt, buyten hoop van wat te vangen, alleen om het uyt de war te doen, en in der waerheyt hy wierdt *St. Pieter*, en vingh menschen, want *Fantje van Schoonkoven* (die langh by *Tromp* voor Cajuyt-wachter hadt gevaren) raecte buyten Boort, en na alle vergeeffsche devoiren raecte in 't sogh van 't Schip, daer hy dit onverhoopte lijntje greep, dat hy soo langh hielt tot hem de sloep salveren quam, dat was oock het eerste, dat ick yemandt door een touw hebbe sien het leven behouden, daer ick'er ter contrarie wel hondert hebbe door sien sterven.

Op den 16. sagen wy des avonts *W. N. W.* 4 à 5 mijl van ons, ontrent 25 schepen, die wy meenden *St. Hubes-vaerders* te zijn: hier quam den dans eerst aen den dagh, om een *banneken* te meten, die onse schippers boter vaetjen plomp genoegh gestoolen hadde.

Op den 17. sagen wy, nae dat wy de hoeck van *Poort-landt* hadden *N. W.* van ons gepeylt nae onse gissingh, den Admirael *Allen* met 5 à 6 kloecke schepen. Den 18 peylden wy de hoeck van *Goutstart*, en 's avonts sagen wy vier *Engelschen* en een *Vlaming*. Wat droes schortje daer je neus op te trecken, en grimmassen te maecken als een oude summe? ick ge-

geloof datje meent, dat ick dag voor dag soo sal continueren tot Oost-Indien toe, *Zest!* leeft het Journael verder uyt Schipper *Swart* of Stierman *Claes* sijn Boeck, die weer nae huys toe komen, en verwacht van my een generael *Recit*, want ick hebbe noch niet meer, als noch vier dagen tijds omme met de leste Schepen te schrijven.

Op den 20 kregen wy *Engelants-endt*, consequentelijck het ruyme sop van de Spaensche Zee, en met eenen ruymmer gedachten om op alles acht te slaen; ons huysfraet was sober, en de Cajuyts-gasten meest nuchteren; de Koopman, Schipper, Onderkoopman, en Stierman, al den bruy Geus, schoon de eerste en de leste Luyters waren. By gebreck van een *Domine*, behielpen wy ons met een *Siecke-trooster*, maer voor ons Cajuyts-volck was die selfs niet noodiger als een armbos (die wy oock hadden) op een Oost-Indisch Schip; hadtmen dat roestig dingh konnen verruylen tegens een fraey meysken, ick weet wel welck van twee meer inkomen soude gehad hebben. Ick segge dan, wy hadden self den *Siecke-trooster* wel konnen missen, want ick hebbe nu soo menigh *Predicant* hooren preecken, maer 't zijn praetvaers en ootjes in 't cijffer by *Neptunus*, dats een heerlick *Predikant*, en wat kan die man machtigh bewegen, dat een het hert wippersteert als een Koe, die een doorn onder de steert is gebonden, voornamentlijck als men sijn fraeye gesten begon te sien, dat de heele *Preeckstoel* dreunde, die somtijts sijn neus soo trots opstact, dat hy met fatsoen tegens de *Dedels* en *Tenteniers* Cousijn hadde mogen seggen, en in een oogeblick so neufeloos vertoonde dat men hem met reden mogt gevraegt hebben, of hy drie maenden tot den stilswijgende *d'Assigny* te meesteren hadde gelegen? Doch soo yverigh als men leert bidden, soo hartigh

tig kan men op zijn tijdt oock lachen, alles wat sich noch hart gehouden hadt, moster hier aen; waer men quam, het was openbaren Oorlogh tegen *Theodorus*, die louter op zijn muyl kreeg, d'eene steende, d'ander lachte, de derde ley te kooy, &c. Maer het was een lust te sien, doe ick buyten quam (want ick heb aldeur vry geweest) die *varie figure van Giacomo Cal-lotti stampate in Venetia*, ick meende in der daet (soo veel kromme zincken maecten sy) dat sy door een vertooningh een Chinees of Arabisch A. B. C. voor my representeerden. O liefhebbers van de vissche-rye! denck nu om geen nieu diep, braessemer meertje, of hooge veense Vaert, of Noorda, benje wijs, komt hier vissen, al den bruy blanck goetje en met exel-lente kaeuwtes gemest, den dagelijckschen afval daer noch niet eens by gereekent; hier liet ick voor de eer-ste reys mijn *membrum virile* affnijden, en nevens my wiert ons roggen broot gerafeert, als oock den eenig-sten venisoen, die *ma foy* een baert hadde trots den besten Moscovischen Ambassadeur. O vermaeck! O playfier! schijnt in Hollant gediend te worden, hier gae ick noyt ongewieght slapen, en soo ick groey nae proportie van mijn wiegh, soo staet het vast, dat ick een groot man sal worden; wat is het een vreugt, als gy de Son hoort sissen, alffe in de zee duyckt! wat is het een genoege, de Maen achter de Son te sien marcheeren, als *Bergauje* met zijn knecht! Stinc-kaerts, luyaerts, ghy zijt niet waerdigh dat ick aen U E. schrijf, maer sacht, sacht, ick vergeef het U. en sal voortgaen, want gy volghet my niet, by foute van beter kennis: maer laet ons so t'eenemael van 't Jour-nael niet afsloopen, of het een fameus libel was, en laet ons niet vergeten, de vrienden bekent te maec-ken, dat wy den 7 May sagen honderden van Tho-nijnen rontom ons Schip, die wy met harpoenen,
doch

doch sonder vrucht, achter heer waren, alsoo onse harpoenen alle braken van deught *Scilicet*; en op den 8. de *Pico van Teneriffa*, die extraordinaris ver kan gesien worden, als oock 't Eylandt *Gomera*. Veel descriptien van gesichten en landen te maecten buyten tijds, is onnodigh

Op den 9, sagen wy de eerste Zee-schildt-padt. Maer vroome burgers, 't is *Haeghsche* Kermis, soo mijn almanach niet en lieght; al mijn leven ben ick immers een eerlijck man geweest; maer nu soude ick waerachtigh wel willen in den *Haegh* op het schavot staen, ick meen, dat ick geen podegra sou hebben, om in drie stappen op des *Apotheeckers* playfierige secretary te komen; in waerheyt het scheepvaren verliest een beetje van sijn plaasier alsmer soo een kermis tegenstelt, maer al quam onse kermis wat later, wy kregen evenwel ons deel daer van, die ick te sijnertijde verhalen sal.

Den 16 May kregen wy *Boarvissa* in 't gesicht, als oock eenige vliegende viskens, het geluck gaf ons hier, achter aen onse sleeplijn, een *halve Coor*: maer het ongeluck, dat mee wat te seggen wilde hebben, gaf onsen Schipper sulcken drift, dat hy de vis tegen onser aller raer, drijvende soo in de galderye wilde halen; dat beest, pas boven water zijnde, toonde sulcken kracht, en geholpen werdende door zyn natuurlijke swaerte, dat den haeck door de beck raecte; die droefheyt die daer gemaect wiert over dit verlies, is met geen penne te beschrijven, daer wy soo nae versche kost verlangende waren, onse magen dropen wegh van treurigheydt, en onse monden versleten dien dagh met klagen. Des anderen daeghs was ons geluck vroeg op de been, want onse Hoog-bootsman draeyde een *Benijt* een *Elger* in de huylt, dat hy vergeefs met de dood worstelde, die wiert 'smiddaeghs

daeghs in de Cajuyt gefchaft, foo datmen doen evidentelijck fagh, dat het oude spreekwoort waer is, 't welck feyt *beter benijt als beklaecht*.

Op den 19 vonden wy een vliegent vischje in de rust van 't Schip gevlogen, dat was een heeren eten; het lichaem wierdt gestoofd als een Carper, ende de vleugeltjes daer maeckten wy 's avonts een carbonade van, met niet weynigh sout en peper; hier begosten wy soo veel Hayen te sien ende te vangen, dat ick in mijn resolutie-boeck Fol. 18. dede fetten, *Vangeen Hayen meer aen te teyckenen om haere plompheydt, en meenighte, ende onsmaecklijckheydt, 't ware daer yets notabels voorviel*. Wy vongen der dan een op desen dagh die 3 à 4 *Lootsmannetjes* by sich hadt, die haer meester niet langer konnende helpen hem verlieten, maer de suygartjes hanghen hem ordinaris tot der doodtaen: wy kregghen daer oock een, dat aen sijn buyck soogh, het is een aerdige soort van vis, daer het mee suyght is het bovenste van 't hooft, dat my onnatuerlijck scheen; wy hebben oock fulcken gehad, om sijn bovenste of onderste te onderfoecken, dat ick geloove, dat het niet zwaerder soude geweest zijn, *Oost* en *West* te vinden: wy sneden de *Hay* op, daer wy een tamelijcke *Visch* in vonden, die weder opgesneden een vliegent vischje uytleverde, foo dat my dit gebruy voor quam, als de *Neurenbergse* doosjes daer'er somtijts hondert in een sluyten: my quam doen in den sin des menschen ongelukkig leven, daer ick wel mijn deel van heb gehad, en nu best voel; de vliegende vischjes is een aerdigh goetje, en schijnen geluckigh, om dat sy sich in en uyt het water begeven; maer *Messieurs* tes een *grand erreur*, 't zijn de ongeluckighste creaturen naest my van de werelt, komen sy in 't water, daer sit haer eer *Hay, Thonijn, Benijt, halve Koor, &c. Id genus alia*
achter

achter 't gat, komen sy boven daer *Jan van Genten*, *Scheervogels*, &c. die gantsch niet vies van haer vallen, in summa sy sijn onder en boven gebruyt, en altoos aen leger wal, even eens als ick in den *Haeg* en *t' Amsterdam*, daer bruyden my *N. N.* hier *O O.* op een ander *P. P.* altoos was ick *Icarus*, hadde ick de wijsheyt van *Daedalus* eens gehad, de *Son* fouw my hier niet op mijn kruyn gescheeten hebben. Nu is 't soo niet, men moet den bal speelen so alse leyt. Als ick dese dingen bedenck,

So mijmer' ik, dat my 't hooft eenige dagen te mal zit
Wat sal ick seggen.

Multa tulit fecitque Puer sudavit & alsit.

Ick gaë weer leggen.

In 't eerst, als ick geseyt heb, was ick wat heet op de *Hay-vanght*, maer meest op die kleyne *Lootsmannetjes*, die hen ordinaris versellen; de *Hayen* byten wonderlijk scherp; ja eens op een *Sondagh* in *Episcopy* predicatien lesende, wiert ick schiekelijk geroepen, alsoo de grootvaër van al de *Hayen* gesien was, so dat dat onbeschofte beest my een suyvere heltt van een brave predicatie af beet *Basta* van *Hayen*.

Op den 13. sagen wy wel 40 à 50 *Thonijnen*, soo als wy in stilte lagen, al rondsom ons schip swimmen, die sich heel dickwils by 20 gelijk uyt het water opwierpen. Ontrent dese tijdt trocken wy een rockje uyt, en hadden ons bekomst van stilte, ick geloof dat *Aeolus* het voorspel van sijn dochter gaf, die ick in een behoorlijk besteecksel meen te beschrijven, en op mijn retour in plaets van rouwe *Diamanten* mede te brengen, dat sal ick noch doen ter eeren van *Aeool*, schoon wy t'eenemael contrary van humeur sijn, want als hy stil was, hadt ick een geduerige krevellinge in mijn gemoet, en als hy weer blies of hy ter jacht gingh, was mijn hert geruust.

Onse Kermis nam zijn begin, en wy vongen op den 29, d'eerste *Dorades* ofte *Dolpijn*, de Prins onder de Heydensche visschen, die verstreckte ons 's achtermiddags in plaets van een Hammetje, 7 of 8 moffen speelden 't spel vande *verlore Soon*, wy Officieren gingen het (verscheyde reysen genodigt of versocht zijnde) op 't half verdeck aenschouwen, voornamentlijck om dat de *verlore Soon* een rol is die de meeste op het Schip dickwils gespeelt hebben; wy saten, sy ageerden, maer in de heele *Comedie* wiert niet eens bier, hafenoeten, soete lamoenen of garnaet geroepen; maer dat soo veel ruym als de *Comedie* selfs vermaeckte, was onse Hoogduytsche Corperael (wie duyvel soude het oock anders kunnen doen als dien Duytscher) die het spel of geordonneert of oock gecomponeert hadt, die sat met een swaermoedige innocent met passementen, en een gevolve reysmantel daer over, zijn beste kleeren quansuys op het tooneel om ordre te stellen, waer hy van daen was weet ick niet, maer hy verklaerde sich metter daet heel goet *sweets* te zijn, als oock wy alle.

's Anderen daeghs, drilde onse Commandeur het volck, en dat passeerden voor de schutterye: Daer nae besagen wy de koorde-danssers; de Son was ons in plaets van de *Walach*, die klom soo suyver zijn koorde op en af, dat het meer lust was om te sien als te voelen, en dat recht over ons schip henen, alles sonder stock, de goochelaers ende de buytelaers waren de *springers* als oock de *Coretten*, daer wy 'er een van vongen en terstont veroordeelden, alsoo hy een visslagh begaen hadt, want het doode lichaem, om dat het niet uyt soude komen, was in zijn darmen begraven; voor de Venten die langs 't touw vliegen, hadden wy de *vliegende visckjes* by menichte, alderhande raer gedierte hadden wy binnen Scheepsboort,

boort, weeg, plat, ront, ja oock vliegende luysen² en dat de duyvel was, daer waren zwarte vliend^c beesjes, die als sy door de kaers gemarcheert waren² sich noch voor formeele Vaderlantie vloyen konden uytgeven. En gelijk alle kermiffen meest op een *lamy* uytloopen, so gebeurden'er een notabel duël tusschen twee van onse Varckens, (ick geloof om een simpel segswoort by den dronk) de beschuldighde wierdt voor ons gebracht, maer schoon't eene dat sijn been aen stucken was gebeeten geprovoceert was, en volgens dien gelijk hadde, vreesde ick dat het ongeschonden Varken metter doodt soude sijn gestraft geworden: Dede derhalven, over dese materie, een fine *porcelijne* Harangue ter hooger vergaderinge, daer ick so veel mede te wege bracht, dat het gequeste ontstrot wiert, alsoo my niet onbekent was datmen sommige saeken somtijts nae Politie, somtijts naer Rechten afdee. Wat drommel *interat Reip*: want het soude doch gestorven hebben, en op 't ander soude men lijfrenten gekocht hebben tegen 8 per Cento.

Op Woensdag, in de Kermis weecke, doodden wy twee hoenderen, die ons 's daeghs te vooren voor hokus bokus hadde gedient, also sy haer eygen eyeren aten; lacht gy daerom lezer, ick set het u een van alle om een dubbelde Ducaet. Wy verschoonden evenwel de hoender stuyten wat, om dat zy soo wel leggen konden, sy kosten heele dagen van 's ochtens tot 's avonts leggen; om kort te sijn, sy kosten daeghs meer leggen als twaelf eyeren. Yder dagh bracht sijn eygen vermaeck mede; Ick liet my donderdaegs scheeren, daer vondt ick mijn oppaffer *Willem* soo trouw als bot, en so bot als hy groot is, met een scheermes aen de spaenze-zeep-steenen, die nar hadde die ronde scheer-balletjes gesien, soo was hy besigh om al dien bruy tot scheer-balletjes te snijden, ick dacht in mijn

tooren aen Hendrik van Ditmarschen, die mijn par-
troon, doe ick verrock, diende, en kropte het op:
maer dat hy noch ongeschonden hadde gelaten, liet
ick weer sijntjes in mijn kist fluyten. Hier met sult
ghy een heerlijk bancket hebben; hier gebruykte ick
voor de eerite mael het tinne lampet, dat soo langh te
pronck hadt gestaen, en door het vice-Lampet, alias
de pudse, verschoont was; wy kregen schoone Servet-
ten; maer hoe magnificq datter opgeschafft wiert, het
eeten hadt so geen val, daer anders meest alle dingen
een val hadde, soo raecte ons Schip aen 't slingeren,
niet anders als of 't een vaendel van de rederijckers op
een boere kermis hadde geweest, ick geloove dat de
Horologes door dit slingeren admirabel correct sou-
den gegaen hebben, evenwel daer most gegeten sijn.
Schaef op knapen, Domine doe het gebed, aller oogen,
&c. bardoes op sijn wijf, die naest hem sat, so dat on-
se Domine in 't bidden seer onstantvastigh was. Hier
bevondt ick de groote voorfichtigheyt van Iuffer
van Heemert, die mijn silvere Lepel ende Commet-
jen alle beyde scheef heeft gemaect, dat nu om dat
besuckte wiewauwen wel te pas quam; want toen kost
ick'er mijn gereetschap na setten dat 'et niet en storte;
komt nu hier die geerne korsjes eet, want ons heele
Broodt is niet als korst, en beschuyt was canaille by
ons, want al den bruy was trischuyt gheworden, en
dat so vreeslick hart, datmen 't by de spijs moest eten,
alsmen in Hollandt de huspot met wortelen koockt,
't vleesch een uur in de pot voor de wortelen, so hadt
ick hier yder brok een half quartier eer in mijn wam-
men, eer daer andere suyvel by quam. De boter die-
men, in 't Oost-Indisch Portugijsch, noemt *Mante-
ge*, was so sterck, dat ick'er wel een man wilde tegen
geset hebben, ick geloof, by mijn soolen dat sy wel
een Mars-zeyl alleen soude inghaect hebben; Wy
tap-

tappenfe met een fwickje hey de babey ! kout broodt en warme boter couragie hier hadden al de meffen haer kracht verloren (uytgenomen die van de bootsgefellen) want niemandt van ons hadt 'er een dat booter koft snijden : Soo dat 'er groote proteftation vielen , eer wy aen tafel geraeckten , ten minften, eer de koft daer op quam ; teghen het befchuyt ginck defalut , om fijn noncomparitie : de boter beriep fich op fijn fterkte, de ftockvis op fijn reuck , de ham op fijn gortigheydt , de Kaes protefteerde het hartfte van allen , verklarende dat fy geen drie dagen in de kraem out was , en dat fy (fchijt de Gravinne van Hennenberg) meer als 100000 zielen ter werelt hadt gebracht ; maer al te vergeefs , het was kermis en alles moft vol ftaen , de Donckerfteegh tot Leyden, gheleek by onfe tafel een winckel vol Ambergrijs , France pan , en favonnettes . Hier fchoot my in den fin de hiftorie van feecker Duyts Baronnetje , voor defen tot *Leyden* , of tegenwoordigh Joncker N. N. op de kneuterdijck , hoe dat die luyden haer linten fo lang dragen , als het couleur houden mach , daer na omkeeren , ende dat niet eens , maer tot twaelf verfehcyden reysen toe , en dan weer de laeft omgekeerde zijde fo lang boven fetten , tot d'andere weer voor fchoondergekeurt zijnde , boven raeckt , en fo dickwils , fegh ick , als het fteeck wil houden . Jae wel vrienden *mutato nomine de me fabule narratur* , al dien bruy te voren verhaelt , fouden wy , een maent jonger , niet hebben willen aenfien , en nu , fouden wy 'er wel om gevochten hebben , ten ware het ons niet beledt hadt geworden door een ftort-regen van Hammen , Schotels , , Kafen , Kandelaers , oudt yfer , oudt koper , oudt loodt , foo confuys onder een , als defen brief felf is , elck was Rentemeester *d'Espargnes* , en vifte op fijn getey : Ick ben van meeninge dat 'er in die

confusie, oock wel goet gegrabbelt is dat ick liever tuffchen mijn laeckens als tuffchen mijn dubbelde boteram soude geleght hebben, soo vreeffelijck alffer toegetaft wiert: maer,

*Dat men nu eens van drincken spraeck,,
Was dat een soo vreemden saeck.*

Schoon dat onse glafen niet stil en stonden, het mocht oock niet zijn, want al onse Scheeps-affairen wierden met glafen verricht O gy Heeren en Vrienden! die nu de vruchten van *Ments*, en de dochters van *Bacheragh* voor haren mont en naers kufft, hoe kunt ghy vrolijck zijn, daer *Noutius* op dat dorstige zoute water van dorst verftickt.

*Och die nu tot Turnhout of Germain sit,,
Tot Burgje of Romeyn kit.*

*Fœlices quibus ista licent! ne stortite quæso;
Bibere me miserum quod non mihi jam licet illis
Fortunaque loci lædor!*

Want mijn hert is immers soo goet als het uwe (anders soudt gy geen kennis met my gehouden hebben) en mijn dorst grooter, waerom mach ick'er dan niet by zijn:

Och noch eens, houd uw' glas en myl recht, en vrienden stort niet,

*Want ick sweer u, die met een scheven beck drinckt,
dat die te kort skiet.*

*Dat loopt dan by de kraegh neer,,
En doet de keel en maegh seer.*

Het eerste en eenighste glas wiert my eerst gepresenteert, daer was sterck water in, want om de kracht van soo een glas vol water te breken, hadden wy wel een kan vol wijn van nooden; ick schreeuwde nergens

gens meer om, als om één grooter glas, maer 't scheens dat dien ouden haet tusschen my en de pints roemers noch continueerde, alsoo'er geen my op mijn reyse heeft durven volgen; mijn blasen heeft immers altoos de halve pinten en drielingen verschoont, evenwel waren'er geen op 't Schip te vinden. De Mom verstreckte ons voor *Vin del monte Alcino*, die *Pompeus* geschoncken wiert in een tinne bocael, soo gebocht en gebult als die beeckers ordinaris sijn daer de kinderen de Pinxter-bloem mede gaen singen. Des namiddaeghs om den tijdt te verdrijven ende de kermis ten vollen te vieren, speelden wy een lanterluetjen, vijf duytsjes in, terwijl dede een glaesje Brandewijn de ronde, om die harde spijs in de maegh wat te weecken: soo liep de tijdt al deur. De Son haelden sijn hoofdjen onder, en de keerffen quamen op, wy begosten weer te vlammen op nieuwe klock-spijs (alsoo wy noyt en aten sonder het geluy der klokken) hier kregen wy tot pottagie een schotel grutten met varckens reusel en Corenten gekoockt; twee Metworsten half gedistileert, wierden op een houte Teltje binnen gebracht, als zijnde een present van onse Schipper; ick die de minste niet wilde wesen, liet mijn Oxhoofden met Ansjovis opslaen, die soo vreeslick stoncken, dat ick wel wenschte om dat lieflicke ruykballetje dat *Adriaen Rosa* te *Rijswijck* vondt: wy sochten dan de beste uyt, en resolveerden met gemeene stemmen omse na desen voor sulcken eyffelijken lucht te bevrijden, en al den bruy tot front te malen; de Cajuyt-wachters kregen last om eenige schoon te maken, dat sy oock deden, maer 't waren de tonnetjes selfs, die de hoere kinderen schoon maeckten, alsoo dat mijn ses Oxhoofden geen drie goede schotels volkosten uytleveren. 'k Heb voor desen menigmael met den Heer *Liebergen* en andere sich des verstaende, van

verscheyde spijzen gesproken, als van Oesters, Haenkammen, Eyeren, gele Kalfs-voeten, Ramsperren, Zwerferick, en diergelijcke *quæ faciunt ad coitum* (Zum tranck) hoe dat de natuur die soo voetsamen kracht heeft gegeven. Maer komt nu botmuylen van Doctoren, weetnieten van Apoteeckers en brodders van Chirurrijns, en leert, datter voor een Oost-Indisch-vaerder niet heerlijcker is mede te nemen, als dien excellenten voetsamen Ansjovis, want daer wy in Hollandt met geen ses schotelen souden toegekomen hebben, daer hebben wy nu aen een halve (niet schotel) maer Ansjovis genoegh. Achter dese kost quam een trou pater-stuck, dat men voor magneet-steen of liever voor een Engelsche messe-koocker zoude aengefien hebben, want het soo ras zijn beenen niet op Tafel geset hadde, of men sag'er een quantiteyt van messen en forketten tot het silvere bantje toe, in steken; en schoon wy onsen moet daer braef aen koelden, soo raecte de geroockte tong niet vry, daer elck een het zijne van maecte te krijgen, uytgenomen onsen Opper-Chirurgijn, die een Hoogduytscher was, die daer van weygerde te proeven, om dat de schelmen hem gezworen hadden, dat die selfde tongh meer als hondert mael de Koe haer naers hadde gelickt. Tot bancquet maecten wy een Boere pols van bruyne trischuyt, Brandewijn en Mom, een drommels kosje! ende daer mede wierdt dese maeltijt beslooten. Terwijl dat de Heeren sich verlustigden binnen de Cajuyt, so wiert'er onder *Nereus* kinderen niet mis gedobbelt, eenig Scheeps-bier staende op't point van te verzuuren, wiert aen matroos ten besten gegeven, doch met ordre: Ick gingh voor eens sien, en vondt een sware flapkan met een yzeren kettingh aen de mast vast gekloncken, en vroeg aen de Bottelier wiens hont

hont dat 'er was die daer vast lagh, en of hy zoo boos van aert was dat zy hem niet dorsten los laten? Hy gaf my tot antwoord, dat hy daer soo vast lagh om deselve redenen, als de Juffers in het Spin-huys sitten, dat sy hem niet los vertrouwden, niet om zijne quaetaerdigheydt, maer om dat hy allemans vriend was, en hy geslooten wiert gehouden, om dat hem geen matroos zoude apprivoiseren. Jan hagelgingh dan stuck voor stuck, en vatte het beesje elck eens by 't oor, dat dan datelyck zyn Backhuys op dee, en haer begromde baert quam licken, dat haer groote vreugde dede bedrijven, en op haer manier kermis houden, soo dat sy (als ick flus met recht zeyde) niet mis en dobbelden, want doe het spel hooger quam, was de minste treck een tandestoocker of een mes; wy dan, om datse by avont niet zoude geplondert werden van hare getrockene prijsen, bewaerden haer die nacht, en lieren den buyt (als men op loteryen gewent is) des anderen daegs omtrommelen, de Trommelstock was een dagg, en matroosjes billen de Trommel, dit was het slot van den eersten dagh van de Kermis.

Op Woensdagh den 30. was ick gedwongen een leermeester te nemen om my te leeren ontbijten, daer ick groot spel mede hadde: Ick besocht het voor de eerste mael met mijn vingers, die ick in 't zout water gewasschen hadde, en casueel in den azijn, daer ick mijn mondt mede spoelde gedoopt, bloedt dat smaecte! trots de beste zult, het was trouwens oock het eenighste vers vleesch dat in 't Schip te vinden was; van alderhande zoute kost hadden wy anders ruymte genoeg, uytgenomen van die gepelke Varckens oortjens (*trara, trarara*) daer *Joncker Jan* somtijts zijn vingers in steekt; en wat de vocht belangt, ick moet bekennen, dat wy alle dagen versch zee-water hadden; terwijl wy aen den ontbijt

zaten, quam ons de Opper-stuerman aen-dienen; dat hy een groote fluyt in 't gesicht kreeg, de meeste part kreegh dorst van dit woordt; maer ick dacht, dat het Musikanten waren, die ons een deuntje wilden vereeren; doch van speelen en drinken viel niet, alsoo de fluyt voorby marcheerde, het zoude oock een onmenschelick zuypen of afgrijfselijck speelen gegeven hebben, alsoo het een Basfluyt was, van wel 500 Lasten groot, die *Mr. Jordaen* met al zijn Discipelen niet soude hebben kunnen stoppen. U E. moeten weten dat sy hier maer 5 graden van de linie waren, daer het dapper warm begon te worden, en om de groote stilte schrickelijck te sliengeren; ick ging mijn goetje eens opslaen, om wat lucht te geven, mijn Hammen-en tongen wierden op 't half verdeck opgehangen, over de helft most een strijkade hebben van peper en zout, om van sijn quale genesen te worden; de Kaes quam mede te voorschijn, waer van d'eene de water-sucht, de andere de koorts, de derde 't eeuwige leven hadde, die my aldus in mijn onderkleeren hadde sien sitten met een witte gesteeckte muts op, soude gemeent hebben dat hy niet ver van het *achter om* hadde geweest, het was een kraem die my wonder wel aenstont, uytgenomen datse wat periculeus, niet van vyer en waters noodt, maer van die baetsoekende kapers, die ons tot *Oost-Indien* toe, by bleven: want maer eens nae achteren gaende, om myn ochtent gebed te doen, hadt ick schier (als die van *Praeg* de Stadt met bidden verlooren) een goede *portion* Hammen quyt gheweest, maer onse Stuyrman (dat sijn rechter-handt soo langh hy leeft eens ter weeck een warme Ham mach ontginnen) nam sijn Scheep-pistool vol knoopen gevlochten, en leyde het *Jan bagel* over die diefachtige kneuckels, dat sy mijn Verckens vleesch lieten hangen om het hare te ber-

bergen: ick quam op dit gerucht self de kraem waer nemen, en verbondt de gequeste, sneet de ingekankerde, opende de waterfuchtige, reynigde de gortige, cauteriseerende die 't vyer hadden. O 't is soo playsierig! als men syn goetje soo gestelt vint, en dat men op sulck fatsoen dagh-werck kryght; ick fagh 'er oock soo vriendelyck uyt, of ick den heelen dagh *Luytersche Psalmen* hadt te koop gehad, maer of ick bangh fagh of niet, het Schip vergat daerom syn slingeren niet, soo dar ick tweemaal beneden quam, eer ik eens beneden was, echter men moest het lyf daer na setten. Dan marcheerde ick eens (om 't staende te houden) als *syn dickheyt Ravesteyn*, of ick met te een marsch om liep, dan met de naers achter uyt, of ick een korf met glazen te koop bracht, als *Parret*; in somma, het diende wel alles vast gebonden wat'er was; ick dorst des avondts geen Kaersen op tafel setten, maer wy maekten een Lamp of twee boven aen de balcken vast, soo dat het seer wel geleeck naer die schildery, waer in die maeltijdt van *Beltzazar* uytgebeelt wert. De eerste storm, vongh ick aen het hooge endt sittende, op mijn kraegh, dat was soo een golp van twee backen pruymen met lang sop, ses Tailloren, vier Lepels, en drie messen, dat altemael t'evens op mijn ribben sacken quam, een swaer stuck gesprengt Vleesch, dat by ongeluck ter zyden affshoot, stiet onse Schipper soo vreeselijck op het wambais, dat'er de beenen in bleven steecken: Ja hier liepen twee hoender pooten van tafel sonder lichaem of hoofd, 't zijn wonderlijke dingen! Ick heb menighmael gelijckenissen hooren maecken tuschen het Rasp-huys en een Oost-Indische Reys, maer hier dacht my wasser geen onderscheydt in, alsoo *Plautus* in zijn *Afinaria*, om het Tuchthuys te beschrijven, kortelijck seyt, *Ubi vivos homines*

mortui incur fant Boves, en dat geschiede hier oock *Sed valeat S. Rappinus*, is het Schip een Rasphuys, ick ben daer ten minsten vaer of, en eyschte op die autoriteyt een anker of twee, onze Stuerman zwoer my dat het daer te diep, en de zee soo ongrondelick was, als het hart van dien geaffecteerden Complimenteur N. N. was; maer ick steurde my weynig daer aen, en visiteerde met den botteliers twee schoone ankers, daer wy (och lacy) tegen onzen danck gront vonden, en deselve een half uur daer na buyten boort smeten, dog zy hielden niet, het slingerde daer op aen, ja oock zo, dat ick somtyts met myn glas in myn hant sat als een *Tantalus* die'er noyt een droppel van te bed hadt, somtyts was't weer of ick een heele Zee van wijn t'evens in myn lijf kreeg. Hier dacht ick hoe het met de wereltse dingen gaet, dat den eenen van het eene broodt tot het ander niet kan raecken, al lagh het maer een duym breed verder, als hy rijcken kon, en den anderen schoon hy maer stil sit, werdt het van de fortuyn gekaut, en in de mont gegoyt, en ick geloof, dat in gevalle hy niet gapen en wilde, dat zy zyn mont zoude opbreecken, en duwen het'er met gewelt in.

Op den 31 Mey quamen wy soo nae aen de Son, dat hy boven ons Schip in de ronde begon te loopen als *Benschops tuymelaertjen*, jae wy waren hem dickwils soo nae, dat ick de braem-stenghen liet inhaelen, uyt vrees dat wy hem een oogh zouden uytgesteecken hebben, als oock dat die hooghe toetaeckelingh op onse Schepen my niet aen en staet, geloofje my niet? ick sal't met de oude schryvers bewijzen, dat onse Voorouders (dat oock geen gecken waren) noyt met fulcke schepen, en half so hoog toegetaekelt in Zee zyn geweest; doch hier van onderrechte my de Stierman, seggende dat over drie à vier hondert

hondert jaren de windt noyt hooger woey als drie of vier mans hoogte, en dat daerom de hoger seylen onnoodig waren. Laet ons die disputen laten varen, en middelen beramen om de linie gevoeghlyck te snijden: Den eenen floegh voor, datmen wachten moest tot de windt scherpte, een ander quam met de Globen voor den dagh, en wilde bewijfen, dat men de linie ter syden kost omvaren, een derde meende, dat de linie by nacht onder ons was, en dat wy daer best in 't duyster souden over heen seylen, in summa elck sey 't syne daer af; maer ick, in die diepe disputen niet willende treden, gaf ordre datmen soo ver recht uyt fou seylen als 't mogelijk was, en dat 'er booven in elcke mast een soldaet soude sitten met een scherp sweert, om als 't haperde een graet drie of vier uyt de linie weg te kappen, om door die bres nae de Zuyt-pool te raecken, die daer na dat gat in de linie wilde gestopt hebben, mochten 'er selver voor sorgen; desen raet wiert geapproveert, maer het lee wat langh, eer wy tot 't effect quamen om die ongewoone groote stilte. Ick geloof niet, dat wy daeghs een pekelharinghs graet vertierden, daer by de Canarische Eylanden niet dan Walvisch graden rekende. Ick beken 't dat het hier heet wiert; een sack Rasijnen, die ick hadt mede genomen, droop tappelinghs wech, mijn schoenen versmolten, soo dat ick 'er sulcken fatsoen van kon maken als ick wou, hadt ick maer formen gehad; ja ick geloof, dat myn gelt, by aldien ick het gehadt hadt, myn beurstot een smelt-kroes soude gemaect hebben, daerom is 't een geluckigh ongeluck van meest al de Oost-Indisch-vaerders datse meest onbeladen daer nae toe gaen, van geldt wel te weten, maer nier van luysen, want die bloet-vrienden hebbe ick hier in alles getrouwe mackers bevonden, en terwijl het soo stil was, dansten die boeren met

ses beenen op mijn hoofd en lijf dat 'et my niet langer stont te verdragen.

*In Lusitanos jam peckine dextra sevit
Et seris annis ulciscor fata Philippi.*

Soo dat de vermaecklijckheyt van de jacht, de stilte wat deê versetten, maer niet vergeeten. Op een tijdt een wint gevat hebbende, trock datelijck nae t mars zeyl toe, en zetten al by wat ick hadde, ick wenschre wel duysentmael om de belofte (schoonse my in Hollant God beter niet zijn te pas gekomen) van N. N. alsoo ickse voor wint in de zeylen sou gebruyckt hebben. Och kinderen dit wil een benacuwde nacht worden: *Willem* legh datelijck vier deekens onder mijn, want soo vier deekens in acht uuren boven verwarmen in den derden graet, soo moeten nootfaeckelijck vier deekens in acht uuren onder verkoelen in den selven graet; 't is hier geen warm, geen heet, maer gloeyent weer; ja zelfs te benaut om by *Mary* of *Margriet* te bedt te gaen, met verlof het ingewant verdroogt inje darmen, en dan kackje *Mummies* van stont, daeghs kost het noch gaen, dan socht ick de schaduwe achter op onse galery, en wiert een *St. Franciscus* die de visschen stont voor en preeckte, van herten bedroeft, dat ick niet eenige Cabbeljauws, Schelvis of Scholzaet had mee genomen om daer te planten voor de Haegsche kinderen, die my staen te volgen; wel is 't waer dat het hier een gefont climaet is, en dat ick hier bevrijt sit van Och! Och! den Koninck tot *Bazan*, en van *Lamy*, den broeder van *Goliath* en van *Eylacy*, de dochter van *Commertje*, maer evenwel is 't geen volmaeckte vreugt, want het eeten is hier nergens na so goet als in Hollant; doe de Erreren hier op tafel quamen, verklaer ick datse so heet waren, dat ick mijn baert daer

aen

aen fengde, en myn tongh aen brande, de keerfen quamen noyt optafel sonder eerbiedige reverentie, sommige negen als welgemanierde Dochters, andere lieten 't hooft hangen als *Capucyners*, ja sommige droopen wegh als dieven van de galgh; myn schoone tronie daer ick meest voor bekommert was, hoe ick hem mocht preserveren, begonder uyt te sien als vleys, dat in den oven geset was, en myn kootneusje als een Karbonckel; in dese hitte wiert veel Zee water gebruyckt, om handen en aengesicht door die koelte te ververschen, maer wy waren soo rechtveerdigh, dat wy *Neptunus* wel ruym eens soo veel aen sweet wederom gaven; behalven dat wy 's nachts niet wel kosten slapen, maecte *Fidelletje* onse Schippers hondt, in de honde-wacht sulcken vreeselyken gebruy, dat man en maecht in de wapenen quam, 't schijnt dat het beest met 'et ondergaen van de Son sich te rusten hadde begeven, en met sijn gat aen 't peck vast gebacken was, dat hem vreeselyck dede janken, tot dat hy met warm water weer afgespoelt was. Eyndelyk om uyt dit jammerlyck verhael eens te scheidyden, soo quamen op den 11 Juny, synde Maendagh, de windt O. Z. O. de Stierluyden binnen, en seyden dat onse bekomen breete was o graden 43 minuten Noordelyck, en dat'er kans was dien nacht de linie te passeren om de schoone koelte die wy hadden, jae dat meer was, onse Opperstierman verseeckerde ons, dat hy de linie niet alleen verscheyde reysen in kalmte, maer oock selfs tegen de windt was gepasseert; wy gaven dan yder last om op te passeren, maer onse twee Corporaels, ('t schynt dat getrouwde luy wat ernstiger syn om een stuyvertje te winnen, en dat haer gierige wyven haer geanimeert hebben om voor andere op te passeren) brachten ons de eerste tydinge dat wy befuyden waren, ja swoeren

ren dat zy de linie gefien hadden, als men haer nae de kleur vraegden kregen wy tot antwoord, datse was groen, fwart, root, blaeuw, soo dat ick op fulcke losse verklaringe geen verder examen en dee, oordeelende dat die luyden *snee-blind* moesten geweest zijn, en my vernoegende de Son (voor de eerstemael van mijn leven) aen de Zuyt-zijde te begroeten; 't is wonder *Mr. Butler* hadt my gepropheteert dat mijn *Viool* onder de linie bersten soude, het geschiede oock soo, want hy hingh altoos voor mijn bedt, daer ick's avondts met een slinger, dryvende uytgeworpen wierdt, ick uyt mijn slaep schietende, vatte wat ick krijgen kost om niet te vallen, ende het ongeluck wilde dat ick de *Viool* juyft greep, die met spijcker met al gewilligh volghde, en lelijk in de pleyster raeckte door dese onverwachte val. Hier begosten wy weer dapper wech te spoeyen, en *Boreas* hadt zijn koonen gespannen als een lulle-sack, ick was curieus hem eens te vragen na de oorfaeck van soo lange stilte, daer hy my reden van gaf, onder conditie, dat ick hem een liedt soude dichten ter eeren van zijn *Ceclia*, seggende, dat *Aeolus* de Bruyloft hadt gegeven van een sijner dochters, en dat de winden soo langh oorlof gehadt hadden, dat nu 't versuym verbetert zou worden, als oock geschiede, want dan blies hy eenjes *stilo recitativo*, soo veertien dagen achter malkanderen, dan was hy weer wat meer gematigt, en neurde of hy *Psalmen* songh; dan was hy weer heel aen 't wilden, en sprongh van 't een op 't ander, of hy een *Engelsche jigge* gequinckeleert hadt, dan hielt hy weer heel zijn backhuys toe, dat wy bly waren, als wy maer drie vier porcussen in een etmael mochten hebben, daer hy niet te gierigh mee was, als hy's daegs te vooren gedroncken hadt, maer het haperde, als wy op de hooghte van *Abrahams* qua-

quamen, doe vernam ick dat *Aeolus* een oprecht *Catholijck* was, alsoo hy in de tijdt van veertien dagen, wel tien Vier-dagen hadt, dat de *Bock* sich niet eens repte, en ick vreesde, datse hem met een spel een gat in zijn blaes gesteecken hadden, en datter van zijn leven geen windt weer soude komen, dat in 't kort contrarie bleeck, want hy quam met fulken verwoetheyt tegen ons aen, dat wy om de seeckerheydt tegen dat geswollen back-huys onse hinderste keerden, en hem in 't oude gat lieten blasen, doen hy dat sagh, wierdt hy soo ontfteecken, dat hy ons weer vlack voor de neus quam, daer wy niet rouwigh om waren, 't was maer om 't wenden te doen, dat in dese tijden soo dickmaels beurden, dat ick mijn *Oost, West, Zuyden* en *Noorden* quijdt was, soo my 't compas niet anders hadt onderwesen, dan was de Son voor, dan achter, somtijts bescheense heele dagen onse *Cajuyt*, door dat geduerigh drayen, dat men niet anders soude gemeent hebben, of wy beleefden de tijden van *Hiskias* en dat de Son stil stondt; eyn-delijck begoften wy weer wat cours te setten, en gingen door dat het roockte, dickwils soo snel, dat sommige maets eenigh goet in 't Galjoen in zee lieten vallen, dat al achter uyt was, eer 't beneden quam, jae ick heb dickwils uyt curicusheydt een stuck van een *Toebacx* pijp genomen, en die buyten de *Cajuyt* gesmact, men zoude geen thien getelt hebben, of zy was al buyten 't gesicht, en dickwils ter contrarie gingen wy in een uur geen musquet schoot voort, schoon wy de windt van achteren hadden, om dese streeck hadden wy geduerigh variable winden, dan reeden wy op schaetsen, dan kroopen wy als *Schildtpadden*, en ick kan onsen voortganck nergens beter by vergelijken, als by een kous die ymandt sal aenpassen, dan klemt hy wat aen de hiel, dan schiet het weer wat aen,
dan

dan trecktmen dat men sweet, *en fin* men rust niet voor m'er in is, met ons gingh het oock alsoo, ick keeck ontrent 299 mael 's daegs nae 't Compas, bloet vol ganfen, het scheelt soo veel welck schreefje dat voor staet; soo ghy lieden, myn Heeren, aen Landt soo dickwils nae uw' Compassen siet, daer ghy nae zeylt, als ick nae het onse, hier op Zee, soo fyt ghy blindt, ten minsten brillemans tegen dat ick weerkom, maer al dat kijken en herkijken kost niet baten, want het is met geen geweld te doen, soo dat ick oock lier drijven wat dryven wouw. Hier kregen wy een excessive heeten en stillen dagh of twee, ick was schier te luy om te leggen, jae selfs om te dencken, evenwel de tydt moest doorgebracht syn, ick gingh myn ducaetjes (ontrent half soo sterck als de gemeente op ter *Hey* 10 à 20 mael overtellen, doch dat playfier hadt ras gedaen, oock roocken al wat nae Tabacq daer sy naest gelogeert waren, dat my soo gram maecte, dat ick in myn toorn swoer, dat soo myn ducaten nu na Tabacq stoncken, ick myn Tabacq oock nae ducaten soude doen stincken: voor de rest overdacht ick d'ongelycke uytdeylinge van 't geluck, als by exempel, nu vaer ick na Oost-Indien, en onderwegen suyp ick gul water in myn darm, om de waerheyt te seggen, ick heb'er niet veel smaecks in; waarom gaat *Limburg* niet in myn plaats, die is het syn beste drank? het hert keert my om als ick *tousjours, tousjours* die graeuwe (of liever muysvale) erreten sie op tafel compareren, en *Monfrere Johannes* souder een bruyloft om ontfeggen, waerom blyft hy t'huys? wy sijn tot walgens toe versien van excellente stockvis en rotte kaes, (trots de verrotte kouffen van *Huyghden Beer* tot *Voorburgh*) immers moet van *Leeuwen* bekennen, dat hem drie uuren gaens niet soude verdrieten om aen dien edelen *Nardus* te geraecken,

en soo een man blyft achter sijn wijs billen leggen in den luyen *Haeg*; wil men hier's namiddaegs vreugt rapen, de *Viool* is met een snap gestelt, de snaren klincken als een ochtent scheet van de bekende *Weeuwenaer*, (wel te weten als hy sijn kop op' een houte tafel leyt.) Ick hebbe wel hondert mael den Heer *Fagel* hier gewenscht, om die schoone resonantie aen sijn *Viool* mede te deelen; maer wat is het, als de luy niet willen geraden sijn, en met geweld kan ick niet trecken; ick verseecker U L. vrienden niettemin, dat het wat anders is hier in den *Raedt*, of in't *Vaderlandt* in den *Raedt van Brabant* te sitten; daer komt weer een kouwtje, hey de bruy! dats 40 myl in een etmael, soo dat wy nu hebben 21-47 breette, en 0-19 lenghte, maer de minuren reeckende ick even eens, als het klein gelt van een gewisselde *Ducaton*, dat een door de vingeren druypt, *Minima non curabat Prætor*. Hier sagen wy ontrent een doufsijn *Vin-Visschen* (een soort niet veel kleynder als walvisschen) rondtom het *Schip* swemmen; men mat haer met geen duymen, voeten, of roeden, maer met heele graden; ick liet den *Raedt* r'samen roepen, en op mijn propositie wiert'er geresolveert, dat men een varcken sou slachten, en het hayr schoon affchrappen, en dat in plaets van een hoeck aen ons groot ancker slaen. Daer na namen wy twee leege leggers, en bonden die in plaets van't *Curck* of *Drijf* houdt half wegen het tou; de practijck ginck aen, wy vongender een die wy tot de *Caep* toe soo lieten achter aen sleepen, daer hy los raecte, wy spijsden't van onsen overvloed, daer het beeft soo beleeft voor was, dat hy middagli en avont, als wy gingen eeten, water uytspuyte, op dat ick daer by mijn handen sou wasschen. So heeftmen sijn vermaeckjes al mee, en oock sijn hartseertjes (niet by de kleyne maet) her moet so al heen scheerent

in de werelt, de menschen fouden waerachtigh wel Koninginnen in't schaeckbort willen zijn, en schuyns en recht gaen na haer eygen believen, en dat soo ver en soo kort als sy willen, *zest eben so, man muss es nehmen wie es komt*; Neen, met waerheyt het is altyt geen vreugt, want hier hadden wy het ongeluck, dat onse schoone doffer (ick kan het qualick sonder schreyen noch schrijven) stierf, en gaet nu heen en koop eens lijfrenten op sulcken beest! sulcken beest! al de duyven treurden, sulcken doffer als het was; men wilde my wijs maken dat sijn aenstaende natuerlijcke doot, met het mes geprevineert was, *aber* ick at'er niet van, my excuseerende op de familiariteyt van oude kennis ende bysondere liefde, die ick hem gedragen hadde. Over tafel *oriebatur magna quaestio, proposita à Domino Willichio, an scilicet color esset de essentia eervisie? statim respondebam, quod sic, cum nostra nihil amplius commune haberet, cum Biero Wesopotamico, quam colorem adeo eximie vilis facta erat, profecto tanquam ovum sine sale; mirabantur omnes promptitudinem ingenii, sed ego illorum admirationem modeste & risu Monachali excepi: Postea ad me delata fuit questio de coitu, testes strenue jurabant se per foramen vidisso contra parietem (in umbra scilicet) duo corpora conduplicata & more Venereo se moventia & in adulterium concludebant (nam mulier erat nupta Heus dixi facessite hinc ocyus nebulones, non enim sum Doctor umbraticus; ex hoc omnium ora in me, & omne vitrum mihi propinabatur, hoc demum est bene vivere & optime stare cum suis officirijs.*

Seecker matroos, die casueel in de Cajuyt quam, vroegh ick hoe hy naer Oost-Indien geraeckt was, daer hy voor desen tot Amsterdam Makelaer hadde geweest, hy antwoorde dat eenen *Pieter Janssen Duyf*, voor desen Waert, dicht by 't Schouburgh, en nu

nu mede matroos op ons Schip, soo eens op een droncken avont dertig gasten i' sijnen huysen drinkende, tot desen tocht debaucheerde, die het oock altemael beswoeren en teeckenden, maer dat hy'er evenwel niet meer als elf hadde mede gesleept, alsoo de rest afgevallen was. Met sulcke en diergelijcke dingen raekten wy op Vrydag den 27 July op 33-18 breedte, en kreegen des ochtens met een weste wint, regen en duyftere lucht, met het ryfen van de Son het lant benoorden de *Tafelbay* ende het *Robben-eylant* in 't gesicht, 2 à 3 mijlen van ons ging ick uyt de Constapels kamer kijken, om dat het lant soo veel hooger soude leggen. Wy lieten een dancksegginge doen, als dat behoorlijck is, ick hadt dat geluck, dat ick mijn leven geen koets van doen hadt om na de kerck te rijden, ick woonde daer soo dichte by, dat ick pertinent kost hooren als men begon te singen, ende die matroos hoorde opheffen, kost met goede conscientie sweeren, dat het de schaepskoy was, maer of 't de rechte was mach de koeckoeck sweeren: Ick was de beste Singher van allen, soo dat U L. kunnt dencken, hoe lieffelijck dat het gingh; Onse groote Kerk-toren had 's ochtens, 's middags en 's avonts een vaen op, en noch was hy niet droncken als somrijts. Des achtermiddaeghs kregen wy de *Baey* en ankerden, de Hoof-Officieren gingen de Commandeur saluëren, soo dat wy hier eens gins en weer uytstapten, en ick rekende als of wy nu aen 't huys *ter Hart* waren. Veel van de Caep te verhalen soude ick niet wel sonder stofferen (daer ick my tot noch voor hebbe gewacht) kunnen doen, want daer is niet veel, voor eerst het was winter, en ten tweeden wilde ick geen nacht of twee op 't velt slapen, om een kudde vogelstruyfen of eenige wilde harten op te doen, want men heeft'er

*Tigers , en Beeren , Leeuwen wreet en stout ,
Souden die setten op den romp van Nout ,*

Haer poot ,

O Doodt .

Dat waer te grof ,

Neen neen neen ,

'k Wil niet heen ,

't Nieuwtjen is by my al of .

Behalven dat ick oock den Commandeur niet vragen wilde , om 6 à 7 paerden te leen , soo dat ick'er geen monsters hebbe gesien , als den Commandeur self , daer ick de eerste tien dagen wel mede stont ; maer alsoo de Heer *Cornelis van Qualbergen* , gewesene Commandeur , stont om met ons te vertrecken na *Batavia* , soo communiceerde ick eens met hem hoe men onsen *Borchorst* vast soude Scheep onthalen , dat den honfvot soo qualijck nam , (alsoo hy altoos meende dat men van hem sprack als men maer een mensch te woort stont) dat hy my (toen ick hem quam vragen offer yets van zijn dienst was aen boort , dat onse Schipper soo henen soude varen , om tegen 's anderen daeghs ordre te stellen , om de vrienden op het s'cheymael te ontfangen ,) tot antwoordt gaf , *komt gy om de geck met mijn te scheeren , of om mijn wat te foppen ?* Ick seyde , dat ick altoos om sulcken antwoordt niet in sijn comptoir quam , en dat ick hem meer respect droegh , als ick schuldigh was ; daer met stapte ick heen , des anderen daeghs quamen de vrienden , den Commandeur seyde , mijn Heer , ick wilde wel met permissie een glaesje kleyn bier hebben , ge- lieft seyde ick M. H. niet een glas mom (dat hier een regael is) *geeft my water* (seyde den beest) *het is my gnet genoeg ;* niet meer spijt my , als dat ick den *Mats- fot* niet vraeghde , wat voor water hem beliefte ,

Zee-water, of ander; wel wat duyvel ick was in mijn *territorium*! al zijn onstuymigheyt quam daer van daen, dat *Qualbergen* soo bemint noch wiert, dat niemandt met hem zeer geerne te doen hadt. De *Hottentots* selfs, die een vrywillige gift alle jaren aen den Commandeur geven, hebben de bruy van hem, wat *Capiteyn* (seggen sy) is dat! altijd *Sieckum* (*id est* sieck, quaet, knorrig, lelijck, en al wat niet en deught, is al *sieckum*, slechte Tabacq, *sieckum Tabacq*, &c.) en dat maect onsen vrient dol, die wil *per force* krijgen dat eygentlijk met ter minne te doen is, trouwens hy straft zijn selven alle avonden met eenige mutsjes kort voer, dat hem van een van zijn getrouwe onder de rock wert gebragt. De menschen groeyen hier in 't wildt, en de vrouwen hebben hier meest alle (als my ons volck selfs seyde, want die ondervindingh paste my onder sulcken Commandement niet) soo een kamlap over haer oor-eyfertje hangen; doch sy sustineeren dat het een aenwas is, dat sy uyt de Kraem behouden; de mans gaen met haer boven-lyven en schamelheden bedeckt met een beeste vellerje, de vrouwen *ad idem*; maer die hebben daer en boven haer beenen rontsom met darmen losjes bewoelt; mans en vrouwen smeeren en salven haer met seecker soort van vet (anders souden zy'er soo geel swart niet uyt sien) om de zweet-gaten voor de koude te fluyten; maer ick sweer u, dat hy een moortdadigh mes moet hebben die sijn handen van dese gefalsden niet soude kunnen houden; doe ick'er was, wiert'er een Zee-Koe, een daghreyse oft twee van 't Fort geschoten, dicht by een revier daer sy sich veel onthouden; sy brachten de voet by den Commandeur, by de enckelen afgesneden, het was in der waerheydt niet kleynder als van een Oliphant, soo dat het gruwelijcke beesten moeten zijn; maer sy

wierden niet veel gezien; wy trocken op den 12 Augustus, na 14 dagen stil leggens, daer van daen, en liepen Sondaeghs 's morgens na een half uur boegseerens in Zee, tot blijdtichap van al 't volck, die genoegh waren gebruyt geweest; Ick was'er oock soo euvel wel niet aen, ick kost driemael beter op, als afgaen, eyndelijck loste ick een gevangen, die ick 8 dagen onder mijn hert gedragen hadde. Wy kruyden dan heen wel verheugt, dat wy de kust van *Africa* uyt het gesicht waren, de *Caepvogeltjes* wit met swarte spickelen, volgden ons by duylenden, gelijk sy ons trouwens oock 14. dagen eer wy aen de Caep quamen, hadden gerescontreert, wy leyden hondert listen omse te vangen, maer 't wouw niet lucken, van onverduldigheydt branden wy'er in 't leest op los, en wy schotense datse vlogen, maer de duyvels wilden niet vallen. Hier waren wy altoos versien van vers vleesch op tafel te hebben, al hadden het de honden maer geweest van de *Heer Qualbergen* (die van de Caep was op ons schip gekomen) die 's achtermiddaegs de tafel voor haer Ledekant gebruyckten; wy waren wel versien van alderhandegroente, en onse glafen, daer geen wijn meer in droop, gebruykten wy (ô droevigh verhael) om over de sterckors te setten, bloemer herten het smaecte hier soo wel, dat oock niet vreemt was: Hier geschieden op eenen dach twee wonderwercken, het Kalf van sich selts *onredelijck*, beviel redelijck, doe het geslacht was, *Et quis, unquam audiuit pulchra fame*, evenwel hadt ick hier altoos schoone honger; desen tijdt brachten wy geduerigh met genuchten deur, uytgenomen, dat ons Schip eens een harden en vliegende storm van vier uren langh uyt den O. N. O. op sijn wambays kreegh, en ick eens een alteratie, die ick in geen halve dagh kost versetten, dat quam daer by, dat de *Heer Qualbergen*

gen en de Schipper hadden 't heel druck achter in de galerye met spriet-oogen en verrekijckers te besigen, alsoo sy yets van verre sagen bewegen, daer sy niet van wisten te maken, sy riepen my 3 à 4 mael, maer ick was doof, op 't lest roepen de gecken kom ras, kom ras, ras, ras, hier is een Meeremin te kijken, ick trock mijn hoofd daer op eens soo diep onder de deeckens, met die apprehensie dat my *Soetje* uyt de *Meermin* noch op de hielen sat, en dorst niet opstaen voor dat het middagh was, (de drommel mach een quade consciencie hebben, sy vervolght een over al) voor de rest gingh het wel, wy hadden veel mooy weer binnen en buyten, dan lachten wy wat, dan gingen wy buyten wat lucht scheppen: Wat strondt, 't is hier niet of men naden *Haegh* of *Leyden* vaert, daer men sijn handen moet binnen houden, wy sprongen louter in de bocht, en deden wat wy wilden *imo quod plus est*, wy heulden onder elck bruggetje. Matroosje speelde sontijds wat de beeft, dat dede die duyvelke Caepsche wijn, die sy hadden (voor een byslapen of goede woorden denke ick) weten te krijgen, my dacht by mijn keel, dat een stuck van des *Konincks van Spanjens* tijtels wel op haer soude passen, te weten, dat sy oock sijn *Dominateurs in Asia en Africa*. Hier kreeg ick schoon tijtverdrijf met mijn luyfharck, ick strafte op eenen dach eens meer als 30 overloopers met de dood, en ses daer van pardonneerde ick om aen andere over te serten. Ick ben al mijn leven een liefhebber van de translatie geweest, als blijktt (eylacy) aen mijn *Psalmen*. Eyndelijk vrienden (want de tijdt is om, en hoe knap het by komt kunnen U E. wel aen dese brief sien) raecten wy in de *straet van Soude* nae seven weken zeylens, elck begon sijn goetje voor den dag te halen, en daer was niet een *Johannes Grando* die geen

tabacqs-pijpen, ten minften naelden mede hadt, daer
 fulcken ongelooffelijcken menigte van was, dat wy
 (foo daer garen nae proportie hadde geweest) *Suma-*
tra en groot *Java* gemackelijck aen malkanderen
 fouden hebben konnen naeyen. Eyndelijcker als eyn-
 delijck quamen wy op den 7 October op de Reede
 van *Batavia*. Daer hebje nu mijn heele Reys, hoe-
 wel by stucken en brocken, niet te min con-
 fuys, by foute van tydt. Niet ifser verdrietiger, als
 dat die verbruyde Zee-maenden zoo langhsaem
 voortkruypen als krabben, anders is de reys in fich-
 selfs niet onvermakelijck; het fchip gaet voort of
 niet, de gagie gaet fijn gang, men geeft 'er niet een
 ftuyver uyt (dat my melancolijcq maecte) men
 eet en drinckt 'er het beste dat 'er te krijghen is,
Wijn en Bier en geltje toe, *Dirredoe*, &c. Gemac-
 kelijck valt het boven maten, want ick zweer U E.
 dat ick dese tocht op mijn muyltjes gedaen hebbe,
 en datmen meer te kleeden heeft om nae *Rijswijk*
 of *Schevelingh* te varen als nae Indien; 't perijckel
 is niet groot voor een geruft gemoet, want men
 heeft meest een ruyme openbare zee, behalven dat
 goetaerdige luyden felden verdrincken, *nam ista*
mors Tyrannis est propri qui raro pereunt nisi morte
non sicca. Men krijght onder wegen verftant, dat is
 feecker, (ghy fult het oock foo aen my op mijn we-
 derkomt bevinden) het merck vande Compagnie
 beloofte het oock niet duyster, want foo staet 'er op
 al de kuffens daer wy *nos Officirii*) op fitten ^A_{CV} dat
 fpelt immers fuyver ACVO *scilicet ingenium*, want
 het kan den aers niet acueren, die is en blijft bot, en
 fal in geen hondert Jaer een woordt *Maleyts* leeren;
 oock is voor yemant, die fijn respect wil houden, de
Pythagorifche kunst noodigh; ick heb oock leeren
 fwijgen tot berftens toe, wee den geenen! die ick de
 eerfte

eerste van de kennis in Hollant tegen kom, sulcken stortregen van woorden sal ick hem in de ooren kaetsen, en op hem los breecken, als een die sijn water, in een dronke mans gelach heeft moeten ophouden, en daer na eens buyten komt om schielijck te lossen. Men kan hier oock ge-adelt werden, want die wijs is wert, als hy weder in *Patria* keert, voor een van't huys van *Oostenrijck* gehouden. De tocht is oock soo nut als *gesont*; hoe komen dan, sult ghy vragen, meest alle *Oost-Indischvaers* aen de luwe couleur? *Resp.* dat het niet en komt van de reys, maer van te veel lantvruchten (die hier op haer 11, 12 of 13 Jaren rijp sijn) te snoepen, of van te veel ebbenhout te kloven, dat een duyvelschen swaren arbeyt is. De *Fiscael Paeuw*, was de eerste van kennis die ick aen ons boort sagh; hy vondt een packjen by mijn goet ongemerckt, daer hy wat op stont en staroogde, seggende, dit is ongemerckt: wel seyde ick, laet't dan ongemerckt doorgaen, dat oock geschiede. Aldereyndelijckst quamen wy op den 7 October's avonts te *Batavia*, de stadt is wel, soo oock de inwoonders, de meeste sijn wel wat swart, maer dat slijt hoe langer hoe meer, en schijnt in mijn oogen nu al vaelt te zijn; het slacht de lakens die men koopt tot *N. N.* die in't eerste wonderlijck bruyt schijnen, en binnen 14 dagen al ros, blaeuw, of muysvaelt sijn; soo dat ick hier treffelijck ben, en die 5 of 10 Jaeren (die ick als een *Parenthestis* in mijn leven rekene) sulden haest om zijn. Van *Batavia* sal ick niet een letter schrijven, alsoo ick dat tot het toekomende jaer spare, als ick de stadt beter sal kennen. Dit is een brief aen alle de Heeren en vrienden, wiens ootmoedige Dienaer is. Was onderteeckent *Aernout van Overbake*. Onder stont *Batavia* den 1 February, 1669.

R E G I S T E R.

	<i>Corollaria.</i>	
A L	genoegh van 't ydel redeneeren.	Fol. 63
	<i>De Vrolücke.</i>	
	Als ick ben by de wijn, en onder. &c.	136
	<i>Ad Fortunam.</i>	161
	Aen een trouwens gefinde.	191
	<i>Op een Luys.</i>	
'k B EN	kleyen, veel voetigh, wit somtijts, en, &c.	91
	<i>Aen den Heer van Zuylighem.</i>	
	Beleefde Heer, doe ghy my laetst mael singen hoorde.	190
C UPIDOOS	boogh lagh zonder pees of snaer.	86
	Christina, die haer beste Cabinetten.	93
D EN	amoureuſen Sodiacc.	1
	Dat my Jupijn quam noden.	45
	De verkeerde Vijf Sinnen.	67
	<i>Den Reuck.</i>	
	Deed ick qualijck dat 'k mijn Hofftee.	56
	Dat is net achtmael te gaff.	131
	<i>Op de wederroepingh van Cavel de II.</i>	
	De trommel krijgt een gat, het berſten der muſquetten.	137
	<i>Op de afbeeldingh van Cornelis de Wit.</i>	
	De outheyt wert nu kints, haer luyster is verdweenen.	157
	Dit is de Wit die voor 's Lants vryheyd was geſchapen.	157
	<i>De Smateck.</i>	
E LCK	ſingh vaſt dat hy ſweet.	61
	Extract van 't Kennip-Zaet.	74
	<i>Contra vijf Sinnen.</i>	
F YN	man ongevochgh knecht.	67
	<i>Tegen den Smaeckeloofen.</i>	
G EEFT	hem water in ſijn gat.	69
	Geen glaesjen hoe helder hoe ſuyver van glans.	80
	Grooten diſcoureur en eeter.	87
	Ghy nood my wel te gaff, wat is 't, ick drinck, ick eet.	92
	<i>De Trooſteloofe.</i>	
	Godinne, ſchoonſte van ons Landt.	134
	Geestige Reys-beſchrijving naer Ooſt-Indien.	201
	<i>De Kroeghgift.</i>	
'k H EB	vaſt-geſtelt, en rijpelijck overwogen.	4
	Dens	

R E G I S T E R.

Den verschen Weduwenaer.

Hier ruste nu die minne ruste.	7
<i>Tegen den Dooven.</i>	
Hier komt noch een dooven an.	67
<i>Het Na-gelagh van den Sodiaeq.</i>	
Hier geplaecht te zijn met Comedianten.	121
Hoort hoe van Galens stam „ gram.	124
Heugh' en nieuwgelycke dagh.	128
<i>Op de Victorie die Cornelis de Wit op Chattam bequam.</i>	
Hoe vrolijk klonck 't geluyt wel eer van Judas sangh.	153
't Hooft van Hooft de goede Hoop.	178
Hier woonen twee Maeghden.	178
Hoe hoogh is 't menschelijck verstandt verheven,	187
<i>Cupido.</i>	
I Ser ymandt mijns gelyck.	1
<i>Poëta laureatus.</i>	
Ick groet u Lucrecy ia dien ghy schep behagen.	12
<i>Den Indifferenten.</i>	
Ick heb beloofst mijn lief altoos te volgen.	16
<i>'t Gesicht.</i>	
Ick noem al dit singen, onnodige dingen.	58
't Iaer is suyver wederom.	170
K Oddigh en aerdigh proces.	103
K Kom g. oote Vorst, kom dael beneden.	140
Kleyne luffer groot van waerden.	162
Kackhuys klachte.	189
<i>Ad Leopoldum primum.</i>	179
M <i>Het Hooren-beest.</i>	
En lachte, danste, en men songe.	9
<i>De Melancbolijcke, ofte Hoop- en Troosleeloofe.</i>	
Mijn suchten en tranen zijn swacke Raets-Heeren.	18
N <i>De Vry-gemaecte.</i>	
U heb ick weer mijn eygen man.	135
Noch isser dan geen eynd van 't schriekelijck woeden.	142
<i>Den Veenboer.</i>	
O Bloet, die een gantsche nacht mocht eens opsitten.	34
O <i>Op Fijtjen die schoon is.</i>	118
O <i>Op Koninghsmarck.</i>	119
O <i>Op de doot, idem.</i>	Op

R E G I S T E R

Op Mallebol, aep van den Heer A.	120
<i>Aen de Fortuyn.</i>	
O machtige Vorstin, die tusschen vrees en hoope.	158
<i>Amoreusen Vryers bicht.</i>	
P Hillis 'k beken dat 't in u stricken.	43
<i>'t Gevoel.</i>	
'k Placht myn somtijts in te beelden.	49
<i>Op eenige insolent soort van Predicanten.</i>	
Q <i>Ut hicum longus pallius?</i>	
Hoe sijn sy soo beschreyt.	182
R Itsaert wilje Rijckaert worden.	26
<i>Rondom lelijck.</i>	
S Oo ghy 't oogh alleen wilt verblijden.	23
<i>Tegen den Blinden.</i>	
Slaet de Handen aen de Kan.	68
Sollicitatie-brief.	71
<i>Op een vreeselijcken Vraet.</i>	
Schootels sta nu ruym en vast.	175
<i>De Vryster.</i>	
T Ot nu toe ben ick toegehoort.	38
V Yf Sinnen.	49
<i>Tegen den Reuckeloosen.</i>	
Voor de reuckeloose scheeten.	68
<i>Toe-gift.</i>	
Virgilius met sijn Troyaense gedachten.	77
<i>Viderat Hadriacis &c.</i>	118
W <i>De Wel-vergenoeghde.</i>	
Le is'er die niet wenst uw slaef te weesen.	20
<i>Rissaert.</i>	
Wat raet om nu mijn selfs op 't best te verweeren;	30
<i>'t Gehoor.</i>	
Wie wil hooren singen.	52
Wel wat dunckt u maet, zouw schryven.	82
Wel wat zegj' ondancckber eeter.	89
<i>Hondt-gezangh:</i>	
Wat vóór dagen heeft een Hondt.	192
Foey wat dagen heeft een Hondt.	
<i>Lijck-klachte over den Hondt.</i>	
Welcke droef heyt baert een Hondt.	195